

THE MADRAS LEGISLATIVE ASSEMBLY.

Thursday, 27th September 1956.

The House met in the Assembly Chamber, Government Estate, Mount Road, at nine of the clock, Mr. Speaker (THE HON. SRI N. GOPALA MENON) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Outbreak of cattle disease on Thavitiseri and Eramam Desams

* 5 (SHORT NOTICE) Q.—SRI K. P. GOPALAN: Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state—

(a) how many cattle died in Thavitiseri Desam and in Eramam in Payyanur Firka, North Malabar, during the last four months on account of cattle disease; and

(b) the preventive measures taken by the Government in this connexion?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) The number of cattle that died during the last 4 months in Thavitiseri was 16 and that in Eramam North was 10.

(b) The disease was got investigated by the Veterinary Disease Investigation Officer (Cattle), Ranipet and it was found that the death of animals was not due to any contagious disease but only due to malnutrition, mineral deficiency, etc. However, as a precautionary measure the animals in the area have been got protected, 110 animals inoculated against Black quarter and 140 against Haemorrhagic Septicaemia. There have been no further reports of deaths

SRI K. P. GOPALAN: Are the Government aware that in spite of the preventive measures taken by the Government, even now many cattle are losing their lives daily. Also, are they aware that even the veterinary doctors are not able to find out the real cause of the disease. So will the Government be pleased to conduct an investigation by experts and take steps to prevent the death of the cattle further?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, it has been found that the deaths have not been due to any common contagious disease like Rinderpest, Black quarter, etc. Certain biological tests have also been conducted with the materials that are available. I may assure the hon. Member that the Department has been taking all necessary steps to prevent the spread of the disease further.

Mannans of Malabar

(a) the class to which the Mannans of Malabar belong; and
(b) whether they are allowed any educational concessions in schools?

(b) Yes, Sir.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: இப்பொழுது அவ்வாறுதான் செய்யப்பட்டுவருகிறது.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : பிற்பட்ட வகுப்புக் கமிஷனின் யாதாஸ்தைப் பரிசீலனை செய்யும்போது இவ்விஷயமும் கவனிக்கப்படும்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The individual case may be brought to the notice of the Government and we shall try to have it rectified.

MR. SPEAKER: That is a private school.

SRI M. PALANIYANDI : பிற்பட்ட வகுப்புக் கமிஷன் தனது யாதாஸ்தில் ஆயிரக்கணக்கான ஜாதியார்களை பிற்பட்ட வகுப்பில் சேர்க்கும்படி சிபார்சு செய்திருப்பது கவலை அளிப்பதாக இருப்பதால்தான் மாகாண சர்க்கார்களிடையே இதைப்பற்றி பரிசீலனை செய்யும்படியாக மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து தாக்கீது வந்திருக்கிறதா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இதற்குப் பதில் சொல்ல
நோட்டீஸ் வேண்டும்.

SRI V. BALAKRISHNAN : சலவைத் தொழிலாளர்களின் கோரிக்கையை ஆதரித்து அவர்களை ஷெட்யூல் வகுப்பில் சேர்க்கவேண்டுமென்று இச்சர்க்கார் பிற்பட்ட கமிஷனையும் இந்திய சர்க்காரையும் வலியுறுத்தி இருக்கிறதா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : தனிக் கேள்வி போட்டால் பதில் சொல்கிறேன்.

27th September 1956]

SRI K. P. GOPALAN : Will the Hon. the Minister be pleased to state whether the Government will give preference to Mannans belonging to the Washerman Caste in regard to employment in Government service?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Yes, Sir, all the concessions which are applicable to Backward classes will be applicable to them.

SRI S. RAMALINGAM : நம் நாட்டிலுள்ள மன்னர்களை ஒழித்து விட்டோம். ஆனால் மலபார் மன்னர்களை வெட்டியுல் வகுப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்ற கோரிக்கையை கவனிப்பார்களா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : எல்லா மன்னர்களுக்கும் எதிரியாக இருக்கக்கூடியவர்கள் மலபார் மன்னர்களுக்கு சிபார்சு செய்வதை ஆதரிப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது.

SRI A. RATNAM : பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கும் வன்னியருல 9-10 கஷத்திரியர்களுக்கும் கொடுக்கப்படும் சலுகைகள் முழுவதுமானது a.m. சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கும் கொடுக்கப்படுமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : பிற்பட்ட வகுப்பினருக்குள்ள எல்லா சலுகைகளும் அவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டுவருகின்றன.

Progress of lignite investigations at Neyveli

* 251 Q.—**SRI V. R. NAGARAJAN** (on behalf of Sri K. Aranganathan) : Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state the further results of the experiments conducted in the lignite mines?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : A note^a furnish- ing the information is placed on the table of the House.

SRI V. R. NAGARAJAN : May I know when the actual production of lignite can be expected?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Certain machinery necessary for the implementation of the project has been ordered and it is expected that the inauguration of the project might perhaps take place in another three or four months.

SRI S. RAMALINGAM : இந்த பைலட் பிராஜக்ட் வேலை செய்து கொண்டிருந்தபொழுது வேலையிலிருந்து அநேக தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தப்பட்ட பிறகு வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மீண்டும் வேலை துவக்கும்போது ஏற்கனவே அப்படி வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்ட எல்லா தொழிலாளிகளுக்கும் வேலை கொடுக்கப்படும் என்று அரசாங்கம் உத்தரவாதம் அளிக்குமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இப்பொழுது இந்த விஷயம் இந்த அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத்தில் இல்லை. இருந்த போதிலும்கூட, நான் சொல்லுகிறது என்னவென்றால், மீண்டும் இந்தப் பெரிய பிராஜக்ட் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படும்பொழுது தகுந்த எத்தகைய தொழிலாளர்கள் வேண்டுமோ, அவர்களை மட்டும்தான் வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளமுடியும்.

SRI M. PALANIYANDI : பதிலிலே கனம் மந்திரி அவர்கள் சில இறைக்கும் இயந்திரங்கள் பழுதாகிவிட்டன என்று சொன்னார்கள். இறைக்கும் இயந்திரங்கள் புதிதாக வரவழைக்கப்பட்டனவா? அல்லது, பழைய இயந்திரங்களைக்கொண்டே பரீக்ஷார்த்த திட்டம் நடத்தப்பட்டதா?

[27th September 1956]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : பரீக்ஷார்த்த திட்ட மெல்லாம் அநேகமாக முடிவடைந்துவிட்டது என்று சொல்லலாம். சில புதிய இயந்திரங்களும் கூட இதற்காக வரவழைக்கப்பட்டன.

SRI N. K. PALANISAMI : May I know whether any foreign concerns contacted this Government for working the lignite mines?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have no idea about it. The question might be put to Parliament.

SRI S. RAMALINGAM : இப்பொழுது இது சம்பந்தப்பட்ட நிர்வாகம் மத்திய அரசாங்கத்துக்கு மாற்றப்பட்டிருந்தாலும்கூட, இந்தத் திட்டம் நம் சர்க்கார் நிர்வாகத்தின்கீழ் இருந்த பொழுது சில தொழிலாளர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டிருப்பதின் காரணமாக, அவர்களையே மீண்டும் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கத்தினிடம் நமது அரசாங்கம் வற்புறுத்துமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இதை இந்த அரசாங்கமே ஏற்று நடத்துவதாக இருந்தாலும்கூட, நான் முன்பு சொன்ன கொள்கைதான் அனுசரிக்கப்படும்.

Deposit of lignite in Karaikurichi village

* 252 Q.—**SRI M. PALANIYANDI** (on behalf of Sri K. R. Viswanathan) : Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state—

(a) whether lignite deposits were found in Karaikurichi village, Udaiyarpalayam taluk in 1954 while a bore-well was sunk;

(b) if so, whether any further investigations were made with regard to the extent of availability and utility of the above materials;

(c) whether it is a fact that a bore-well experiment was tried previously in the same village in another site which also showed signs of artesian fountain; and

(d) whether this area is an artesian area?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

(c) No bore well experiment was tried by the Industries Department in any other site in the village.

(d) It is not a known artesian area.

Taluk headquarters stations without hospitals

* 253 Q.—**SRI V. R. NAGARAJAN** (on behalf of Sri K. Aranganathan) : Will the Hon. the Minister for Health be pleased to state the number of taluk headquarters where there are no hospitals in 1956?

THE HON. SRI A. B. SHETTY : There is no taluk headquarters station in the State without a hospital or dispensary. Except for 29 taluk headquarters stations, where there are only dispensaries, hospitals are working at the other stations.

27th September 1956]

SRI V. R. NAGARAJAN : My friend Sri K. Aranganathan has been agitating for a long time for locating a Taluk Headquarters Hospital at Gingee. I would like to know whether the Government have taken any steps to locate a Taluk Headquarters Hospital there?

THE HON. SRI A. B. SHETTY : It will be possible to improve all the medical institutions at Taluk Headquarters during the Second Plan period and all the headquarters medical institutions remaining to be provincialized will be provincialized during this period.

Use of Parambikulam waters

* 254 Q.—**SRI O. KORAN** (on behalf of Sri M. Narayana Kurup) : Will the Hon. the Minister for Public Works be pleased to state—

(a) whether the Chief Engineer for Irrigation has submitted any report regarding the use of 'Parambikulam waters'; and

(b) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRI R. SHANMUGA RAJESWARA SETHUPATHI : (a) The Chief Engineer submitted a preliminary report on the comprehensive scheme for the utilization of the waters of Parambikulam, Sholiar, etc., and not about the use of Parambikulam waters alone.

(b) As the question is about the utilization of the waters of inter-State rivers the matter is under correspondence with the Government of India.

SRI M. PALANIYANDI : இந்த திட்டத்துக்கு எவ்வளவு செலவு செய்யப்படும் என்று ஏதாவது புள்ளி விவரங்கள் இருக்கின்றனவா ? இதற்காக எவ்வளவு திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லமுடியுமா ?

THE HON. SRI R. SHANMUGA RAJESWARA SETHUPATHI : 32 கோடி ரூபாய்.

SRI S. R. ARUMUGAM : இந்தத் திட்டத்தில் எத்தனை ஏக்கர் பூமிக்கு ஜலம் விடப்படும் என்பதுபற்றி சர்க்கார் தெரிவிப்பார்களா ?

THE HON. SRI R. SHANMUGA RAJESWARA SETHUPATHI : சுமார் 16 3 லட்சம் ஏக்கர்.

SRI M. PALANIYANDI : இந்தத் திட்டம் எடுத்துக்கொள்ளப்படும் என்ற சாத்தியக்கூறு இருந்தால், அதன் காரணமாக இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்துக்காக மத்திய அரசாங்கம் சென்னை ராஜ்யத்துக்கு அதிகமாக தொகை ஒதுக்க வழிவகை உண்டாகுமா ?

THE HON. SRI R. SHANMUGA RAJESWARA SETHUPATHI : எல்லா விஷயங்களைப்பற்றியும் மத்திய அரசாங்கத்துக்குத் தகவல் கொடுத்திருக்கிறோம். அவர்கள் முடிவை எதிர்பார்க்கிறோம்.

SRI S. R. ARUMUGAM : 3 லட்சம் ஏக்கர் கோயம்புத்தூரில் எந்தெந்த தாலுகாக்களில் நிலம் விடப்படும் என்பதை கனம் மந்திரி அவர்கள் தெரிவிப்பார்களா ?

[27th September 1956]

THE HON. SRI R. SHANMUGA RAJESWARA SETHUPATHI :

அதுபற்றி இப்பொழுது பிரச்சனை எழவில்லை என்று நேற்றே சொன்னேன். இப்பொழுதுதான் திட்டம் உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. கலியாணம் செய்வதற்கு முன்னாலேயே பின்னையின் பெயரைப்பற்றி யோசிப்பதா என்று நேற்று யாரோ சொல்லியது போல் இருக்கிறது இது.

Scheme of grant of House Rent Allowance

* 255 Q.—**SRI S. RAMALINGAM** (on behalf of Sri P. Jeevanandam) : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to place on the table of the House a copy each of the Government Orders connected with the House Rent Allowance applicable to the Government servants in the State including the Last Grade Servants?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Copies * of G.O. Ms. No. 352, Finance, dated 29th February 1956, are placed on the table of the House.

Wenlock Downs in Ooty Hills

* 256 Q.—**SRI N. K. PALANISAMY :** Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state—

(a) whether the Wenlock Downs in the Ooty Hills was declared as a non-reserve forest in March 1956; and

(b) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) An area of 120 acres was disreserved from Wenlock Downs reserved forest in the Nilgiris district in February 1956 for assignment to political sufferers. Apart from this, there are no other proposals for disreserving the Wenlock Downs, the total area of which is 19,000 acres.

(b) The disreservation was ordered for granting the land to political sufferers.

SRI N. K. PALANISAMY : May I know whether assignment is made only to Congress political sufferers or to all political sufferers?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : So far as the information that I have before me is concerned, assignment was made only to 12 political sufferers. I do not know whether all of them belong to the Congress or not.

SRI S. RAMALINGAM : தியாகிகளுக்கு மட்டும்தான் இந்த நிலங்களைக் கொடுத்து 'அஸைன்' செய்யப்பட்டது? நிலம் இல்லாத ஏழைகளுக்கும் இந்த இடத்தில் நிலங்கள் ஒதுக்கப்பட்டதா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இந்தத் தியாகிகளைப் பொறுத்தமட்டில் இவர்கள் நிலம் இல்லாத ஏழைகள்தான். இந்த 'அஸைன்மெண்ட்' செய்யப்பட்டது 1949-ல்.

27th September 1956]

SRI N. K. PALANISAMY : May I know whether the Government will assign all the lands in the Wenlock Downs to political sufferers?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Government do not propose to assign any more land in the Wenlock Downs to anybody—whether they are political sufferers or landless people.

SRI S. VADIVELU : தியாகிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் சாகுபடி செய்யப்படாமல் கிடக்கின்றன. அந்த நிலங்களை ஏழை ஹரி ஜனங்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு சர்க்கார் முன்வருவார்களா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : அது வேறு விஷயம். நிலம் சாகுபடி செய்யாமல் இருந்து, ஹரிஜனங்களோ மற்றவர்களோ தாங்கள் எடுத்துக் சாகுபடி செய்கிறோம் என்று சொன்னால் அது கவனிக்கப்படும்.

SRI G. GOVINDAN : அரசியல் தியாகிகளில் 100-க்கு 90 பேர்களுக்கு நிலம் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதை சர்க்கார் அறிவார்களா ? ஏதாவது நிலம் இருந்தால், அதை தியாகிகளுக்கு சாகுபடி செய்வதற்கு கொடுப்பார்களா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : நான் இப்பொழுது பதில் சொல்லுகிற கேள்வி நீலகிரியில் உள்ள “வென்லாக் டௌன்ஸ்” களைப்பற்றியது. பொதுவாக நிலங்கள் இருந்து, அரசியல் தியாகிகளில் நிலம் இல்லாத ஏழைகள் இருந்தால், கொடுக்கக்கூடிய நிலங்கள் அவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டுதான் வருகிறது.

SRI S. RAMALINGAM : இந்த நிலங்கள் ஏற்கனவே சாகுபடியில் இருக்கிறதா ? இனிமேல்தான் சாகுபடிக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமா ? இந்தப் பிரதேசங்களில் காடு வளர்ப்பதற்கு முடியுமா ? அவைகள் காடு வளர்ப்பதற்கு ஸாயக்காக இருக்கிறதா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : 1949-ல் மனுக்கள் பரிசீலிக்கப்பட்டு அப்பொழுது இந்த நிலம் கொடுக்கப்பட்டது. 120 ஏக்கர்தான் கொடுக்கப்பட்டது. மொத்த நிலம் 19,000 ஏக்கர். அப்படி கொடுக்கப்பட்ட நிலங்களில் அவர்கள் பிரவேசிக்கலாம் என்று உத்தரவு போடப்பட்டு, அவர்களும் பிரவேசித்தார்கள். Soil conservation-க்கு நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும், மண் ஊற்றுக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது, ஓரங்களில் வேலிக்காக மரங்களை நடவேண்டும் என்ற சில நிபந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டன. அந்த நிபந்தனைகளெல்லாம் இப்பொழுதுதான் நிறைவேற்றப்பட்டன. 1956-ல்தான் “அலைன்மென்ட்” ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டது.

SRI V. MUTHU : குறிப்பிட்ட தியாகிகளுக்கு நீலகிரி மலையில் நிலங்கள் ஒதுக்கப்பட்டது போல இன்னும் பாக்கியுள்ள தியாகிகளுக்கும் கொடைக்கானல் பிரதேசத்திலுள்ள நிலங்களை இம்மாதிரி ஒதுக்குவதற்கு சர்க்கார் முன்வருவார்களா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : நீலகிரி கசட்டுப் பிரதேசத்திலுள்ள நிலங்களைப்பற்றிய கேள்வி இது. இந்த விஷயம் 1949-ல் முடிவு செய்யப்பட்டு அப்பொழுது 12 பேர்களுக்கு இம்மாதிரி நிலங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. இதற்கு மேல் அங்கே மரங்கள் வைப்பது என்று திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேற்கொண்டு இந்த இடத்திலே நிலங்கள் கொடுப்பதற்கில்லை. கொடைக்கானல் போன்ற வேறு இடங்களிலுள்ள நிலங்கள் இம்மாதிரி கொடுக்கப்படுமா என்பது பற்றி தனி கேள்வி கேட்கலாம்.

[27th September 1956]

9-20
a.m.

SRI R. V. SWAMINATHAN : Sir, may I know whether the Government have got any scheme to develop this area of 19,000 acres in the Wenlock Downs; and if so, what is the scheme?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I have just answered in Tamil that there is a big programme for planting wattle and bluegum in the Wenlock Downs.

Development of the minor ports of Beypore and Kavvai in Malabar

* 257 Q.—SRI K. P. GOPALAN : Will the Hon. the Minister for Public Works be pleased to state the amount sanctioned by the Government for the development of the Minor Port of Beypore in Malabar district?

THE HON. SRI R. SHANMUGA RAJESWARA SETHUPATHI : The hon. Member presumably refers to Beypore Wharf of Kozhikode Port. The following two schemes for the development of the wharf have been included in the Second Five-Year Plan :—

(1) Provision of a Grab Dredger, Rs. 2,00,000.

(2) Provision of an Aga Buoy, Rs. 20,000.

The estimates for these schemes have not yet been sanctioned.

* 258 Q.—SRI K. P. GOPALAN : Will the Hon. the Minister for Public Works be pleased to state—

(a) whether it is a fact that the Government have recently made some enquiries regarding the development of the Minor Port of Kavvai, Payyanur, North Malabar; and

(b) if so, the result of such enquiries?

THE HON. SRI R. SHANMUGA RAJESWARA SETHUPATHI : (a) & (b) As there is no minor port now at Kavvai, the question of developing it does not arise. The suggestion of the hon. Member for the opening of a port at the place, in a representation received from him is, however, under consideration.

Labour disputes in textile mills

* 259 Q.—SRI N. K. PALANISAMY : Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state—

(a) the number of labour disputes in textile mills of the State during the year 1956;

(b) the number of strikes during the same period;

(c) the number of conciliations conducted by the Labour department; and

(d) the number of cases referred to for adjudication?

27th September 1956]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) 522.

(b) 51.

(c) 126.

(d) 5.

The particulars given are for the period 1st January to 30th June 1956.

SRI N. K. PALANISAMY : May I know why in spite of increased production more strikes have taken place and may I know whether the Government have taken steps to prevent strikes in textile mills in the State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I may tell the hon. Member that out of 51 strikes that have taken place, some of them were without any justification and it was found that there was no need at all for such strikes.

SRI N. K. PALANISAMY : May I know whether there is any proposal to constitute Arbitration Boards for the textile mills in the State so that there may be no strikes in future?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mere Arbitration Boards cannot avoid strikes. It depends on the mentality of the workers and particularly the leaders of the Unions. There is no proposal to have such statutory permanent Arbitration Boards for the purpose of avoiding strikes.

SRI S. R. ARUMUGAM : தொழிற்சாலைகளில் பல தரப்பட்ட தொழிற்சங்கங்கள் இருப்பதால்தான் அடிக்கடி வேலை நிறுத்தம் ஏற்படுகிறது. மற்றும் பல தகராறுகள் ஏற்படுகின்றன. அதனால் அதற்கெல்லாம் ஒரே தொழிற்சங்கத்தை அனுசரித்து நடத்தினால் அதன் மூலமாக அதிகப்படியான வேலை நிறுத்தங்களை தடுக்கலாம் அல்லவா? இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க சர்க்கார் யோசிப்பார்களா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இதுவேதான் சர்க்காருடைய யோசனையாகவும் இருந்தகொண்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றி ஒரு மசோதாவும் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மசோதாவை சட்ட சபைக்குக்கொண்டுவருவதற்கு முன்னதாக தொழிலாளர்களுடைய பிரதிநிதிகளையும் மில் நிர்வாகிகளையும் சேர்த்து ஒரு கமிட்டி அமைத்து அதைப் பற்றி ஒரு முடிவு செய்யப்பட்டுப்போகிறது. அந்தக் கமிட்டியும் அக்டோபர் மாதம் 10-ம் தேதி கூடப்போகிறது. அவர்களையும் கலந்தாலோசித்து அதற்குமேல் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சர்க்கார் நினைக்கிறது.

SRI M. PALANIYANDI : இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் தொழிலாளர்களின் ஊதியத்தைப் பொறுத்தும் அவர்களுடைய சம்பளம் கூலி முதலியவைகளை நிர்ணயிப்பதற்கு ஒரு திட்டம் வகுத்திருக்கிறார்கள். அவ்விதம் ஒரு திட்டம் வகுத்து சாதாரணமான வேலை நிறுத்தங்களைத் தடுப்பதற்கு ஒரு திட்டம் வகுப்பார்களா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : காரணம் இல்லாமல் வேலை நிறுத்தம் செய்வதில் சில தலைவர்கள் தீவிரமாக வேலை செய்கிறார்கள். பல கட்சிகளுக்கு போட்டிக் கட்சிகள் இருப்பதுதான் இதற்குக் காரணம். அநேகம் தடவைகளில் கனம் அங்கத்தினர்களுடைய

[27th September 1956]

ஒத்துழைப்பினால் சமரசம் ஏற்பட்டதற்கு என்னுடைய மகிழ்ச்சியை தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். சமரசமாக பல முடிவுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அதிக தொல்லைகள் இல்லாமல் இருப்பதற்கும் தொழில் வளர்ச்சி அடைவதற்கும் பல நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டுவருகின்றன.

Livestock census

* 260 Q.—SRI N. K. PALANISAMY : Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state whether any census has been taken about livestock during the year 1956?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Yes, Sir.

SRI N. K. PALANISAMY : May I know the number?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have not seen the report, Sir.

SRI S. DAIVASIGAMONEY : I can understand the Government taking steps for improving the standard of livestock in the country. I would like to know whether the time, the trouble and the money spent on taking census will be commensurate with the object that is in view.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Government have no doubt that all the time and energy spent in this matter are worthwhile.

SRI V. R. NAGARAJAN : Sir, will the census of livestock include the number of all the available sheep, horses and last but not least asses in the State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I would like to have notice, Sir.

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR : May I know whether the number is on the increase in the year 1956 as compared with the year 1955?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I believe the number is on the increase as the number of human beings is on the increase.

SRI P. SELVARAJ : According to the census, may I know whether the birth-rate is rising or falling down?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have just answered that I have not seen the report.

SRI N. K. PALANISAMY : To keep up the quality of the livestock, will the Government consider enacting laws so that good oxen and other animals are not sent to shambles hereafter?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Government have been looking into the matter and have taken necessary steps to improve the breed of the cattle and if necessary, they will come forward with the necessary legislation.

27th September 1956]

SRI S. RAMALINGAM : ஸ்பீஸ்டாக் சென்செஸ் கணக்கு எடுக்கும்போது அந்தந்த பிரதேசங்களில் மேல் தரமான ஜாதிகள் இருக்கின்றனவா என்று தனியாக கணக்கு எடுத்திருக்கிறார்களா? ஒவ்வொரு தரத்திலும் எவ்வளவு பலன் கிடைக்கிறது என்பதைக் குறித்து தனியாக கணக்கு எடுத்திருக்கிறார்களா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : அதைப்பற்றி என்னிடம் விவரங்கள் இப்பொழுது இல்லை.

SRI R. V. SWAMINATHAN : The Hon. Minister was pleased to state that there was an increase in the number of livestock. May I know whether there is improvement in the quality of the breed?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I may tell the hon. Member that there is no corresponding improvement in the breed of the cattle, although numerically it is strong enough. The Government are endeavouring to improve the breed of the cattle.

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR : What is the expenditure incurred in connection with the census taken in 1956?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I would like to have notice, Sir.

SRI S. DATVASIGAMONEY : Livestock would include poultry and other birds also. Can I take it seriously that the Government are taking census of poultry and other birds like ducks, doves, etc.?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I would like to have notice.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : In the census that is being taken, is there a separate classification of the Pinjrapole variety, that is, invalid, ailing and infirm animals which are of no use?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I think it is so.

Starting of an Industrial Estate at Kozhikode

* 261 Q.—**SRI K. P. GOPALAN :** Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state—

(a) whether the Government have received a copy of the resolution passed at the meeting of the Kozhikode Municipal Council held on June 29th, 1956, requesting the State Government to recommend to the Central Government to start an Industrial Estate at Kozhikode; and

(b) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Yes, Sir. A copy of the resolution was received by the Government only on the 4th September 1956.

(b) As necessary steps have already been taken to establish a small Industrial Estate at Palghat in Malabar district and the Government of India have not agreed to entertain additional schemes for Industrial Estate at present, no action is possible on the resolution of the municipal council at present.

[27th September 1956]

SRI K. KUNHI MOHAMED SHAFEE : Sir, considering the necessity for more industrial centres to be opened in Malabar district, will the Government forward the request of the Kozhikode Municipality with a strong recommendation to the Central Government to include it in the Second Five-Year Plan?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, the Industrial Estate in Palghat has been taken up only under the Second Five-Year Plan

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR : In view of the fact that Palghat is at the southernmost end of the Malabar district and that Kozhikode is in the centre of that district and in view of the fact that there are no big industrial concerns at all in Malabar district, will the Government be kind enough to reconsider the question and establish an industrial estate—let it be even small—in Kozhikode?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Not only Kozhikode but places further north like Cannanore may wait for their chance.

Fall in price of pepper in Malabar

* 262 Q.—**SRI K. P. GOPALAN :** Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state the steps taken by the Government to prevent the fall in price of pepper in Malabar?

9-30
a.m.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The fall in the price of pepper is due to the increased production of pepper in Indonesia and Sarawak. To face this competition and to help the producers and exporters of pepper, the Government of India have progressively reduced export duty on pepper until it was abolished in September 1955. The Cashew and Pepper Export Promotion Council, Cochin, is also doing its best to promote the export of pepper by sending trade delegations to foreign countries to establish direct contacts with mercantile community there and by participating in international exhibitions by exhibiting pepper as one of the commodities in the trade fairs.

To prevent slump in Malabar pepper market, this Government also propose to recommend to the Government of India the following suggestions for their consideration :—

- (i) Exploring new world markets.
- (ii) Enforcement of Agmark grading on pepper.
- (iii) Allotting export quotas of pepper to growers' co-operative societies for direct shipment to foreign countries.

SRI K. P. GOPALAN : Are the Government aware that, as a result of the fall in the price of pepper from Rs. 4,000 to Rs. 600, so many pepper garden owners have been ruined? Will the Government be pleased to take steps to give them short-term or long-term loans to help them in pepper cultivation? May I know what steps the Government have taken to explore markets abroad and also to step up pepper consumption within the country?

27th September 1956]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Consumption of pepper by people in our country rests with the people themselves. I do not know what connection there is between giving loans and subsidies to pepper-growers and the price of pepper. Perhaps, if more pepper is grown, the price may come down. But I may tell the hon. Member the present situation. As a result of keen demand from overseas buyers reflecting uncertainties over the Suez Canal situation, the price of pepper shot up recently by over 10 per cent in the Cochin market. Trade circles anticipate improved conditions in the hill produce market to continue in view of the U.S. demand for pepper possibly for stock-piling.

SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIAR : What is the quantity of export from our State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I would like to have notice.

SRI K. MADHAVAN NAMBIAR : Will the Government organize wholesale co-operative stores for the purchase and sale of pepper at a floor price to be fixed by the Government so as to prevent a fall in price?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : As to what the Government should do, I would like to have notice. But the hon. Member also may take steps to organize societies and Government will extend all facilities.

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR : There are two aspects to this question. One is the need for the exploration of foreign markets and it has been said that the Government are already attending to it. The other aspect is that, in spite of the good price that pepper fetches, poor growers are not getting the benefit of it. The fact is that usurers and others approach them and take their pepper garden on lease at the beginning of the season when the peppervines begin to shoot. Pepper growers are poor and hence there is need for giving them some aid. The aid may be in the form of starting co-operative marketing societies.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have already answered that the Government will extend necessary facilities in the matter of organisation of co-operative marketing societies.

MR. SPEAKER : Questions 263 and 264 may be taken together.

Starting an Industrial School at Cannanore

* 263 Q.—SRI K. P. GOPALAN : Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state with reference to the answer given to unstarred question No. 732 on 22nd March 1956—

(a) the amount sanctioned by the Government for starting an Industrial School at Cannanore; and

(b) when the school will be started?

[27th September 1956]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) The Government have sanctioned an expenditure of Rs. 8.65 lakhs for the Industrial School at Cannanore;

(b) The school was started on 27th August 1956.

* 264 Q.—**SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :** Will the Hon. the Minister for Agriculture be pleased to state with reference to the answer to unstarred question No. 732 on 22nd March 1956 when the proposed Industrial School at Cannanore will be opened?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Industrial School at Cannanore was started on 27th August 1956.

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR : May I know the strength of the institution at present?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Twelve courses with a strength of 20 seats in each are to be started in this school. Six courses are to be started this year and another six courses next year. I have no information about the present actual strength of this school.

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR : How many courses have actually been started this year?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have no information as to how many courses have been actually started.

MR. SPEAKER : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT BY THE HON. SPEAKER.

MESSAGE FROM THE COUNCIL.

MR. SPEAKER : I have to announce to the House that I have received the following message, dated 26th September 1956, from the Hon. the Chairman, Madras Legislative Council :—

“ In accordance with Rule 115 of the Madras Council Rules, I transmit a copy of the Madras Silkworm Seed (Production, Supply and Distribution) Bill, 1956 (L.C. Bill No. 5 of 1956), as passed by the Legislative Council on the 26th September 1956 and signed by me for the concurrence of the Assembly.”

III.—STATEMENT UNDER RULE 40 *RE* THE FUTURE OF THE MALABAR DISTRICT BOARD AND ITS EMPLOYEES.

MR. SPEAKER : I have received notice under rule 40 from Sri Kunhi Mohamed Shafee calling the attention of the Minister for Local Administration to a matter of urgent public importance, viz., the future of the Malabar District Board and its employees.

* **SRI K. KUNHI MOHAMED SHAFEE :** Mr. Speaker, Sir, under Rule 40 I wish to call the attention of the Hon. Minister for Local Administration to a matter of urgent public importance, viz., the future of the Malabar District Board and its employees.

27th September 1956] [Sri K. Kunhi Mohamed Shafee]

The Malabar District Board is a local body constituted under the Madras District Boards Act, 1920. Under the scheme of States Reorganization, Malabar district has to be integrated with the Travancore-Cochin State where there are no district boards. Under the Malabar District Board, there are 26 high schools and about 1,000 elementary schools. Seven hundred and fifty-three high school teachers and about 4,414 elementary school teachers are employed in these institutions. There are about 77 medical institutions like hospitals, local fund dispensaries and rural dispensaries and the employees in them number about 300. There are 962 miles of road under the Board and the Board spends a substantial sum of Rs. 1,68,539 towards payment of rent to the owners of private buildings in which schools are conducted. To take the future of the Board and its employees lightly is rather very undesirable. We have read reports in the newspapers that to a question put in the Lok Sabha of the Union Parliament the concerned Minister answered that the future of the district board would be decided by the future Kerala State Government. It was reported that in reply to a communication sent by the President of the Malabar District Board, the Chief Secretary to the Government of Madras had informed him that there is provision for the adaptation of the law in the future Kerala State in section 120 of the States Reorganization Act.

The section says—

‘For the purpose of facilitating the application of any law 9-40
in relation to any of the States formed or territorially altered by a.m.
the provisions of Part II, the appropriate Government may, before
the expiration of one year from the appointed day, by order, make
such adaptations and modifications of the law, whether by
way of repeal or amendment, as may be necessary or
expedient . . .’

In this case, we will have no State Legislature in the Kerala State when it will be formed in November. The Government of Madras must find out some way of maintaining or ending the present district board. Another peculiar feature of the district is that the district itself is going to be trifurcated in the near future. Instead of the one Malabar district that we are having now there will be three districts. The present district will be divided into three parts, and there will be three districts. In such a contingency, there is no provision in the Madras District Boards Act to do the needful. This matter cannot be left for the future Government to do as they like. In the Kerala State we will be having the President's rule and Parliament in the Centre will have to make enactments for the administration of the Kerala State. Taking all these situations into consideration, the Madras Government are expected to report to the Government of India to make the necessary amendments for the running of the Malabar District Board. People in the district of Malabar are very much agitated about the future of the Board, the term of which will expire in the very near future. Elections to the

[Sri K. Kunhi Mohamed Shafee] [27th September 1956]

Board are due next year. Taking all these facts into consideration, I wish to know from the Hon. Minister what steps the Government have taken regarding the future of the Malabar District Board and its employees.

THE HON. SRI S. S. RAMASAMY PADAYATCHI: Sir, the Government are aware of the fears that are being entertained by the employees of the Malabar District Board. The Malabar District Board Superior Employees' Association at its general body meeting held at Kozhikode on 21st July 1956 adopted a resolution giving expression to the fears of the employees in this regard. The Association has also requested this Government to forward to the Government of India a representation enclosing a copy of the resolution adopted by the Association. It is proposed to forward the resolution of the Association to the Travancore-Cochin Government and not to the Government of India.

Under Clause 120 of the States Reorganisation Bill, the laws in force in the existing States will continue to be in force until the competent legislature or other competent authority amends or repeals them. The existing laws will then have to be administered by the Government of the new State in the transferred territories till they are repealed or amended.

In view of the provisions in clause 120 of the States Reorganisation Bill, 1956, the Madras District Boards Act, 1920, will continue to be in force in the transferred territory and as a result of this, the District Board, Malabar, will continue to exist and the service conditions of the employees of the district board will also continue to remain unaffected until other provisions are made by the new Kerala State. In view of what has been stated, there seems to be no need for any apprehension in the matter.

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR: In view of the importance of the statement read by the Hon. Minister (unfortunately, it was not quite clearly understandable), will the Hon. Speaker kindly arrange that copies of the statement be distributed among the Members. It is a very useful statement, Sir.

MR. SPEAKER: The Hon. Minister must do this.

THE HON. SRI S. S. RAMASAMY PADAYATCHI: I will consider this, Sir.

IV.—ADJOURNMENT MOTION *re* STRIKE IN RAMADASS HARIDASS RICE AND OIL MILLS, KOZHIKODE.

MR. SPEAKER: I have received notice of an adjournment motion from Sri K. P. Gopalan that, "This Assembly stands adjourned to discuss an urgent matter of public importance, viz., the strike now going on in the Ramadass Haridass Rice and Oil Mills, Westhill, Kozhikode, since 42 days and the failure of the Government in the same."

27th September 1956] [Mr. Speaker]

The strike has been going on, according to the hon. Member, for 42 days. *Prima facie*, it does not appear to be an urgent matter of public importance. Anyhow I am allowing the hon. Member to explain how this motion is in order.

SRI K. P. GOPALAN : Sir, there is a factory called Ramadass Haridass Rice and Oil Mills, Westhill. First of all, I must mention here that this is a factory where no labour Acts are respected by the management. I might mention here that there is no works committee, no canteen, no maternity benefit given to the workers, no lay-off period, no muster roll kept by the management to show the 8-hour work a day in the factory, and there are no festival or annual holidays allowed by the management. Sir, the strike started on the 27th August and the Labour Officer, Kozhikode, started conciliation proceedings. The management refused to participate in the conciliation proceedings. On 18th September 1956, the Assistant Labour Commissioner Sri Srinivasan came to Kozhikode and tried to conduct conciliation proceedings, but the management refused to attend the conciliation proceedings by the Assistant Commissioner. The Labour Officer sent a report to the Government to conduct the conciliation themselves or send the matter for adjudication. Even after 42 days the matter has not been referred to adjudication nor have the Government interfered in the strike. As a result of this, about two hundred families are starving, and the management is adopting a provocative attitude to bring black-legs into the factory and create a sensation and keep up unrest in the place. So, I feel that this is a matter of urgent public importance. Two hundred families are starving. The management is adopting a provocative attitude. It is the duty of the Government to see that the strike is settled and stern action taken against the management in order to keep the peace in the industry. That is why I consider this matter to be of urgent public importance, and I wish to bring it to the notice of the Hon. Minister in order that he may take expeditious action.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, the hon. Member himself has admitted that the Government have not been keeping quiet over this matter. He has also given notice of a short notice question. I believe I would be answering that question in a day or two. Therefore, I would submit that this is not a matter for an adjournment motion. Government have been looking into the matter.

9.50
a.m.

MR. SPEAKER : In view of the answer given by the Hon. Minister and in view of the fact that this strike has been going on for many days and the Government are really looking into the matter, I disallow the motion.

SRI K. P. GOPALAN : In view of the statement of the Hon. Minister that Government will consider the question and the Government are really considering the question, I withdraw the adjournment motion. I hope Government would take speedy action in the matter.

[27th September 1956]

V.—NON-OFFICIAL BUSINESS.

A. Bills.

(1) THE MALABAR TENANCY (AMENDMENT) BILL, 1956

(L.A. BILL NO. 14 OF 1956).

MR. SPEAKER : The hon. Member Sri V. R. Krishna Ayyar will now move that the Malabar Tenancy (Amendment) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 14 of 1956) be taken into consideration.

SRI G. GOVINDAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நேற்றைய தினம் சட்ட சபையில் கேள்வி நேரத்தின் பொழுது கனம் மெம்பர் ஸ்ரீ பாலகிருஷ்ணன் அவர்கள் தமிழ் நாட்டு தேச விடுதலைக்காக பாடுபட்ட கட்டபொம்மன் அவர்களை கொள்ளைக்காரர் என்று சொன்னார். அதை அவர் வாபஸ் வாங்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு 6 மெம்பர்கள் கையெழுத்திட்ட ஒரு கடிதத்தை தங்களுக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம். ஆகையால் ஸ்ரீ பாலகிருஷ்ணன் “கொள்ளைக்காரர்” என்று சொன்னதை வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

MR. SPEAKER : இந்தக் கடிதம் இப்பொழுதுதான் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அதைப் பரிசீலித்து ஆலோசனை செய்து வேண்டிய தைச் செய்கிறேன்.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : Mr. Speaker Sir, I beg to move—

“That the Malabar Tenancy (Amendment) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 14 of 1956), be taken into consideration.”

This Bill is being moved here with a very limited objective. It is not in the least ambitious. Nor is it bringing in new ideas of reform or change. All that it seeks to do is to clarify the intendment of the Act already passed in the years 1951 and 1954 to the extent to which they have been miscarried in the law courts. There has been always a difficulty on account of the cleavage between courts and the legislatures in this country and that is reflected more pronouncedly in legislations of this character. Whenever land legislations have come up we have found that either the entire legislation or the provisions thereof being struck down by the law courts, the High Court and sometimes even by the Supreme Court. It is very necessary therefore that the legislature must see that it keeps a vigilant watch on the law courts also and its intendment, purposes or beneficial objects are not nullified. It is only in that view I am moving this amending Bill.

Certain Sections of the earlier enactments were struck down by the law courts as *ultra vires*. Certain rules framed under the Acts were also similarly held unconstitutional or illegal and for specific reasons. Certain matters did not even go up to the High Court. Even at the District Court level they received the rebuff. The present Bill collects all the points together in the form of a few clauses and tries to clarify the purposes by making necessary modifications in the language. Even at the time of moving this Bill I have given more or less an assurance or an undertaking that

27th September 1956] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

there would be nothing new in this Bill, because it is really fulfilling what has been passed in the year 1954 and corrects it to the extent to which law courts have baulked or obstructed the path of this legislation. The Government have also considered the Bill and I find notices have been distributed suggesting a number of amendments. I have gone through them and I may mention there is hardly any difficulty in accepting them.

Now I shall go into the various clauses which I have incorporated in the Bill, one by one. The first clause, clause 2, deals with normal produce. Hon. Members might be very familiar with this expression now that the rent Bill for Tamilnad has also been passed. In the Malabar Act the basis on which the fair rent is fixed is the normal produce. That is the actual outturn that one gets from the land. But then it is common knowledge that the first or the principal crop will yield more than the second or the subsequent crops. The Government being aware of this factual position produced a rule under the Act called Rule 3 (A) by which they said that the second crop will be deemed to be half of the first crop for convenience sake. This rule was considered *ultra vires* by the High Court. The High Court said that the rule-making power which the Government had under the Act was exceeded by this rule. The High Court also said that the Government could not enact artificially that a crop shall be deemed to be half or a certain proportion of the normal produce or actual produce obtained in the first crop. If at all the Government wanted to enforce this rule they should have introduced this in the substantial enactment, that is in the Act itself and not introduce it under the rules. Now what is sought to be done under the Bill I have moved is to overcome that objection. The High Court said that the rule was *ultra vires*. The reason given was that it would not have validity as a rule but if it had been part of the Act it would have been valid. I am now seeking to introduce that rule into the Act itself by amending the earlier section, that is, sub-section (a) of section 4, by defining the normal produce and how it has to be arrived at.

The first explanation reads as follows :—

“ In ascertaining the normal produce, the yield of the second or third crop shall be deemed to be half of the first or principal crop.”

This stands to reason and it has received the assent of the Government and the rule has been promulgated. That is being incorporated in the Act itself to meet the objection raised by the High Court.

The second explanation is—

“ In ascertaining the normal produce of land when classification and the standard outturn of paddy as finally adopted at the last land revenue settlement is taken into consideration by the Rent Court, due deductions from such outturn shall be made for harvesting charges and shrinkage.”

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [27th September 1956]

Now there is divergence of practice in various courts. In North Malabar, where I am a lawyer, I find shrinkage and harvest charges are given credit even now. But in South Malabar various views are held by various courts. To standardise the views and accept what is really favourable to the ryots, I have suggested that the deduction may be made from the total outturn shown in the land revenue records for harvest charges and shrinkage. I do not know if the Government would accept it. But anyway I suggest this be accepted.

Then the next clause, clause 3, that I have put down is also intended to meet the divergencies of practice in courts. The Kanamdars and the Verumpattamdars are the two classes of tenants in Malabar who are supposed to be the favoured tenants. They are really paying less than what they would have to pay as fair rent, for peculiar reasons into which we need not go at present, and under the Act it was not provided that they should be compelled to pay the fair rent. Under section 27 of the Act certain classes of tenants are bound to pay fair rent but the Kanamdars and Verumpattamdars have been excluded. Yet there are various cases where the Kanamdars and customary Verumpattamdars who are the favoured class tenants are paying more than fair rent. In such cases these favoured tenants need not be discriminated against. They need not be compelled to pay more than fair rent. They should be allowed to pay not more than the fair rent. If the actual rent paid is less than the fair rent, they may pay it. If they were paying more than the fair rent, they must be enabled to apply for fixation of fair rent and pay fair rent. Section 31 of the Act says that no tenant in Malabar need pay more than the fair rent. The whole matter is not beyond doubt and courts have taken various views in respect of this matter. In North Malabar the Courts have said that Kanamdars and Verumpattamdars can apply for fixation of fair rent. To clarify the whole position this clause is being incorporated into the Act. By this all tenants inclusive of Kanamdars and Verumpattamdars are competent to apply for fixation of fair rent. The Government amendment takes in this idea but puts in the change in a different place.

Another difficulty has come in on account of the views taken by the courts. Fair rent when it is fixed is to be given effect to for the year in which the application was made. May be the application may be decided by the courts in subsequent years, but the fair rent should be given effect to for the year in which the application was made. This is already laid down in section 16 of the Act.

10
a.m.

Sir, another anomalous situation also arises. Although an application for fair rent is filed and pending before the Rent Court, the landlord may go to a Civil Court and get a decree on the basis of the contract. That decree will be executed by the executing Court. The tenant when he goes and says that he has got the fair rent fixed by the Rent Court and therefore asks the Court to reopen the issue and not to realise any amount beyond

27th September 1956] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

the fair rent fixed by the Rent Court, the Civil Courts say that they do not bother about the fair rent and they are going to execute the decree before them. The execution Court cannot go behind the decree. I know several cases where such decrees have been executed notwithstanding the fact that the fair rent has been fixed by the Rent Court. So, provision is made in this Bill to reopen the decrees already passed notwithstanding the determination of fair rent and to give effect to the fair rent fixed by the Rent Court. This is Explanation II.

Clause 4 seeks to substitute the figures '1954' for the figures '1951'. It is also for correcting an anomaly. In the 1951 Act, there is no provision for fixation of fair rent. The clause is only meant to meet a situation like this. Suppose there is a tenant and above him an intermediary and above him a landlord. In the case of a tenant the fair rent is fixed under the 1954 Act but in the case of an intermediary, if he gets less, he is asked to pay more, that is, his contract rent. But according to the 1951 Act, if the intermediary gets less from the tenant, he need only pay less to the landlord. Therefore, it is proposed to substitute the figures "1954" for the figures "1951" as there has been no fixation of fair rent in the 1951 Act. This is only intended to correct a clerical mistake or accidental omission.

Clause 5 repeals section 4 of the Madras Act XIV of 1945. There is provision in the 1951 Act for the persons who have been evicted to get back the possession of their lands. But on account of the obscure provision, viz., section 4 of the Madras Act XXIV of 1945, which is still lingering on the Statute Book, effect could not be given under the 1951 Act to those tenants who have been evicted up to 1945. After 1945, of course nobody could be evicted as there is the 1951 Act. It is only to protect those tenants who had been evicted before 1945, clause 5 proposes to repeal section 4 of the Madras Act XXIV of 1945. This will enable those tenants to get back the possession of their lands.

Clause 6 is provided in order to get over a difficulty pointed out by the High Court. Sir, in section 53 of the Madras Act XXXIII of 1951 and section 24 of the Act VII of 1954, it is provided that if six years' rents are deposited or paid for the period 1946-47 to 1952-53, all the previous arrears of rent would be wiped out. Obviously the intention is to extend benefit to all those tenants who had been paying rents for that period under the Madras Tenants' and Ryots' Protection Act. At the same time it is also the intention to give relief in all those cases where rent decrees have been passed for that period. Although such benefits are provided for such class of persons under the above Acts, the Madras High Court, according to recent decision, interpreted the provisions according to the letter of the law and not according to the spirit of the law. They have stated that the above provisions would not apply to tenants who have paid the rents for the above period before 19th March 1954 and also to

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [27th September 1956]

cases where decrees have already been passed. This will defeat the intention of the Act and therefore I have proposed a proviso to Section 53 of the Act XXXIII of 1951 which runs as follows :—

“irrespective of whether the payment is made before or after the commencement of Act VII of 1954 or Act XXXIII of 1951 and whether the rent has ripened into a decree or not”.

That is clause 6.

Then, clause 7 is really brought in to give retrospective effect. So also clause 8 is brought in only to give retrospective effect.

These are the salient features of the Bill. It is a reasonable Bill which seeks to call attention to one important fact, viz., that the Legislature passes a law with certain intentions but those intentions are not actually carried out in practice owing to the interpretation of the law in different ways. Sometimes some provisions of the law are ‘murdered’ and are not given interpretation according to the spirit of the law but according to the letter of the law. Such a thing should not be allowed to pass unnoticed. A vigilant Legislature should always see to it that no litigant gets vested interest according to the letter of the law. After all, this Bill really incorporated no new ideas. It only implements more effectively what the Legislature has resolved and enacted as early as 1954. With these words, I commend this Bill for the acceptance of the House.

SRI M. NARAYANA KURUP: Sir, I second the motion.

MR. SPEAKER: Motion moved—

“That the Malabar Tenancy (Amendment) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 14 of 1956), be taken into consideration.”

10-10 a.m. * SRI M. NARAYANA KURUP: Mr. Speaker, Sir, it has been admitted by the Government, that, in spite of the best legal advisers they may have at their disposal, several of the Acts enacted by the Legislature have very often been found to be defective. It is necessary, therefore, that as and when such defects are brought before the Government they should be attended to immediately, according to the seriousness and importance of the question.

The Malabar Tenancy (Amendment) Act, 1954, was passed after deep consideration. This Act also is not an exception to the general rule and in its working also several defects have been noticed. The Courts have held several of the provisions defective so much so the purpose for which some of the salient provisions have been made in the Act has not been fulfilled. These facts have been brought to the notice of the Government, but they have not been attended to so far. I am glad that the Government have now come forward with their own amendments to the present Bill. In the amendments suggested by the Government, the principles underlying the Bill have been accepted. Of course, with the help of expert advisers the Government have framed their amendments in a more precise legal phraseology.

27th September 1956]

[Sri M. Narayana Kurup]

One of the important changes sought to be made in this Bill relates to the question of the right to apply for fixation of fair rent to be conferred on cultivating Kanamdars and customary Verumpattamdars. Since the Malabar Tenancy Act, 1929 (Madras Act XIV of 1930) was passed, this matter is under discussion. Persons familiar with the history of the framing of the Malabar Tenancy Act, 1929, know that the Kuttikrishna Menon Committee went into the whole question. The report of that Committee was examined by a Special Officer. On the basis of the recommendations of the Special Officer, the Government themselves convened a conference. The Revenue Board also took certain decisions and it was only afterwards that the Government formulated their reform proposals for the tenancy legislation relating to Malabar district. Sir, the Special Officer himself has pointed out the necessity for the amendment suggested in the Bill under discussion. He has pointed out as follows:—

“The Committee pointed out that there are some cases where the rent paid by the Kanamdars and Kanamkuzhikanamdars is higher than the fair rent payable under the Act. There is no reason why they should be required to pay more than the fair rent fixed for the Verumpattamdars. Their case deserves consideration as recommended by the Committee.”

Then, Sir, the Revenue Board which also considered the matter reached the following conclusions:—

“*Details of the proposal.*—The fair rent payable to Kanamdar, customary Verumpattamdars or intermediaries need not be fixed. But cultivating Kanamdars and cultivating Verumpattamdars shall have the right to apply for fixation of fair rent if the contract rent is considered excessive.”

The decision of the Board.—The suggestion, that in all cases the tenant should pay fair rent or the contract rent whichever is less is accepted. All cultivating Verumpattamdars, cultivating Kuzhakanamdars, cultivating customary Verumpattamdars and holders of separate kudiyruppus and tenants of land cultivated with pepper as the principal crop will be liable to pay fair rent or the contract rent whichever is less.”

Now, Sir, due to oversight this provision has not been incorporated in the enactment. Now that defect is sought to be removed by an amendment in this Bill. There is no departure from the principle accepted by the experts who have been connected with the legislation relating to Malabar tenancy.

We all know, Sir, that in the Malabar Tenancy Act, 1929 (Madras Act XIV of 1930) a provision was made for the resumption of land by the landowner if it was considered bona fide necessary for the purpose of his maintenance. In 1941 the High Court in a decision held that if a landowner came and simply deposed in a Court of law that he wished to resume his land as it was bona fide necessary for his maintenance immediately a decree was passed in his favour though actually the land might not be

[Sri M. Narayana Kurup] [27th September 1956]

required for his maintenance. The consequences of this decision were so disastrous that almost all tenants were deprived of their holdings. The situation became so alarming that even the Advisers' Government in 1945 thought it fit that a check should be put on this and they passed an enactment (Madras Act VI of 1945) that eviction should be allowed only if it was necessary for landowner's maintenance. But this did not help very much the tenants who had been turned out of their lands in between the decisions of the High Court in 1941 and 1945. As a matter of fact the largest number of evictions took place only during this period. The sponsors of the Malabar Tenancy Act, 1954, naturally wanted to safeguard the interests of those tenants who had been dispossessed, and they provided for it. But the High Court in another decision pointed out that since the relevant provision in the 1945 Act was not repealed, it prevailed and that the right to recover possession could apply only to cases of eviction after 1945. Since 1946, there was in force the Madras Tenants and Ryots Protection Act and cases of eviction were practically nil. The amendment suggested in the Bill seeks to confer a real benefit that was intended and sought to be implemented by Act VII of 1954.

Since the Madras Tenants and Ryots Protection Act, 1946 was enacted, every tenant who wanted to obtain a stay continued to deposit arrears of rent as well as future rent and in fact there was only dispute with regard to the rate or price of paddy and other sundry things. Section 53 of Act XXXIII of 1951 read with section 24 of Act VII of 1954 provided that if six years' rents were deposited or paid for the period 1946-47 to 1952-53 all prior arrears of rent would be wiped out. The Madras High Court in a recent decision has interpreted the provisions in such a way as to mean that the protective provisions would not apply to tenants who have paid the rents for the period 1946-47 to 1952-53 before 19th March 1954. Hence an amendment to section 53 of Act XXXIII of 1951 is inserted in this Bill.

I wholeheartedly support this measure and I congratulate the Government on having come forward with their own amendments to get this measure passed instead of waiting for the reorganisation of States.

10-20
a.m.

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR: Mr. Speaker, Sir, I am extremely happy to see that the Government are also going to support the Bill moved by the hon. Member Sri V. R. Krishna Ayyar which is intended to confer benefits to the tenants of Malabar. It is not a new legislation. As has already been pointed out, this Bill is intended to fulfil the intention of the sponsors of the 1954 Amendment Act. But, unfortunately, on account of certain decisions of the High Court the benefits conferred on the peasants by Act VII of 1954 had been taken away. For example, in the original Act it was stated that the fair rent can be determined by the Rent Court in accordance with

27th September 1956] [Sri T. C. Narayanan Nambiar]

the rules prescribed for that purpose. Rule 3-A of the Malabar Tenancy (Determination of Fair Rent) Rules, 1954, says that the normal outturn of second crop shall be fixed at half of the outturn of the first crop in respect of land registered as double-crop wet lands and single-crop wet lands growing two paddy crops regularly. But the High Court has laid down that such a provision can be made only in the Principal Act and that it cannot be made by a rule. Therefore, the benefits given to the peasants so far had been taken away and it is quite essential and imperative that this has got to be amended with retrospective effect. The tenants are not at all at fault. Rule 3-A framed by the Government has been held to be *ultra vires*. Hence I plead that this should be given retrospective effect.

In the same way, with regard to the arrears of rent, under Section 53 of Act XXXIII of 1951 read with section 24 of Act VII of 1954, it was provided that if six years' rents were deposited or paid for the period 1946-47 to 1952-53, all prior arrears of rent would be wiped out. Certain tenants have already deposited rent. But the Madras High Court has interpreted the provision in such a way that the protective provisions would not apply to tenants who have paid the rent before 19th March 1954. On this score also, the benefits which have been conferred on the tenants have been taken away. The amendments proposed in the Bill are intended to remedy these defects and I support them. I am also glad that the Government are also supporting this Bill. With regard to the other provisions of the Bill, the mover of the Bill has explained them sufficiently and I support the Bill wholeheartedly.

SRI K. P. GOPALAN : Mr. Speaker, Sir, I am glad that the Government have accepted this Bill with certain amendments. The hon. Member Sri V. R. Krishna Ayyar has brought this Bill for the benefit of the peasants in Malabar. To put it in a nutshell, according to this Bill, the kanamdar and the customary kanamdar will get the right of petition to the Rent Court. Hitherto, it was denied to them and many peasants have suffered. This Bill seeks to remedy this defect. Moreover, those who were evicted before 1945 will also get the right of tenure according to this Bill. This is a great step and will really improve the lot of the tenants. If this Bill is passed, many tenants will get their rents reduced. This Bill seeks to give more benefits to the tenants of Malabar and I am sure that this piece of legislation will help them considerably. I support this Bill wholeheartedly and I am sure that the whole House will support this Bill as it is one of the best pieces of legislation brought before this House.

SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR : Mr. Speaker, Sir, in principle, some of these amendments are necessary, but after going through the Bill, I find that some more thought has to be bestowed on the provisions of this Bill. Explanation I of clause 2 says that "In ascertaining the normal prodsce, the yield of the second or third crop shall be deemed to be half of that of the

[Sri K. P. Kuttikrishnan Nair] [27th September 1956]

first or principal crop". The word "first" can be omitted and the words "principal crop" alone may be retained. Again, Explanation II says that in ascertaining the normal produce of land when classification and the standard outturn of paddy as finally adopted at the last revenue settlement is taken into consideration by the Rent Court, due deductions from such outturn shall be made for harvesting charges and shrinkage. The procedure adopted by the Rent Court is implied to be approved. Without further study, it may not be possible for us to give an opinion on this matter.

Then, Explanation I of clause 3 says that notwithstanding anything contained in section 27, a kanamdar and any other class of tenant coming within the ambit of section 31 may apply for the fixation of fair rent. I think this clause will only create complications, because what the kanamdar has to pay is *purappadu* and it has nothing to do with the rent of the property. Here, the kanamdar or the intermediary is only practically like a money-lender and he is given the right to apply for fixation of fair rent, which may not apply to him, because the *purappadu* that he has to pay does not come under "fair rent". Because of that, there was no provision in the Amendment Act of 1954. These are some of the defects in the Draft Bill and I think, considering all the aspects, it will be better to refer the Bill to a Select Committee where the whole matter can be gone into and a decision arrived at. This is all I have to say in respect of the Bill now before the House for discussion.

* SRI R. KRISHNAN : മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, മലബാർ കടിയായ നിയമത്തിന്നു എന്റെ സ്നേഹിതൻ ശ്രീ വി. ആർ. കൃഷ്ണൻ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന ഈ ഭേദഗതി വില്ലിനെ ഞാൻ പിന്താങ്ങുന്നു. ഈ ഭേദഗതി അത്യാവശ്യമാണെന്ന് ഉന്നിപ്പറയുവാൻ ഞാൻ ഈ അവസരം ഉപയോഗിക്കുന്നു. 1954 ലെ മലബാർ കടിയായ നിയമം നടപ്പിൽ വന്നതോടുകൂടി കടിയാരാജ് വളരെയധികം ആശ്ചര്യം ലഭിച്ചു വരികയായിരുന്നു. പക്ഷെ ഭരണാധിപരാണ് ക്രമേണ ഫൈനോടനിയുടേയും മറ്റും ചില തീപ്പുകളുടെ ഫലമായി കടിയാരാജയുടെ സകല ശുഭപ്രതീക്ഷകളും ഇന്ന് തകർന്നിരിക്കുവാൻ. പാട്ടുകോടതികളിൽ പോകാൻ കൃഷിക്കാർ ഭയപ്പെടുന്നു. മറ്റൊരപാട്ടു നിന്തുയിച്ചുകിട്ടാൻ പുതുതായി ഹരിജനുകൾ കൊടുക്കാൻ ഇന്നാരും തയ്യാറാകുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, കോടതികളിൽ നിലവിലുള്ള കേസുകൾ തന്നെയും പിൻവലിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുവാൻ. പാട്ടു കറച്ചു കിട്ടാൻ ഹരിജി കൊടുത്തിട്ട് പാട്ടാശ്രി വിധിനൽകിയതിന് പല ഉദാഹരണങ്ങളുമുണ്ട്. ആദ്യത്തെ വിളക്കു, അല്ലെങ്കിൽ പ്രധാന വിളക്കു, തുല്യമായി രണ്ടാമത്തെ വിളയേയും കണക്കാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നിലവിലിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാര്യം കടിയാരാ പാട്ടു കറച്ചു കിട്ടാൻ മാറ്റമില്ല. പ്രധാന വിളയുടെ പകുതി മാത്രമേ രണ്ടാമത്തെ വിളക്കു കണക്കാക്കാവൂ എന്ന നിയമത്തിൽ ഭേദഗതി വരുത്തിയാലേ കടിയാരാ എന്തെങ്കിലും രക്ഷ കിട്ടുകയുള്ളൂ. ഇന്ന് ആദ്യത്തെ വിളയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രണ്ടാം വിള കണക്കാക്കിക്കൊണ്ടും കൃഷിചെയ്തവർക്ക് കൊയ്തു തു ചിലവും ഉണ്ടാകാതിരുന്നെങ്കിൽ കിഴി കാരെയും ചില പാട്ടുകോടതികൾ പാട്ടു തീപ്പുകളാക്കുന്നുണ്ട്. പാലക്കാട് കോടതിയിലും മറ്റും അത്തരം പല തീപ്പുകളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ പാട്ടു കൂട്ടുന്നതിനെ തടയാൻ ഈ ഭേദഗതി നിയമം ഉപകരിക്കുന്നതാണ്.

ഇങ്ങിനെ നിയമം ഭേദഗതി ചെയ്യാൻ മാത്രം പോര, ഇതോടുകൂടി റൂക്കുകളിലും ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. കൃഷിചെയ്തവർ 25 പറ അനുവദിക്കുന്ന മെന്ന് വ്യവസ്ഥയുണ്ടായിട്ട് 16-ഉം 18-ഉം പറ മാത്രമാണ് ചില പാട്ടുകോടതികൾ കണക്കു കൂട്ടുന്നത്. പ്രത്യേകിച്ചും മലമ്പ്രദേശങ്ങളിലെ കൃഷിക്കാർക്ക് ചെലവു വളരെ

27th September 1956] [Sri R. Krishnan]

കുറച്ചാണ് കണക്കാക്കിവരുന്നത്. അതിനും ഒരു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. കൃഷിപ്പൈലവിന് 25 പറ നെല്ലുതന്നെ അനുവദിക്കണമെന്ന ഒരു നിബന്ധ പ്പ്രകാരം ദുരിതത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. 1954 ലെ മലബാർ കടിയായു ഭേദഗതി നിയമംകൊണ്ടു് കടിയായ കിട്ടണമെന്ന ഈ സഭയും ഗവണ്മെണ്ടും ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള അനുക്രൂപങ്ങൾ ഇന്നു കടിയായ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിന്നു പരിഹാരം കാണാൻ ഈ ഭേദഗതി നിയമം അടിയന്തിരമായി പാസ്സാക്കണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഇതു കടിയായാകു് വളരെ രക്ഷ നൽകുന്ന ഒരു ഭേദഗതിയാണ്. കടിയായ നിയമം കൊണ്ടും പാട്ടുകോടതി കൊണ്ടും കടിയായ എന്തെങ്കിലും ഗുണം ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ ഈ ഭേദഗതി കഴിയുന്നതോടൊ പാസ്സാക്കിയെ മതിയാകൂ. കടിയായ വേഗത്തിൽ ഇതു പാസ്സാക്കണമെന്നു് ഗവണ്മെന്റിനോടും സഭയോടും അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ എന്റെ പ്രസ്താവം ചുരുക്കുന്നു.

MR. SPEAKER: Mr. Kuttikrishnan Nair said in his speech that he would like to have the Bill referred to a Select Committee. If he wants to pursue it, he must move a motion and it must be seconded.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Even the latest father of this Amendment Bill said that there were difficulties in the working of the Malabar Tenancy Act and he also suggested certain remedies. The Government also found certain difficulties and steps were taken to see that they were removed by amendments to the Act. The amendments were in the process of compilation so that all of them could be moved in a batch. In the meantime, the proposal for the reorganisation of the States came in, and the Government thought that it would be better if the future Kerala Government took up the question. But hon. Members are very anxious to have the amendments carried out in this Legislature itself, before the States reorganization takes place. Government will have no objection to it provided there is a certain amount of unanimity among the Members coming from the Malabar area.

I may just mention one or two difficulties that arose. The term "tenant" is not understood and interpreted as it was intended to be interpreted. There is doubt as to whether the term "tenant" includes a kanamdar and a verumpattamdar. Different interpretations were given and the Government took steps to clarify by issuing executive instructions. Rent Courts may adopt executive instructions; but a regular Court or Tribunal may not adopt them and may give a different ruling. So that defect has to be rectified.

Suppose, under a decree, a person has collected excess rent. As it is, it cannot be re-opened. Provision for adjustment of excess rent will have to be made in a proviso to section 16.

The reference to the Act of 1951, section 32, should really be a reference to the Act of 1954. This is a technical or drafting mistake.

Persons paying arrears of rent after the crucial date get protection under the Act, but persons who have paid arrears of rent earlier are not protected. There is no reason why persons who had been prompt in the payment of rent should not be protected. Therefore an amendment is necessary for this purpose also.

[Sri M. A. Manickavelu] [27th September 1956]

Section 4 of the Act of 1945 has to be repealed. If it is not repealed, the provision will not be operative from 1st July 1942. To make the provision operative from 1st July 1942, repeal of section 4 of the Act of 1945 is called for.

All these amendments are necessary. But we cannot rush through this Bill. Malabar tenancy is a very complicated thing and very confusing to people who are not familiar with the land tenures of that area. Now a number of amendments are given. Government also have proposed a number of amendments. I think, as suggested by Sri Kuttikrishnan Nair, a Select Committee may go into the amendments. But it is a matter to be decided by the House.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, on behalf of the Government, I would like to say this. Ordinarily we ourselves would have brought in an amending legislation. But in view of the impending reorganization of the State, we thought we should not take up the responsibility. But when a private Bill came up, we thought that we need not stand in its way, if there was unanimous acceptance of it by the Members belonging to Malabar district. The first essential condition for proceeding further with the Bill is the existence of unanimity. If any Member says that the Bill requires further looking into and clarification, I am afraid the Government cannot be a party to rushing through this Bill. Therefore I would request the hon. Members to decide among themselves whether to proceed with the Bill straightway or not or refer it to a Select Committee for scrutiny. Unless it is made quite clear that all the Members belonging to Malabar district are unanimous about the Bill, the Government will have to take up the attitude that the Bill may be considered by the future Kerala Legislature. Therefore I would like to know whether any hon. Member wants the Bill to be referred to a Select Committee or whether there is unanimous opinion about proceeding with the Bill straightway.

SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR: This is a legislation which affects the property rights of the people of Malabar. Rushing it through may land us in difficulties. That is why I submitted that it may be referred to a Select Committee.

SRI P. RAMAMURTHI: I do not know if the hon. Member understands the implication of his suggestion. If he understands, then I must give credit to his intelligence. It is another way of saying that this legislation need not be taken up at all, immediately at any rate. He knows full well that Malabar is going to be separated on 1st November 1956 and that this will be the last session when the Malabar Members will be present. After the 1st of November, this Legislature will not be in a position to undertake this legislation. Therefore reference of this Bill to a Select Committee now will be meaningless. If he knew this and still made his suggestion, I do not want to comment on it. Simply because one Member from Malabar tries at the last minute

27th September 1956] [Sri P. Ramamurthi]

to spring a surprise and say that the Bill must be referred to a Select Committee, the Government should not hold up the passage of the Bill. When the Government are satisfied that the intentions of this Legislature are not being given effect to because of a decision of the High Court, they should proceed with the Amending Bill and not take umbrage under the plea that one Member from Malabar objects to it. If further scrutiny becomes necessary as a result of the working of the Act, there is the future Kerala Legislature to take care of it. This Legislature has given them that Act and at least when we are parting, let us see that the intentions of this Legislature are carried out.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I am sorry I am unable to agree with the position taken up by the hon. Leader of the Opposition. After all, this is a matter affecting the property rights of people belonging to the Malabar district. I may tell the House quite honestly that we have not gone deeply into the implications of the amendments; there has been only a superficial examination. If all the Members from Malabar are agreed about it, I thought it was quite all right and that we could proceed with the Bill. But if there is to be any unanimity, certainly it is necessary that there should be a further scrutiny. Therefore, I would suggest the constitution of a committee. The committee may sit down for work to-morrow. We will allow some time day after to-morrow for this Bill. Therefore, let us have a committee consisting of Malabar Members constituted now. Let this committee scrutinise the Bill further and come to a unanimous agreement. Let the committee come to unanimous conclusions. The Bill can be taken up either to-morrow or the day after. I am prepared to allow some time to-morrow or the day after. Let the committee scrutinise every clause and see what further changes are necessary. Let it suggest to Government the changes necessary. The committee must consider every aspect of the Bill and come to unanimous decisions. If it comes to unanimous conclusions, we can consider the Bill even to-morrow. I do agree that we should not hustle this Bill through simply because we do not have time, especially when there are some objections from some Members. Therefore I would like the hon. Mover of this Bill to consider the constitution of a committee even now so that the committee can sit down and discuss.

SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR: On a point of personal explanation, Sir. The Leader of the Opposition seems to think that after November there will be no rule in Malabar. The President's rule will be there. We have our representatives in Parliament. If this Bill is referred to a Select Committee, it can be scrutinised thoroughly. Then we can have the Bill moved in Parliament by our Members. In the Travancore-Cochin State some of the Bills could not be passed because there was no Assembly. So the Bills were moved in Parliament. There is no difficulty at all. The objection of even one Member, if it is reasonable, has to be heeded. It does not matter if one Member

[Sri K. P. Kuttikrishnan Nair]

[27th September 1956]

objects or two Members object. The reasonableness of the matter placed before the House has to be considered. I say that it is not correct to hustle this Bill through, especially when the Government may not be able to understand all the implications of this Malabar Tenancy legislation. The majority of the Members of this House may not know the implications of this Bill. It will not be fair if this Bill is hustled through.

* SRI M. NARAYANA KURUP: Sir, I am extremely sorry that when the Hon. the Leader of the House has put forth such reasonable and accommodating suggestions, through the persistence of one hon. Member, this salutary piece of legislation which at least an overwhelming majority considers necessary and important, has to go by default. The hon. Member mentioned that there will be after the 1st November the President's rule. But then there are other complications. At that time it will be the Kerala State. If we then think of bringing in this amending legislation, it will be asked, 'Why bring in legislation for Malabar alone? Why not legislate for the whole State?' This is my point. We can understand that if fundamental questions are involved, we must not hustle through. But the purpose of this amendment as has already been admitted by the Hon. Minister himself is to rectify certain decisions which have gone contrary to the intention of the Act, which was passed after mature consideration. The hon. Member might think that he alone is conversant with the Malabar tenancy . . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: No insinuation or attacks please.

* SRI M. NARAYANA KURUP: Therefore, Sir, I request him to consider this. If there are reasonable and logical arguments advanced by any one Member, we are willing to consider. I requested the hon. Member to let me know whether he had considered the Government amendments and what particular provisions he objected to. Of course he told me that he had not time sufficient enough to go through the amendments. Therefore if the suggestion of the Hon. the Leader of the House is accepted and we sit together, we promise not only reasonable consideration but we promise also that we will be willing to accommodate him. We do not want to rush through at the fag end of the session. Therefore I request him to agree to the suggestion made by the Leader of the House.

* SRI K. KUNHI MOHAMED SHAFEE: മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, ധൂതാനിയിലുള്ള നിയമ നിർമ്മാണം വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുകളോടുകൂടിയതാണ് എന്റെ സ്റ്റേഫിന് ശ്രീ കുട്ടികൃഷ്ണൻ നായരുടെ അഭിപ്രായത്തെ ഫലപ്രസാദം ആരെങ്കിലും താഴ്ന്നുവെക്കുന്നത് ആൻ കരുതുന്നില്ല. പക്ഷെ ഒരു കാര്യം എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തണം. ഇതു ഘബാർ കടിയായ നിയമത്തിൽ വളരെ മൗലികമായ ഭേദഗതികളൊന്നും വരുത്താൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ബില്ലല്ല ചില കോടതി വിധികളുടെയും മുജിഹിദുളുടെയും ഫലമായി, നിയമം കൊണ്ട് കടിയായ ലഭിക്കേണ്ടതും ലഭിക്കണമെന്നും ഈ സഭ ഉദ്ദേശിച്ചതെന്നുമായ ആനുകൂല്യങ്ങൾ കിട്ടാനിടയകാതെ വന്നിട്ടുള്ള ഒരു പരിതസ്ഥിതിയിൽ പരിഹാരം കാണാൻ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു

27th September 1956] [Sri K. Kunhi Mohamed Shafee]

ബില്ലാണിട്ടു്. ഈ ബില്ലു് പരിശോധിച്ചു് ഗവണ്മെന്റ് ഭാഗത്തുനിന്നും ചില ഭേദഗതികൾ ഇവിടെ ഹാജരാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ശ്രീ കുട്ടികൃഷ്ണൻ നായർ ഒരുപക്ഷെ ആ ഭേദഗതികൾ ശരിയായി പരിചരിക്കാതില്ലെന്ന ഒരു ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർ അഭിപ്രായപ്പെട്ട കയ്യുണ്ടായി. അതിന്റെ സത്യാവസ്ഥ എന്തെന്നു എനിക്ക് നിശ്ചയിച്ചെങ്കിലും തൽക്കാലം അതങ്ങനെ തന്നെയായിരിക്കണമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ എനിക്ക് ശ്രീമാൻ കുട്ടികൃഷ്ണൻ നായരോടു് പ്രത്യേകം രംഭപേക്ഷയുണ്ടു്. ഈ ബില്ലു് പരിശോധിച്ചശേഷം ഗവണ്മെന്റുടനനെ ചില ഭേദഗതികളുമായി മുന്നോട്ടു വന്നിരിക്കുന്നതിൽനിന്നും ഗവണ്മെന്റ് ഇതു് സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറാണെന്നു് പ്രകടമായിട്ടുണ്ടു്. ബില്ലും ഗവണ്മെന്റ് ഹാജരാക്കിയിരിക്കുന്ന ഭേദഗതികളും ഒരുമിച്ച് സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നു് ശ്രീ കുട്ടികൃഷ്ണൻ നായരുടെ അഭിപ്രായമെങ്കിൽ അതിനുവേണ്ടി ഒരു ചെറിയ സെലക്ട് കമ്മിറ്റി രൂപീകരിക്കാൻ തടസ്സമില്ലെന്നു് ഗവണ്മെന്റ് ഭാഗത്തുനിന്നും പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വളരെ അത്യാവശ്യമായ ഈ നിയമ നിർമ്മാണത്തിന്നു ഇതു വളരെ അത്യാവശ്യമായ ഒരു സാഹചര്യം ഉണ്ടായിക്കുന്നു എന്നു സന്ദർശിച്ച് അതിനെ പലയോഗങ്ങളിൽ ഒരു തരം തടസ്സനയം അവലംബിച്ചു എന്നും അപരാധത്തിന്നും അക്ഷേപത്തിന്നും ശ്രീ കുട്ടികൃഷ്ണൻ നായർ പാത്രമാകരുതെന്നും എനിക്ക് അപേക്ഷയുണ്ടു്. അദ്ദേഹം തന്നെ ഏതാണ്ടു് പിതൃസ്ഥാനം വഹിച്ച മലബാർ കടിയായ നിയമക്കൊണ്ടു് ഉദ്യോഗിഗുണം കടിയായ ലഭിക്കാൻ തടസ്സമായി നില്ക്കുന്ന ചില സാഹചര്യങ്ങളെ നീക്കം ചെയ്യാനുള്ള ശ്രമംകൊണ്ടുള്ള ഈ ഭേദഗതി നിയമത്തിന്നു് എതിരായി ഒരു തടസ്സനയം കൊണ്ടുണ്ടു് എന്നു അക്ഷേപത്തിന്നു ഇട നൽകാതെ ഈ തടസ്സ വാദങ്ങളെല്ലാം പീർപെട്ടിട്ടു് അദ്ദേഹം തന്നെ ചുമതലയെടുത്തു് പാസ്സാക്കിയ ഒരു നിയമം ശരിയെ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ സഹകരിക്കുകയും ഈ ബില്ലു പാസ്സാക്കുന്നതിനുവേണ്ടു് വിറ്റുണ നൽകുകയും ചെയ്യണമെന്നു മലബാറിലെ അനേകപക്ഷം കടിയന്മാരുടെ പേരിൽ ഞാൻ ബഹുമാനപ്പെട്ട ശ്രീ കുട്ടികൃഷ്ണൻ നായരോടു് വിനീതമായി അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഭേദഗതികൾ പരിശോധിക്കുന്നതിനും പഠിക്കുന്നതിനും സമയം കിട്ടിയില്ലെന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനേകപക്ഷമെങ്കിൽ ഒരു ചെറിയ സെലക്ട് കമ്മിറ്റിയെല്ലാ അതു ചെയ്യാമെന്നു് സഭാനേതാവു് സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് ശ്രീ കുട്ടികൃഷ്ണൻ നായർ തന്റെ നില പുനഃ പരിശോധന ചെയ്യുമെന്നും കഴിയുന്നപോൾ ഈ ബില്ലു് പാസ്സാക്കിയെടുക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടു് ഒത്താശ ചെയ്യുമെന്നും ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

SRI K. P. GOPALAN: Mr. Speaker, Sir, I wholeheartedly accept the suggestion of the Hon. the Leader of the House. The people in Malabar, as far as I know, want to get immediate relief from the legal complications that have arisen. I am sure the hon. Member Sri Kuttikrishnan Nair also knows this fact. Sir, justice delayed to the peasants in Malabar is justice denied to them. Even Sri Kuttikrishnan Nair will agree with all the other Members from Malabar to sit together and discuss the Bill according to the suggestion made by the Leader of the House. I hope that Sri Kuttikrishnan Nair, realising the immediate necessity to give protection to the tenants of Malabar, will support the suggestion made by the Leader of the House to constitute a select committee. If we pass this legislation unanimously here, that will be a great boon to the peasants of Malabar. I request the hon. Member to agree to the suggestion made by the Hon. the Leader of the House.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, in fairness to the hon. Member, Sri Kuttikrishnan Nair, I should like to point out that after all as the Bill stands now, even the Government cannot accept it and perhaps Sri Kuttikrishnan Nair had no time even to go through the Bill moved by the hon. Member Sri Krishna Ayyar. So far as the Government amendments are concerned,

[Sri C. Subramaniam]

[27th September 1956]

we have just rushed them through. I do not know whether anybody has studied them. But to attribute motives and other things is irrelevant. I do not think they are justified in doing that. The previous enactment which we had passed had created sufficient difficulties. Unless there is unanimity on the provisions of this Bill and that it should be pushed through, we cannot rush it through and create further difficulties. Then by accepting this amendment, we would be creating difficulties instead of solving them. Everybody should be satisfied that this is only a formal amendment for the purpose of removing difficulties created by certain judicial interpretations of certain clauses which we have already passed. Therefore if there is anything that should be scrutinised properly it should be done. It should not be thought that somebody is trying to obstruct it and motives attributed. We have seen the amendments only just now. Nobody could have sufficient time to scrutinise them and find out whether they are all right or not. The previous amendments were scrutinised by our legal experts and passed. Even then they turned out to be not quite so good. The courts in interpreting the Act have come to different conclusions which we never intended. That means that there is something wrong in the drafting and the approach to it. Simply because objection is raised it should not be thought that it is not a *bona fide* objection. Nobody should think that it does not require further scrutiny. I would request the hon. the Mover of the Bill not to accept every amendment which we have suggested but scrutinise them further and see whether they would be good enough to meet the difficulties which had been created. If further amendments are necessary to the amendments already proposed, we are prepared to consider them. Unless we sit down together and consider the Bill in a calm atmosphere, we will not be able to get over the difficulties and proceed with this Bill. The Government will have to say that it should be the responsibility of somebody else to push it through. I would submit that no further discussion is necessary on this. It may be adjourned now. It is for the hon. Members from Malabar to sit together and come to an agreement and inform the Government about it.

Mr. Speaker, Sir, I move—

“That the further consideration of the Malabar Tenancy (Amendment) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 14 of 1956), be adjourned.”

SRI V. R. KRISHNA AYYAR: Mr. Speaker, Sir, I do not at all for a moment doubt the reasonableness or even the *bona fides* of my hon. Friend Sri Kuttikrishnan Nair. The only point I want to mention is that Sri Kuttikrishnan Nair probably might not have had the time to go through the Bill. He said he had no time to study it fully. As the Hon. the Leader of the House said, the Government had gone through it in a way and suggested various amendments practically to every clause. The hon. Member Sri Kuttikrishnan Nair now wants some time. He could have it. But then we find there is overwhelming amount of

27th September 1956] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

goodwill and support to see that some of these good things are done. Obviously no new ideas are introduced. There is no change whatever in the original intentions. All that is sought to be done is to nullify to the extent to which the legislation can, the miscarriage of the intendment of the legislation already passed, by the decisions of courts. Nothing more than that. The courts having interpreted it in a certain way and the legislature having intended it in a different way, let us fulfil it. This will be the special responsibility of the hon. Member Sri Kuttikrishnan Nair because he piloted the Bill; Act VII of 1954 was passed, thanks to his labours, energy and enthusiasm. The courts have interpreted the sections of that Act in a different way. He should therefore take active part in setting right that matter. It will be a happy day for him to see that what he meant has been effectuated in the law courts also. It is not only a Member's interest that is now cast on him. It is the parent's interest on his part to see that the child comes up well. I specially appeal to him to see that he plays the rightful role that he has in the matter. The Hon. Minister has given us the clue, or has suggested how we can solve the tangle at the moment. Let us all sit together with the hon. Member Sri Kuttikrishnan Nair the pre-eminent among us and with the hon. Member Narayana Kurup and six others. Let us meet this afternoon if possible and go through the provisions of this Bill. The Bill is a small one and the amendments are very few. There is really no research to be made or facts collected. The amendments are based on specific decisions. The whole task is easy. Let us sit this evening, spend some time, sufficiently long time if necessary even till midnight and come to an agreement. The Hon. the Leader of the House has promised to be indulgent enough to give us some time tomorrow or the day after to have this Bill gone through. My only request to the Hon. the Leader of the House is not to expect absolute cent per cent unanimity because this oftentimes results in even good things being put off. It is true to say that the Kerala Government or the Legislature may take care of this. My submission is it will take a long time. The path to Parliament is too long and even if it is to be taken up there, new obstacles will come up and we will have to wait indefinitely. We should not lose the opportunity that we now have. The hon. Member Kuttikrishnan Nair should not lose the opportunity of seeing his child growing well. It is only an accident that I moved this Bill. The Government have moved amendments to the Bill. I have gone through them although the time was short, and I for my part consider them quite correct and am willing to accept them. Let the hon. Member Sri Kuttikrishnan Nair and others satisfy themselves about this and if all signify their assent, tomorrow or the day after if some time is allotted, the Bill can be passed. Sri Kuttikrishnan Nair has no special objection to the Bill as such, and he only says he had no time to go through the Bill. We will now provide the time for him. Let the Bill be gone through and such of the clauses as could be passed, be passed. If he has specific objections

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [27th September 1956]

to anything we will have it deleted. Even if something is done, it will be some good done to the tenants of Malabar and we would have earned their gratitude.

MR. SPEAKER: I think the Hon. Minister for Finance has moved the motion to adjourn the further consideration of this Bill under rule 78 of the Assembly Rules. Now I will put the motion to the vote of the House. The question is—

“ That the further consideration of the Malabar Tenancy (Amendment) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 14 of 1956), be adjourned.”
The motion was put and carried.

(2) THE MADRAS LEGISLATIVE PROCEEDINGS (PROTECTION OF PUBLICATION) BILL, 1956 (L.A. BILL NO. 16 OF 1956).

* SRI P. RANGASWAMI REDDIAR: Mr. Speaker, Sir, I beg to move—

“ That the Madras Legislative Proceedings (Protection of Publication) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 16 of 1956), be taken into consideration.”

Recently the Parliament passed the Parliamentary Proceedings (Protection of Publication) Act, 1956, with the object of protecting the publication of the reports of the Parliament by newspapers in our country. That Act does apply to the publication of the proceedings of the Parliament only. The privilege extends to both civil and criminal proceedings. The Act does not afford protection, if anything is published which is actuated by malice or which is not for public good. Apart from these two exceptions, the Act gives protection for the publication of all proceedings of the Parliament.

11
a.m. Hon. Members may be aware that the proceedings of the courts of justice are reported in newspapers and if they are substantially correct, the reports are protected by exception (4) to section 499 of the Indian Penal Code. We know that the proceedings before the High Court and the mufassal courts in several cases are being published in newspapers.

Unfortunately, as far as the publication of the proceedings of both the Houses of the State Legislature is concerned there is no protection. When the Parliamentary Proceedings (Protection of Publication) Act, 1956, was passed, this question was also raised in the Parliament. Item No. 74 of the Union List in the Seventh Schedule to the Constitution, deals with the powers, privileges and immunities of the Houses of Parliament. Item No. 39 in the State List deals with the powers, privileges and immunities of the Legislative Assembly and Council. The Parliament thought that since in item No. 39 of the State List the powers, privileges and immunities of the States Legislatures are dealt with, the question of enacting legislation for protecting the publication of the reports of the proceedings of State Legislatures by newspapers might be left to the concerned State Legislatures. At any rate it might not be the

27th September 1956] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

intention of the Union Parliament that the publication of the proceedings of the State Legislatures should not be given protection and that the publication of the proceedings of the Parliament alone should be given protection.

I have adopted almost all the provisions in the Central Legislation, Act XXIV of 1956, except the section dealing with "publication for public good". Hon. Members of this House are representatives of the people and they are responsible persons. Whatever they say inside the Assembly has been considered to be good—in the interest of the people—and therefore, in my opinion, it should be good for the people outside the Legislature also. With that object in view I have deleted that clause and I have adopted more or less all the other provisions of the Central Act in this Bill. I do not think there will be any difficulty in accepting the Bill.

The motion was seconded.

MR. SPEAKER: Motion moved—

"That the Madras Legislative Proceedings (Protection of Publication) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 16 of 1956), be taken into consideration."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Mr. Speaker, Sir, the Parliament has just now enacted this legislation. The Government would like to see how that legislation works before they undertake similar legislation at the State level. After all nothing is going to be lost by postponing the consideration of this Bill for a few months or even for a year. Even now, if any unobjectionable matter is spoken, then there is no impediment in newspapers publishing that. But only when objectionable matter is spoken, i.e., when hon. Members give expression on the floor of the Assembly to any objectionable matter, it is only with reference to the publication of such objectionable matter newspapers should be given protection. The point for consideration is whether, even if objectionable matter is spoken on the floor of the House, the newspapers should be given protection in the matter of publishing the same because they are publishing only a bona fide report of what had happened in the House. Therefore the Government would like to see how the Central Act works, with particular reference to the publication of these matters in newspapers. After gaining sufficient experience in regard to this matter, if they find that the Act has worked well it may be possible for them also to initiate legislation not merely as a Private Member's Bill but even as an Official Bill. Therefore, I would request the hon. Member not to press this Bill at this stage but to give sufficient opportunity to see how the Central Act works. Then, if necessary, we can take steps later on for passing this Bill in this House also. Therefore, I request the hon. Mover of the Bill to withdraw it. I am sorry the Government cannot support the measure at this stage.

* SRI P. RANGASWAMI REDDIAR: I cannot agree with the views of the Hon. Leader of the House. The proceedings of the House are printed by the Government in the Government Press

[Sri P. Rangaswami Reddiar] [27th September 1956]

and they are released for public sale. Whatever we say in the House are printed in the proceedings and they are made available for public sale. The only unfortunate thing is that the proceedings are made available to the public three or four months after the discussions take place.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I am sorry the hon. Member does not see the other obvious difference, namely, that only very few persons like hon. Members would look into the printed proceedings while on the other hand millions of people would read the newspaper reports.

* SRI P. RANGASWAMI REDDIAR : May I know whether it is the object of the Government that the proceedings of the House should not be read by the public? In a true democracy . . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Only if it is objectionable.

MR. SPEAKER : May I know whether the hon. Member is withdrawing his motion?

SRI P. RANGASWAMI REDDIAR : Sir, I am not withdrawing it.

MR. SPEAKER : The question is—

“ That the Madras Legislative Proceedings (Protection of Publication) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 16 of 1956), be taken into consideration.”

The motion was put and lost.

(3) THE DEVOLUTION OF STHANAM PROPERTIES MANAGEMENT BILL, 1956 (L.A. BILL NO. 17 OF 1956).

* SRI M. NARAYANA KURUP : Mr. Speaker, Sir, I beg to move—

“ That the Devolution of Sthanam Properties Management Bill, 1956 (L.A. Bill No. 17 of 1956), be taken into consideration.”

This Bill has become necessary to meet the situation arising out of the Hindu Code Bill. Sir, Sthanams are institutions mainly prevalent in Malabar. There are a good number of them and some of them are very rich institutions holding extensive properties. The main characteristic of this institution is that the eldest member of a Tharvad or of different Tharvads enjoys the income from the institution for his lifetime. His position in some judicial decisions has been compared to that of a ‘ widow’s estate ’. There has been some opinion growing whether in a socialistic pattern of society these institutions should be allowed to continue and whether they should not go into dissolution.

11-10 Sir, sub-section (3) of section 7 of the Hindu Succession Act, a.m. 1956, dealing with intestate succession, runs thus :

“ Notwithstanding anything contained in sub-section (1), when a Sthanamdhar dies after the commencement of this Act, the

27th September 1956]

[Sri M. Narayana Kurup]

Sthanam properties held by him shall devolve upon the members to which the Sthanamdar belong and the heirs of the Sthanamdar as if the Sthanam property had been divided *per capita* immediately before the death of the Sthanamdar among himself and the members then living and the shares falling to the members of his family and the heirs of the Sthanamdar shall be held by them as their separate property.

“*Explanation.*—For the purpose of this sub-section, the family of a Sthanamdar shall include every branch of the family, whether divided or undivided, the male members of which would have been entitled, by custom or usage, to succeed to the possession of Sthanamdar if this Act had not been passed.”

Now, I may explain the scope of the section by taking a concrete example. We may take the biggest Sthanamdar in Malabar, the Zamorin of Kozhikode. He holds extensive properties and pays assessment to the tune of Rs. 2 lakhs. Now, after the commencement of this Act, if the present Zamoorin dies, the position will be that there will be no further Sthani. The persons entitled to succeed to this Sthanam belong to four different families. Usually, the eldest of them would succeed. The Zamorin's family including the branches may contain nearly about three hundred members and the section provides that it shall be deemed as if the Sthanam properties had been divided *per capita* among these 300 persons. We can very well visualize the situation. After the Sthani's death, who is to manage these properties? The property will be deemed to have been divided among these 300 persons. We cannot expect that all the 300 members will come to an agreement with respect to the division of the property or will agree among themselves that a particular man should manage the property pending settlement of the dispute. If a suit for partition is filed in a court by any individual member, practically it will be beyond his capacity to manage. He can neither get information with regard to all the properties nor can he have the resources to file a partition suit immediately, including all of them as parties to the suit. So, in effect, it will mean that this extensive property belonging to 300 persons will be no man's property for a considerable period of time. This Bill suggests a simple transitory provision and it says that pending settlement or direction of the court, the estate shall immediately vest in the Court of Wards. No separate machinery is necessary. I may also inform the House that some of the Sthanam properties are to-day managed by the Court of Wards. For instance, the Kudiraivattam Nair's property is managed by the Court of Wards. I have, therefore, with good intentions, brought forth a Bill, which is felt necessary by the would-be heirs of the Sthanamdars. If there is no such interim measure for the management of the property, the whole property will go to ruin and for practical purposes it will be no man's property. If there were one or two or a few cases, I would not have brought up this Bill. But there are a number of Sthanams in Malabar and there are very big Sthanams

[Sri M. Narayana Kurup] [27th September 1956]

like that of Mannarghat Nair, Chirakkal Raja, etc. I therefore submit that there is a duty cast upon the Government also. We want that food production should increase. We want the resources of the country to be conserved and in order to provide resources for our Second Five-Year Plan, it will be better if these Sthanam properties are looked after by the Government and the income derived therefrom is conserved. As I stated, one of the present Sthanams is managed by the Court of Wards. Formerly, the estate of Kavalappara Nair was managed by the Court of Wards. Perhaps Parliament did not realise the difficulties in the way or they might have thought that this is a matter to be taken up by the State Legislature. They simply enunciated the principle that all Sthanams shall cease to exist on the death of the present Sthani in conformity with the socialistic principle, without paying much attention to the practical difficulties. If there are any other reasonable means of conserving this property, I would not have brought forth this legislation. I suppose that nobody from Malabar would oppose this Bill. If anybody opposes the principle, I do not want it to be taken up or passed. If the consensus of opinion is in favour of the Bill and if the Government think that there is no legal difficulty, it may be taken up. I do not say that simply because there is consensus of opinion, the Government should pass any Bill. They may examine the position and if any difficulties are pointed out, I do not want to proceed further with the Bill. I, therefore, move that the Devolution of Sthanam Properties Management Bill be taken into consideration.

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR : Sir, while seconding wholeheartedly the motion of the hon. Member, Sri M. Narayana Kurup, I wish to make only one or two observations. This is not at all a controversial measure. I am sure that all the Members from Malabar will unanimously support this Bill. This Bill has been brought forward with a view to provide for the management of the Sthanam properties. Consequent on the implementation of the Hindu Succession Act, the property shall devolve upon the members of the families of the Sthanis to which the Sthanamdars belonged. No provision has been made in that Act for the management of the property. During the interim period, pending settlement of the dispute, somebody has to manage the properties and provision is made in this Bill that the property shall vest in the Court of Wards immediately after the death of the Sthani. I hope there will be no objection to this Bill and I request all hon. Members to support this Bill.

MR. SPEAKER : Motion moved—

“ That the Devolution of Sthanam Properties Management Bill, 1956 (L.A. Bill No. 17 of 1956), be taken into consideration.”

The Bill is now before the House for discussion.

* DR. K. B. MENON : Sir, I wholeheartedly support the amending Bill sponsored by my colleague Sri Narayana Kurup. The inefficiency of management of the Sthanam property after

27th September 1956] [Dr. K. B. Menon]

the Sthani's death and before its division among the members of the families of the Sthani is a notorious fact throughout Malabar. The interim period is a real problem. Immediately after the death of a Sthani, the heirs may not be in a position to take possession of the Sthanam properties. If immediately after a Sthani's death, the properties vest in a Court of Wards, as the amendment suggests, the Court of Wards may institute a careful study of the properties, retain them in proper hands and enhance the efficiency of management.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : Sir, as was pointed out by the sponsor of the Bill, there is hardly anything controversial about this Bill. The Hindu Succession Act, 1956, provides that on the death of a Sthani, the Sthanam properties shall devolve upon the members of the families of the Sthani. It is not likely that immediately after a Sthani's death, all the heirs would come to an agreement with regard to management or division of the properties. When there is litigation, somebody has got to be in charge of the properties till the litigation is disposed of. Otherwise, there will be negligence and waste of property. This Bill provides for the Court of Wards taking over and managing the properties during the intervening period. I do not think property rights of the people of Malabar are involved in this case. This only relates to the management of properties of persons who are entitled to them and can get them when they claim them. In fact, the Court of Wards took over the management of properties when there were no proper successors. In all cases where the Sthani was a minor or an insane person, the Court of wards used to be put in charge of the properties. The same principle can be applied here also. There is no possible or conceivable objection to this Bill. I, therefore, commend the Bill for the acceptance of the House.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I have heard with great attention the arguments put forward by the Mover and the very staunch supporters of this Bill. The object of the Bill seems to be to protect the property rights of certain persons. Let us take the example of landed property. The land will be in the occupation of the tenants and whether the Sthani is alive or dead, tilling of the land will go on. The only question that will arise on the death of a Sthani will be the collection of rent or the protection of the family house or the safeguarding of the various cash deposits that he might have made. This Bill seeks to protect certain property rights. I do not see why the Communists should be so enthusiastic about protection of property rights. I thought they would like property rights to be disintegrated. On the other hand, they want them to be protected.

Apart from these arguments, what we have to consider is this. Are Sthanam properties the only properties which will devolve on a large number of people and give rise to disputes? Are there no other kinds of properties which will devolve on a large number of

[Sri C. Subramaniam] [27th September 1956]

people and give rise to disputes? Even in respect of Sthanam properties it is not in every case that disputes will arise in regard to management or division; in some cases there may be complete agreement between the various heirs. In spite of all this, Mr. Kurup says: "We do not care about the other Tarwad properties. There is the Sthanam of the Zamorin of Kozhikode and we want to protect only the Sthanam properties." Even when there is agreement about management or division between the heirs, it is said that the heirs should not take charge of the property but that the Court of Wards should necessarily intervene in every case of a Sthani's death. That is one aspect of it.

Another aspect of it is this. We are on the eve of partition. Is this measure so urgent as to be rushed through at this juncture, as though we are wishing that some Sthanis should die and that this Act should come into force before the date of partition? I hope that such a contingency will not arise.

My own view is that there is no necessity for this Bill. Even hon. Members from Malabar think that, even though there may be necessity, there is no urgency for it. Considering that we are on the eve of partition, we cannot lend Government support to the passing of this Bill whose implications and complications will have to be fully examined. The Government are unable to lend their support to the passage of this Bill in a hurried manner just on the eve of partition. If the Bill is good enough, I am sure it will be taken up by the future Kerala Legislature, and if it is urgent, the Parliament will look after it. I do not think the Mover is justified in asking the Government to see that the Bill is passed now on the eve of partition.

SRI P. RAMAMURTHI: Sir, I want to answer the point which the Hon. Sri C. Subramaniam raised as to why the Communist Party of all parties should be interested in protecting certain property rights. As far as the Communist Party is concerned, certainly it would like the landed estates to be taken over by the State and the land distributed among the tillers of the soil. Pending such a measure, we would certainly like that the properties are not squandered away for the benefit of some private individuals. That is the only object with which the Communist Party Members support this Bill.

As to whether this Bill is necessary and urgent, the Members from Malabar are in a better position to decide it, and they will speak about it.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR: Sir, I would just briefly speak on the two points which the Hon. Leader of the House put forward in support of the attitude he took which is not unusual with him. He said that in respect of Tarwad properties also, there may be disputes about succession or management. There is a Karnavan to manage the Tarwad property, and if he dies the next Karnavan in succession takes charge of the property. The Hindu Succession Act, while providing that the properties shall devolve upon the members of the families of the Sthanis, does

27th September 1956] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

not provide any machinery for the management of the properties after the Sthani's death. That lacuna is sought to be rectified by this amendment.

The Hon. Leader of the House said that there was no urgency. Urgency for this Bill depends upon the urgency with which call from Providence comes to these old and aged Sthanis. Every one of them will be an octogenarian. If one Sthani dies, there will be a crisis. A Sthani may have under his control even Devaswom property and there will be absolutely no control over it.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Are there no remedies available under the existing law? The hon. Member is a lawyer and he should know the position better.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR: Sir, the Hon. Minister says 11-30
that parties can go to courts. Going to court is no protection. The a.m.
point for consideration is, should we drive the parties to go to court. When a Sthani dies, there should be a machinery created so that the arrangements may be complete. I do submit that there is really not much force in the arguments advanced. But, of course, there is much in the attitude taken.

* SRI M. NARAYANA KURUP: Mr. Speaker, Sir, of course the hon. Member who spoke last stated all I wanted to say. It is not as if—probably I have not been understood—we want to maintain the position of Sthanis and their property rights. It is just the other way about. As I said, the institution of Sthani has been done away with, but by oversight, the intention of that legislation could not be implemented because of this defect. Sir, here there is no comparison with joint families, because in the case of joint families, one can wait till partition and then take his share when he likes. But here it all depends on an involuntary act, that is, the death of the Sthani. It is all very well to say that one can go to court. But before going to court, one must be armed with certain facts which, in the nature of things, as I said in the case of a big sthanam, it is impossible for a junior member or a distant member to collect within a reasonable time. Property, though for the time being is enjoyed by a particular person, none the less is a social asset, and the Government have to see that the sum total of the property, though the management of it for the time being is vested in some person or other, is not destroyed but kept intact. It is only in that spirit that I brought forward this Bill and not with a view to helping any landed interest or property interest. This Bill has been brought forward to implement further the intention of the Hindu Succession Act. Of course, in view of the attitude taken by the Government, I think I cannot with success press my motion in this House. Inasmuch as the Hon. Minister has expressed the Government's inability to accept the motion, I may be permitted to withdraw it, Sir.

MR. SPEAKER: I take it that the House gives leave to the hon. Member to withdraw his motion.

The motion was, by leave, withdrawn.

[27th September 1956]

(4) THE MADRAS AGRICULTURISTS' RELIEF (AMENDMENT) BILL, 1956
(L.A. BILL NO. 19 OF 1956).

* SRI V. BALAKRISHNAN : Mr. Speaker, Sir, I move—

“ That the Madras Agriculturists' Relief (Amendment) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 19 of 1956), be taken into consideration.”

In commending my Bill for the consideration of this House, I wish to mention that all that I wish to say has been set out very clearly in the Statement of Objects and Reasons appended to the Bill. The Madras Agriculturists Relief Act, 1938, contained a proviso to Section 3, according to which the income-tax payees in India and in other parts of the world, namely, of any foreign Government, were excluded from the purview of this Act and the benefit of the Act. The Act was passed at a time when money could be freely remitted from other countries to this country. Then, in those countries Indians, merchants and others, in whatever avocation of life, were happy and prosperous. They were in an affluent position. They could send money to India. Subsequently, after 1947, when all these countries became self-governing and independent, they started promulgating their own laws to control the exchange of their countries. According to these subsequent laws, these Indians, even though they were prosperous, could not (and cannot) send money to India for the discharge of their debts even though they are agriculturists within the meaning of the main Act of 1938. In the subsequent Acts introduced by Rajaji's Government and again by Kamaraj's Government, very rightly and justly all references to income-tax payees of foreign Governments were excluded. My amending Bill proposes to bring the main Act in conformity with the spirit and scope of the subsequent Acts of 1953 and 1955 for the reasons already stated. I hope the Government will accept this Bill. Indians overseas are in a bad situation. The Nagarathar community in Burma had been dispossessed of their possessions. They have no money left to be brought to India. This is the position in regard to Indians trading in Ceylon, in Indo-China, in Siam and in all other foreign countries. It will be an act of great relief to all Indians, who are our own brethern, to extend the advantage given in the subsequent two Acts so that they may feel that the mother country is alive to their needs and difficulties, and that within the framework of the law of the land they are prepared to extend them all relief.

SRI E. L. RAGHAVA MUDALIAR : I second the motion, Sir.

MR. SPEAKER : Motion moved—

“ That the Madras Agriculturists' Relief (Amendment) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 19 of 1956), be taken into consideration.”

The motion is before the House for discussion.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : Sir, I hope I will not be the home of lost causes this time in seconding this Bill.

MR. SPEAKER : It has been seconded by Sri E. L. Raghava Mudaliar.

27th September 1956]

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : Let me say I support the Bill. All that the Bill seeks to do is to see that persons who are not really prosperous and who are excluded from the benefits of a certain legislation should not be kept out of the Act of 1938 (Act IV of 1938) and subsequent legislations. A certain idea appears to have crept in that if they were paying profession tax or land tax they should be kept out of the pale of the benefits conferred by that Act. For this purpose they took in persons who were paying such taxes or those making a certain income even outside India. But, as the Mover of this Bill has rightly pointed out (and he must have had opportunities of knowing better and at close quarters the difficulties of such persons) those who are in foreign countries and who are not able to make any good income, should not be treated as making the necessary income. If a man makes an income of Rs. 2,000, he may be deprived of the benefit that a poor agriculturist may get. But suppose a man got a good pick of Rs. 2,000 but now actually his income is only Rs. 25, then he must be treated as a man making only an income of Rs. 25. The real test of income should be to see how much of the income he is able to send home for the benefit of his wife and children or for his own savings. A man who goes to Malaya and who makes a large income may not like to remain in Malaya and buy an estate. He wants to come back home and use his riches for living a prosperous life here with the wealth he has made there. Or he may be one who is not able to send enough money home. The real test is how much he is able to make up. If the income is little or nil, if he is not able to remit to India a sufficiently large amount, then he may not be treated as making an income. We are concerned with the situation in India with reference to him and not with what he does academically or theoretically or even notionally in the far-off land where he has been making an income.

Therefore, I submit this amendment, though belated—it comes 11.40 a.m. years and years after, it should have been brought in long, long ago because restrictions on remittances came in years ago—should be accepted. This belated amendment is a recognition of the reality and I hope will be accepted by the House.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : The difficulties stated seem to be true. The Government will not stand in the way of the Bill being accepted.

MR. SPEAKER : The question is—

“ That the Madras Agriculturists' Relief (Amendment) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 19 of 1956), be taken into consideration.”

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 and 1 and the Preamble were put and carried.

* SRI V. BALAKRISHNAN : Mr. Speaker, Sir, I beg to move—

“ That the Madras Agriculturists' Relief (Amendment) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 19 of 1956), be passed.”

[Sri V. Balakrishnan]

[27th September 1956]

In moving that the Bill be passed into law, I wish to thank the Hon. Minister for Revenue for coming to the assistance of the non-official Members and for having rescued them from a very awkward situation because the previous Bills were smothered one after another and even my hon. Friend Sri Krishna Ayyar was diffident about giving his support to this Bill. I thank also the hon. Members for having accepted the Bill.

MR. SPEAKER: Motion moved—

“That the Madras Agriculturists' Relief (Amendment) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 19 of 1956), be passed.”

SRI P. RAMAMURTHI: இந்த மசோதாவை நிறைவேற்றும்படியான சமயத்தில் சர்க்காருக்கு ஒரே ஒரு வார்த்தையைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கனம் ஸ்ரீ மாணிக்கவேலு நாயகர் அவர்கள் பேசும்போது “இந்த மசோதாவை நிறைவேற்றுவதற்கு சர்க்கார் குறுக்கே நிற்காது” என்பதாகச் சொன்னார்கள். இப்படிச் சொல்லும்போது எத்தகைய மனோபாவம் வெளிப்படுகிறது? “எந்தத் தனி நபர் மசோதாவுக்கும் குறுக்கே நிற்க சர்க்காருக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. ஆனாலும் இதற்குக் குறுக்கே சர்க்கார் நிற்காது” எனத் தனக்கெத்தடியை எடுத்துக் காட்டிவிட்டு வைப்பதுபோல இருக்கிறது. இந்தக் கண்ணோட்டம் சரியல்ல. ஆகவே “சர்க்கார் குறுக்கே நிற்காது” எனச் சொல்வதற்குப் பதிலாக “சர்க்கார் இந்த மசோதாவை பூர்ண் சந்தோஷத்துடன் வரவேற்கிறது” என்றாவது கடைசியில் கனம் மந்திரி அவர்கள் ஒரு வார்த்தை சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: இந்த மசோதாவைப் பிரேரித்தவர் கனம் அங்கத்தினர் ஆகையால் அவரேதான் இந்த மசோதாவை நடத்திக்கொண்டு போகவேண்டும். அப்படி நடத்திக்கொண்டு போகும்போது சர்க்கார் குறுக்கே நிற்காது எனச் சொல்வதுதான் பொறுத்தமாக இருக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன், வேறு ஒன்றும் இல்லை.

MR. SPEAKER: The question is:—

“That the Madras Agriculturists' Relief (Amendment) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 19 of 1956), be passed.”

The motion was put and carried and the Bill was passed.

(5) THE MADRAS INDEBTED AGRICULTURISTS (REPAYMENT OF DEBTS) BILL, 1956.

SRI N. K. PALANISAMY: Mr. Speaker, Sir, I move—

“For leave to introduce the Madras Indebted Agriculturists (Repayment of Debts Amendment) Bill, 1956.”

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR: I second it.

SRI. N. K. PALANISAMY: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே. . .

MR. SPEAKER: This is only a motion for leave to introduce the Bill. I thought it was really a Bill moved for consideration. Has the Hon. Minister for Revenue anything to say?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: It is only formal.

MR. SPEAKER: The question is—

“That leave be granted for the introduction of the Madras Indebted Agriculturists (Repayment of Debts Amendment) Bill, 1956.”

The motion was put and carried and the Bill was introduced.

27th September 1956]

B. Resolution.

DISTRIBUTION OF YARN TO HANDLOOM WEAVERS AT FAIR PRICE AND
THE TEXTILE POLICY OF THE GOVERNMENT OF INDIA—cont.

MR. SPEAKER : The discussion on the resolution given notice
of by the Hon. the Leader of the Opposition will now be continued.

SRI P. RAMAMURTHI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, 11-45 a.m.
சென்ற உத்தியோகப்பற்றற்ற தினத்தன்று வந்திருக்கக்கூடிய இந்த
தீர்மானத்தின் மீது இப்பொழுது மீண்டும் விவாதம் தொடங்குகிறது.
நான் சென்ற தினத்தன்று கூறிய சில விஷயங்களை சபையின் கவனத்
திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

“சமீபத்தில் கைத்தறி சம்பந்தமாக இந்திய சர்க்கார் எடுத்திருக்கும்
படியான நடவடிக்கை இந்த ராஜ்யத்திற்கு உகந்தது? இந்தியா முழு
மைக்குமே உகந்தது? உகந்தது இல்லை என்றால் அதனால் விளையக்கூடிய
நிங்குகள் என்ன? இந்த நாட்டுக்கும், இந்த நாட்டு மக்களுக்கும் உகந்தது
இல்லை என்று சொன்னால் எந்த வகையில் அந்தக் கொள்கையை
மாற்றிக் கொள்ளவேண்டுமென்று நாம் வற்புறுத்தியாகவேண்டும்”
என்கிற விஷயங்கள் எல்லாம் அடங்கிய முக்கியமான பிரச்சனை இது.

இந்திய சர்க்கார் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் இந்தக் கொள்கை மாற்றத்
திற்கு தொழில் மந்திரி ஸ்ரீ டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியார் என்ன
சொல்கிறார்? “இன்றைக்கு இந்த நாட்டிலே ஒட்டுமொத்தமாக உற்பத்தி
யாகக்கூடிய துணி 5,000 மிலியன், அதாவது 500 கோடி கலம்.
அதில் அவருடைய கணக்குப்படி கைத்தறியில் உற்பத்தி செய்யக்கூடியது
150 கோடி கலம். துணி தான். இன்றைக்கு பாம்பே, பரஹம்பூர்,
ஆமதாபாத் முதலிய இடங்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற விசைத் தறிகளின்
மூலம் உற்பத்தியாகக்கூடியது 20 கோடி கலம். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத்
திட்டத்தின் இறுதியில் நாம் மில்களின் உற்பத்தியையும் சேர்த்து 670
கோடி கலம் துணி தான் உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்றால் அது
போதாது. ஏனென்றால் இதற்கிடையில் நம் நாட்டு மக்களின் தேவையும்
அதிகரிக்கக்கூடும். இன்றைக்கு நம் நாட்டில் சராசரி ஒரு நபருக்கு
16½ கலம் துணி வீதம் உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் இரண்டாவது
ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் இறுதியில் இந்நாட்டு மக்கள் சராசரி 18½ கலம்
துணி உபயோகிப்பார்கள் என்று கணக்கிடப்படுகிறது. மேலும், அதே கொல
கட்டத்தில் நம் நாட்டின் ஜனத்தொகையும் அதிகமாய்விடும். குறிப்பாக
1961-ம் வருஷம் நம் நாட்டில் 40 கோடி மக்கள் இருப்பார்கள். இந்த
நாற்பது கோடி மக்களுக்கும் தலைக்கு சராசரி 18½ கலம் துணி என்று
வைத்தாலும்கூட 740 மிலியன் கலம் துணி தேவைப்படுகிறது. இன்
றைக்கு நாம் வெளி நாடுகளுக்கு 850 மிலியன் கலம் துணிதான் ஏற்றுமதி
செய்து கொண்டிருக்கிறோம். இதைக்காட்டிலும் வருஷத்திற்கு 100 கோடி
கலம் துணி அதிகமாக ஏற்றுமதி செய்யத் திட்டம் போடப்படுகிறதும்,
ஆகவே இரண்டாவது ஐந்து வருஷத் திட்ட காலத்தின் முடிவில் நமக்கு
8,400 மிலியன் கலம் துணி, அதாவது 840 கோடி கலம் துணி தேவைப்படு
கிறது. இன்றைக்கு உற்பத்தியாகிக் கொண்டிருக்கும் துணி 670 கோடி
கலம் போக பாக்கி 170 கோடி கலம் துணி அதிகமாக இந்நாட்டில் உற்பத்தி
செய்வதற்கு நாம் ஏதாவது புது வழியைக் கண்டு பிடித்தாக வேண்டும்”
என்று அவர் சொல்லுகிறார்.

நமக்கு அதிகமாகத் தேவைப்படுகிற 170 கோடி கலம் துணியை
உற்பத்தி செய்வதற்கு அவர் கூறுகின்ற யோசனை என்ன? “நாங்கள் எஸ்
லாத் தரப்பாருக்கும் நியாயமாகவே நடக்க விரும்புகிறோம். ஆகவே தான்
நமக்குத் தேவைப்படுகிற 170 கோடி கலத்தில் 35 கோடி கலம் துணியை
அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய இப்பொழுது இயங்கி வருகின்ற மில்களுக்கே
இன்னும் 14,600 ஆடமாடிக் லுங்ஸ்கள் ஏற்படுத்த வேசென்சு கொடுக்கப்
போகிறோம். இவை பாம்பே, ஆமதாபாத் முதலிய இடங்களிலேயே

[Sri P. Ramamurthi]

[27th September 1956]

ஏற்படுத்தப்படும். இதைத்தவிர கூட்டுறவு ஸ்தாபனத்தின் கீழேயே 35 ஆயிரம் பவர் லூம்ஸ்கள் ஏற்படுத்தத் திட்டம் போட்டிருக்கிறோம். கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் இதை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் தனிப்பட்ட நபர்களுக்கு லைசென்ஸ் வழங்கப்படும். இந்த வருஷம், இதற்கு அடுத்த வருஷத்திற்குள் இந்த 35 ஆயிரம் பவர் லூம்ஸ்களும் வைக்கப்படும். இவற்றின் மூலமாக 20 கோடி கஜம் துணி உற்பத்தி செய்துவிட முடியும். இவை போக பாக்கி நூறு, நூற்றிருபது கோடி கஜம் துணி உற்பத்தி செய்ய வேண்டியிருப்பதால் கைத்தறிக்கள் இந்நாட்டில் செழிப்பதற்கும் வசதி இருக்கின்றது” என்பது ஸ்ரீ டி. டி. கே. கிருஷ்ணமாச்சாரியாரின் கூற்று.

ஆனால் அவருடைய கூற்றில் அடங்கி இருக்கும்படியான விஷயங்களைப் பார்த்தால் “எல்லா மக்களுக்கும் நன்மை செய்யும் எனச் சொல்வது பாசாங்கு. பெரிய பெரிய மில்காரர்களின் கூக்குரலுக்கு இணங்கி அவர்களுக்கு உடனடியாகச் சலுகை செய்வதே இவருடைய நோக்கம். மற்றவர்கள் நன்மை அடைவார்கள் என்பது வெறும் புரளி” என்பது நன்கு தெரியும்.

எனென்று கேட்டால் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் இறுதியில் வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படும் துணி அதிகரிக்கும் என்று சொல்லுகிறாரே? அதற்கு என்ன உத்தரவாதம் இருக்கிறது? அவர் நினைக்கிறபடி துணி ஏற்றுமதி செய்யப்படவில்லை என்றால் வெளி நாடுகளுக்கென்றே உற்பத்தி செய்யப்படுகிற துணி எங்கே வரும்? உள்நாட்டு மார்க்கெட்டிலேயே வந்து முடங்கினால், இது நம் நாட்டுத் தேவைக்கென்றே உற்பத்தி செய்யப்படுகிற துணியோடு தானே போட்டியிடும்! ஆகவே முதலாவதாக அவர் நம்முடைய வெளி நாட்டு மார்க்கெட்டில் தேவை அதிகப்படும் என்று நினைக்கின்ற நினைப்பே தவறானது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இன்றைக்கு இருக்கும்படியான மில்களில் புதிதாக 14,600 ஆடமாடிக் லூம்ஸ்களை அதிகப்படுத்தாமலேயே எதிர்பார்க்கின்ற உற்பத்தியை ஷிப்டு முறைப்படி அதிகப்படுத்த முடியும். ஒரு லூமுக்கு 50 கஜம் வீதம், ஒரு நாளைக்கு எட்டு மணி நேரம் இரண்டு ஷிப்டுகளாக வேலை செய்தாலேயே 6,000 மிலியன் துணியை உற்பத்தி செய்து விட முடியும். அந்தச் சக்தி ஏற்கனவே நம் நாட்டிலுள்ள விசைத்தறிகளுக்கு இருக்கிறது. ஆனால் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறார் ஸ்ரீ டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியார். அதற்குப் பதிலாக ஷிப்டு ஏற்படுத்துவதன் விளைவாக உற்பத்தி அதிகரிக்காது. அதைத் தொழிலாளர்களும் விரும்பவில்லை. மில் முதலாளிகளும் விரும்பவில்லை” என்று சொல்லுகிறார்.

வேலை பளுவை அதிகரிப்பதன் மூலமாக வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் நீங்காது என்று சொல்கின்ற அதே சந்தர்ப்பத்தில் அவர் என்ன சொல்கிறார்.

‘there can be rationalisation without tears.’

இப்படி வேறு ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மூன்றாவது ஷிப்டு முறையை ஏற்படுத்தலாம் என்று சொல்லுகிறார். இப்படி தன்னுடைய கருத்துக்கள் ஒன்றுக்கொன்று முரணாக இருக்கும்படியாக ஏன் பேசுகிறார்?

“It was learnt here to-day that the one month's production that textile mills were allowed to hold under the anti-hoarding orders announced yesterday, related to cloth in packed condition, ready for despatch.”

இதில் குறிப்பாக கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் என்னவென்று கேட்டால், இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய முதலாளிகள் 500 கோடி கெஜம் உற்பத்தி செய்வது சாத்தியமல்ல என்று இரண்டு வருஷங்களாக பலமான கூக்குரல் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பிரசாரம் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். எப்படியாவது அவர்களுக்கு விசைத்தறிகளுக்கு லைசென்ஸ்

27th September 1956]

[Sri P. Ramamurthi]

கிடைக்கவேண்டுமென்பதுதான் குறி. இதுவரையில் நிலவிய உற்பத்தி சக்தியைக் கொண்டு 500 கோடி கெஜத்துக்கு மேல் உற்பத்தி செய்ய முடியாது என்று சொன்ன மில் முதலாளிகள், அவர்களுக்கு 14,600 automatic தறிகளுக்கு லைசென்ஸ் கொடுப்பது என்ற கொள்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உடனேயே, ஜூலை மாதத்தில் ஒரு மாத காலத்திலேயே அவர்கள் 48 கோடி கெஜம் உற்பத்தி செய்திருக்கிறார்கள். இந்த அடிப்படையில் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் ஒரு வருஷத்தில் 580 கோடி கெஜம் உற்பத்தி செய்வது சாத்தியம் என்று அவர்களே நிரூபித்துக்காட்டி விட்டார்கள். Automatic looms-க்கு லைசென்ஸ் கொடுத்த அடுத்த மாதத்திலேயே 500 கோடி அல்ல, 600 கோடி கெஜம் வரையில் உற்பத்தி செய்வது சாத்தியம் என்று அவர்களே நிரூபித்துவிட்டார்கள். ஆகவே ரூ. 14. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியாரும் மத்திய சர்க்காரும் எந்த அடிப்படையிலே இந்தக் கொள்கையை வகுத்தார்களோ, அதாவது 500 கோடி கெஜத்துக்கு மேல் மில்கள் உற்பத்தி செய்ய சக்தி இல்லை என்று முதலாளிகள் சொன்னதை ஏற்றுக்கொண்டு இந்தக் கொள்கையை வகுத்தார்களோ அந்த அடிப்படையே இன்று தகர்த்தெரியப்பட்டுவிட்டது. நடைமுறையில் இது யாரை பாதிக்கப்போகிறது? மில் முதலாளிகள் அதிகப்படியாக உற்பத்தி செய்யமுடியும் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டி விட்டார்கள்.

இந்திய அரசாங்கம் சொல்லுவது என்ன? 14,600 automatic தறிகளினால் 35 கோடி கெஜம் தான் உற்பத்தியாகும் என்று சொல்லுகிறார்கள். உண்மை என்ன? சாதாரணத் தறியை விட automatic தறிகளில் நிச்சயமாக 15, 20 சத விதம் அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய முடியும். சாதாரணமாக ஒரு ஷிப்டுக்கு 40 கெஜம் துணி உற்பத்தி செய்தால், automatic தறியில் 50 கெஜம் உற்பத்தி செய்யலாம். கணக் கெடுத்துப் பார்த்தால் இரண்டு ஷிப்டுக்கும் இந்த அடிப்படையில் குறைந்த பட்சம் 7, 8 கோடி கெஜம் அதிக உற்பத்தி செய்யலாம். Automatic தறிகள் வந்த பிறகு அதே இடத்தில் 3-வது ஷிப்டும் ஓடலாம். 3-வது ஷிப்டு அமுலில் வருவது தடுக்கப்படும் என்று யாரும் சொல்லவில்லை. 3-வது ஷிப்டு அமுலுக்கு வருமேயானால் அதன் விளைவாக 40 கோடி கெஜம் அல்ல, குறைந்த பட்சம் இன்னும் 15, 20 கோடி கெஜம் அதிகமாக automatic தறிகளில் உற்பத்தி செய்வது சாத்தியம். அப்படியிருக்கும் பொழுது 100 கோடி கெஜம் வரையில் கைத்தறிக்கு ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்று பிரசாரம் செய்வது அர்த்தமற்றது.

மத்திய அரசாங்கத்தின் இரண்டாவது assumption வெளிநாட்டு ஏற்றுமதிக்காக இன்னும் 30 கோடி கெஜம் அதிகமாக தேவையாக இருக்கும் என்பதுதான். ஆனால் ஒரு வருஷமாக கிடைக்கும்படியான புள்ளிவிவரங்கள் எதைகாட்டுகின்றன? இந்தக் கொள்கை வகுக்கப் பட்ட இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு மத்திய அரசாங்கம் பார்லிமெண்டில் வெளியிட்ட தகவல்கள் எதைகாட்டுகின்றன? சென்ற வருஷ ஏற்றுமதியைக் காட்டிலும் துணி ஏற்றுமதி 6 மாதங்களில் 5 கோடிகளாக குறைந்திருக்கிறது என்பது தான். எதிர் காலத்தில் வெளி நாட்டு ஏற்றுமதி மிகவும் பாதிக்கும்படியான நிலைமையில் இருந்து வருகிறோம். இந்திய அரசாங்கத்தில் வெளி நாட்டு ஏற்றுமதி சம்பந்தப்பட்ட மந்திரிகளும் தொடர்ச்சியாக இதைத்தான் கூறி வந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே மேலும் 30 கோடி கெஜம் வெளி நாட்டு ஏற்றுமதிக்கு தேவைப்படும் என்ற அடிப்படையில் ஒரு கொள்கையை வகுப்பது யாரை பாதிக்கும் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஏற்றுமதி குறைந்தால் உள்நாட்டுத் துணியோடுதான் அது போட்டி போடும். வேறு வழி இல்லை. மில் முதலாளிகளை automatic looms-ல் உற்பத்தி செய்யாமல் தடை செய்யவும் முடியாது. ஏனென்றால் அவர்கள் “நாங்கள் வெளிநாடுகளிலிருந்து ஏராளமாக பணம் கொடுத்து தறிகளை வரவழைத்திருக்கிறோம். ஆரம்பத்திலேயே எங்களுக்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது. எங்களுக்கு தொழில் நடத்துவதற்கு உரிமை உண்டு” என்று சுப்ரீம்

[Sri P. Ramamurthi] [27th September 1956]

கோர்ட்டில் வாதாடுவார்கள். சர்க்காரைப் பொறுத்தமட்டில் விசைத் தறிகள் இயங்குவதை தடுப்பது சாத்தியமல்ல. யாரும் அதைத் தடுக்க முடியாது.

மூன்றாவதாக, 1962-ம் வருஷத்திலே சராசரி ஒருவனுக்கு 18½ கெஜம் துணி தேவைப்படும் என்ற அடிப்படையிலே இந்தக் கொள்கை வகுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இது உண்மையாக தேவைப்படுமா, இல்லையா என்று யாரும் சொல்லமுடியாது. சமீபகாலத்தில் விலைவாசிகள் ஏறிக்கொண்டிருப்பதின் விளைவாக இன்னும் என்ன ஏற்படப்போகிறது என்று யாரும் சொல்லமுடியாது. 1962-ம் வருஷத்துத் தேவைக்காக உடனடியாக செய்யப்படுவது என்ன? இந்த வருஷத்திலேயே 14,600 automatic looms-க்கு லைசென்ஸ்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஐந்து வருஷத்துக்குப் பிறகு அல்ல. இப்பொழுதே மில் உற்பத்தி ஓரளவுக்கு அதிகப் பட்டிருக்கிறது. அந்தத் துணி இன்று உள் நாட்டித் துணியோடுதான் போட்டி போடும். யாரை எதிர்த்து போட்டி போடும்? நாட்டில் இருக்கும்படியான கைத்தறிகளை எதிர்த்து தான் போட்டி போடவேண்டியதாயிருக்கும். ஆகவே இந்தக் கொள்கை நாட்டில் இருக்கும்படியான கைத்தறிகளுக்கு உதவி செய்யாததுமல்லாமல், கைத்தறிகளையே எதிர்க்கும் படியான விளைவித்தான் கொண்டுபோய்விடும்.

35,000 விசைத்தறிகளை புதுத்துவதால் யாருக்கும் உபத்து இல்லை என்று கூறப்படுகிறது. கணங்கோ கமிட்டி இன்று நாட்டில் 27 லட்சம் கைத்தறிகள் இருப்பதாகக் கணக்கிட்டிருக்கிறது. தான் அந்தக் கணக்குக்கெல்லாம் போகவில்லை. அரசாங்கத்தின் கணக்குப்படியே 20 லட்சம் கைத்தறிகள் நம் நாட்டில் இருக்கின்றன என்று சொன்னால் ஒரு தறியிலே சாதாரணமாக 5 கெஜம் உற்பத்தி செய்யலாம் என்ற அடிப்படையிலே சரியான வகையில் சரியான விலைக்கு தேவையான நூல் கிடைக்கும் யானால் ஒரு வருஷத்திற்கு 300 கோடி கெஜம் கைத்தறிகளைக் கொண்டு உற்பத்தி செய்யமுடியும். இப்பொழுது அவர்களுக்கு போதிய நூலும் கிடைப்பது கிடையாது. சரியான விலையிலும் கிடைப்பது கிடையாது. இதன் விளைவாக 2½ கெஜம் தான் உற்பத்தி செய்வது சாத்தியமாகிறது. 65,000 பேல்கள் நூல்கள்தான் சும்னை செய்யப்படுகிறது. ஆகையினால் 2½ கெஜம் தான் உற்பத்தி சாத்தியமாகிறது. பல தறிகள் நூல் இல்லாததால் தூங்குகின்றன. அப்படி இருக்கும்பொழுது விசைத்தறிகளை ஏன் கொண்டு வந்து புதுத்தேவண்டும்? ஏற்கனவே இந்த மாகாணத்தில் இருக்கக்கூடிய விசைத்தறி பாக்கிகள் தொழிலை நடத்த முடியவில்லை. 65 விசைத் தறிகள் உள்ள மதுரை பால்கிருஷ்ண மில் மூடப்பட்டிருக்கிறது. வேறொரு விசைத்தறி மில்லும் மூடப்பட்டிருக்கிறது. அதன் பெயர் எனக்குத்தெரிய வில்லை. 5 விசைத்தறிகளைக்கொண்டு கூட்டுறவு இயக்க முறையில் துணி உற்பத்தி செய்யப்படுமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த விசைத்தறியில் நடுத்தர ரகத்துணி, காடா துணி உற்பத்தி செய்ய முடியும். அதே மாதிரி automatic தறிகளிலும் மெல்லிய ரகத் துணி அல்ல, காடா துணி உற்பத்தி செய்யக்கூடிய வசதியும் இருக்கிறது.

12-02
p.m.

ஆகவே இந்தத் துணியை விட ஆட்டோமாடிக் லூம்கள் சல்லீசான முறையில் உற்பத்தி செய்யும். ஆட்டோமாடிக் துணியோடு பவர் லூம் துணி போட்டி போட முடியாது. அவர்களை நிர்ப்பந்தம் செய்யக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். இந்த நிலைமையில் 35,000 விசைத்தறி அந்தப் போட்டியில் நிற்க முடியாது. இந்த நிலைமையில் பெரிய முதலாளிகளுடன் போட்டி போட முடியாமல் சிறு முதலாளிகள் தங்களுடைய மில்ல்களை மூடக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். விசைத்தறி மூலம் உற்பத்தி செய்ய வேண்டும் என்றால் அதற்கு சைசிங் ப்ளான்ட் வேண்டும். அத்துடன் அதற்கு பல உபகரணங்களும் வேண்டும். மற்றும் துணிகளை கொண்டு வருவதற்கு வண்டி வாடகை வேறு கொடுக்கவேண்டும். அதனால் பவர் லூம் பாக்கியின் உற்பத்திச் செலவு அதிகரிக்கிறது. மற்றும் மூன்று ஷிப்டுகள் ஓட்டுகிறார்கள். அவர்களுடைய ஓவர் ஹெட் சார்ஜமும் குறையாது. ஐந்து பவர் லூம்கள் ஒரு ஷிப்ட் போட்டு ஓட்டினாலும் மில் துணி

27th September 1956] [Sri P. Ramamurthi]

யோடு போட்டி போட முடியாது. அது நடைமுறையில் சாத்தியம் அல்ல. இன்றைய நிலைமையைப் பார்த்தால் இந்த அரசாங்கம் கைத்தறிக்காரர்களுக்கு எவ்வளவு சலுகைகள் கொடுக்கவேண்டுமோ அவைகளைக் கொடுக்கிறோம் என்றும் மில் காரர்களுக்கும் எவ்வளவு சலுகைகள் கொடுக்க முடியுமோ அவ்வளவும் கொடுக்கிறோம் என்றும் ஆசைவார்த்தைகள் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த அரசாங்கத்திற்கு தவறாது அடிப்படையான கொள்கை இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் இருப்பதாக தெரியவில்லை. பெரிய முதலாளிகளுக்கு ஊக்கம் அளிக்கவேண்டும் என்றும், உற்சாகம் அளிக்கவேண்டும் என்றும் அவர்களுக்கு எவ்வளவு வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டுமோ அவ்வளவையும் அளிக்கிறோம் என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிறிய முதலாளிகள் எதிராக வராமலிருப்பதற்கும், கைத்தறிக்காரர்கள் எதிராக வராமலிருப்பதற்கும் எல்லோருக்கும் நன்மை செய்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டும் வருகிறார்கள். ஒருவரையும் ஏற விடாமல் வேலை செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களை ஏற விடாமல் தடுக்க இப்பொழுது திட்டம் வகுத்திருக்கிறார்கள்.

மில்களுக்கு 14 அயரம் சொச்சம் அப்டோமாட்டிக் லும்களுக்கு உத்தரவு கொடுத்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிக் கொடுத்து விட்டால் அந்தக்கொள்கையினால் நாட்டில் இருக்கும் கைத்தறி பூராவும் பாதிக்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்படும்.

ஆனால் இன்றைக்கு என்ன சொல்லுகிறார்கள். இன்றைக்கு தேவை அதிகரித்துவிட்டது. ஆனால் துணிதான் அதிகமாக உற்பத்தியாகவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இதைக் கேட்டால் நமக்கு வேடிக்கையாக இருக்கிறது. இந்த நாளேந்து மாதங்களில் ஜனங்களுடைய தேவை எப்படியுமே அதிகரித்து விடும் என்பது நமக்குப் புரியவில்லை. அதன்படி ஜனங்களுடைய பொருளாதார நிலைமை உயர்ந்துவிட்டதா என்று பார்த்தால் அதற்கு வேண்டிய கணக்கு இல்லை. அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்து விட்டதா என்று பார்த்தால் அதுவும் இல்லை. ஐந்து ஆண்டு திட்டம் நிறைவேற்றியபோது நாட்டின் பொருளாதாரம் ஓட்டு மொத்தமாக 14 சதவிகிதம் உயர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படி நாட்டின் வளம் 14 சதவிகிதம் உயர்ந்து விட்டது என்றால் ஜனங்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் 14 சதவிகிதம் உயர்ந்திருக்க வேண்டும் என்று அர்த்தம் அல்லவா? அப்படி உயர்ந்திருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அப்படி உயர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லி விட முடியாது. ஆனால் அப்படி உயர்ந்துவிட்டது என்று சொன்னால் அந்த உயர்வெல்லாம் எங்கு போயிருக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டும். அவைகள் எல்லாம் பெரிய முதலாளிகளிடம் தான் போய்விட்டது. அவர்கள்தான் பதினான்கு சதவிகிதம் உயர்ந்துவிட்டார்கள். இவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பங்கெல்லாம் அவர்களுக்குத்தான் போய்விட்டது. சாதாரணமான மக்கள் நிலை உயர்ந்துவிடவில்லை.

இந்த நிலைமையில் நான்கு மாதங்களுக்குள் ஜனங்களுக்கு துணியின் தேவை அதிகரித்து விட்டது என்று சொல்லுகிறார்கள். காரணம் துணிக்கு தட்டு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். பெரிய அளவில் தட்டு அதிகரித்ததின் காரணம் என்ன? அதற்குக் காரணம் என்ன வென்றால் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய பெரிய முதலாளிகள் தங்களுக்கு சௌகரியம் வேண்டும் என்று நினைத்து உற்பத்தியை குறைவாக காட்டி உற்பத்தி செய்திருக்கிற துணியை பதுக்கி வைத்து விட்டு வெளியே கொண்டு வராமல் தங்களிடம் துணி இல்லை என்று சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இப்படியே சர்க்காருக்கு கணக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படி தப்பான கணக்கைக் கொடுத்து விட்டு அதையும் அரசாங்கம் நம்பும்படியாக செய்து விட்டார்கள். ஏனென்றால் தங்களுக்கு சலுகைகள் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக. தங்களுக்கு லைசென்ஸ் கிடைத்த பிறகு என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்று கொள்கைக்கு அவர்கள் வந்து விட்டார்கள். இதற்கும் அரசாங்கம் இணங்குகிறது. அரசாங்கமும் அவர்களுக்கு சாதகமாக இருந்து வருகிறார்கள். இதைப்பற்றி

[Sri P. Ramamurthi] [27th September 1956]

ப்ளானிங் கமிஷன் கூட எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது. பலமாக அவர்கள் இதைக் கண்டித்திருக்கிறார்கள். குல்லூரிலால் நந்தா அவர்கூட எதிர்த்திருக்கிறார். அரசாங்கத்தினுடைய தப்பை அவர்கூட எடுத்துக் காண்பித்திருக்கிறார். கண்முடித் தனமாக மில் முதலாளிகள் கணக்குக் கொடுக்கிறார்கள் என்று அவர் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். அவர்கள் கொடுக்கும் கணக்கெல்லாம் பொய்க் கணக்கு என்று அவர்கூட சொல்லுகிறது. இதனால் நாட்டில் என்ன ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். லைசென்ஸ் கொடுத்த பிறகு என்ன நடந்திருக்கிறது. இப்பொழுது மத்திய அரசாங்கம் ஒரு உத்தரவு பால் பண்ணியிருக்கிறது. இப்பொழுது மில்களில் அதிகப்படியான துணி இருக்கிறது என்று தெரியவருகிறது என்று சொல்லி ஒரு மாத சேமிப்புக்கு மேல் ஸ்டாக் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்று ஒரு உத்தரவு போடுகிறது. இந்த உத்தரவும் திடீரென்று போடப்படுகிறது. அதனால் இந்த நாவேந்து மாதத்திற்குள் எல்லாவும் டெவலப்மெண்ட் ஆக இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அப்படி அதிகப்படியான உற்பத்தி செய்ய முடியுமா என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். இப்படி அதிகப்படியான உற்பத்தியை கடந்த ஆறு மாதங்களாக இந்த முதலாளிகள் செய்து வந்தார்களா என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். அரசாங்கம் இதை சற்றுமீளும் கவனித்தார்களா? இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அவ்வளவு அதிகப்படியான துணியை உற்பத்தி செய்ய முடியுமா என்பதை கவனித்திருக்க வேண்டும். தங்களுக்கு சலுகைகள் வழங்கப்படவேண்டும் என்பதற்காக முதலாளிகள் தங்களுக்கு உற்பத்தி சக்தி இல்லை என்று காண்பிக்கிறார்கள். லைசென்ஸ் கிடைத்தவுடன் பழைய ஸ்டாக்கை வெளிவிட்டு தங்கடிடம் உற்பத்தி பெருகி விட்டது, தேங்கி விட்டிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதையும் அரசாங்கம் நம்புகிறது. தேங்கி விட்டதை வெளி விடுவதால் அதிகப்படியாக தேங்கி விட்டிருக்கிறது என்று முதலாளிகள் சொன்னவுடன் அரசாங்கம் உடனே ஒரு உத்தரவு போடுகிறது. நேற்று பத்திரிகையில் பார்த்தால் இப்படிப்பட்ட உத்தரவு வந்திருக்கிறது. அன்று இருந்ததை அவர்கள் களாரிபை பண்ணுகிறார்களாம்.

“Clarifying yesterday's Press release, these sources said that for all practical purposes cloth stocks were reckoned on the basis of bales ready for despatch, i.e., in packed condition. However, in the case of unpacked cloth, the mills would be allowed to stock not more than their preceding three months' production.”

மில் முதலாளிகள் உரிமை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று களாரி பிகேஷன் கொடுக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட உரிமையையும் அரசாங்கம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட கொள்கையை அரசாங்கம் அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருந்தால் நாட்டிலுள்ள கைத்தறிக்காரர்களுடைய நிலைமை வெகு அளவில் பாதிக்கும். அவர்களுடைய பர்சனையை தீர்ப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டதாக தெரியவில்லை. ஆனால் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால் கம்ப்யூனிலர்கள் தொழில் வளர்ச்சிக்கு பாதகமாக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். நாங்கள் தொழில் வளர்ச்சிக்கு பாதகம் செய்ய வில்லை. நாட்டின் தொழில் அபிவிருத்தி அடைய வேண்டும் என்று தான் சொல்லுகிறோம். நாட்டின் செல்வ நிலை உயரவேண்டும் என்று தான் நாங்கள் சொல்லுகிறோம். நம் நாடு செல்வ வளம் உள்ளதாக ஆக வேண்டும். நமக்கு போதிய மூலதனம் கிடையாது. இருப்பதைக் கொண்டு நாம் நம் நாட்டில் தொழிற்சாலைகளை அமைக்க ஈடுபட வேண்டும் என்றுதான் நாங்கள் வற்புறுத்தி வருகிறோம்.

12-12
p.m.

அடுத்தபடியாக இந்த ராஜ்யத்தில் அலுமினியம், இரும்பு முதலிய தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்த வேண்டும் எனத் திட்டமிட்டிருக்கிறோம். அதைத் தவிர நெய்வேலி திட்டத்திற்கும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். இவற்றுக்கு எல்லாம் வேண்டிய பம்பு முதலியவைகள் எல்லாம் வெளி நாடுகளிலிருந்து வரவேண்டும் எனக் கையைக் கட்டிக் கொண்டு இருக்கிறோம். பம்பு, ஸ்க்ரூ முதலியவைகளை நம் நாட்டிலேயே உற்பத்தி

27th September 1956] [Sri P. Ramamurthi]

செய்வதற்கு வேண்டிய தொழிற்சாலைகளில் நாம் கவனம் செலுத்தவில்லை. இந்நாட்டிலுள்ள முதலாளிகள் தங்கள் தங்கள் சொத்து லாபத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள திட்டம் போட்டிருக்கிறார்களே தவிர பொதுவாக நாட்டின் தொழில் அபிவிருத்தியில் எவ்வளவு கவனமும் செலுத்தவில்லை என்பது நமக்குத் தெரியும். அதனால் தொழில் வளர்ச்சி பாதிக்கப்படுகிறது. வேலை இல்லாத திண்டாட்டமும் அதிகரிக்கிறது. இது நம்முடைய வாதம்.

ஆனால் இந்திய சர்க்காரைப் பொறுத்த வரையில் நாட்டின் பொதுவான தொழில் அபிவிருத்தியில் கவனம் செலுத்தாது தனிப்பட்ட முதலாளிகளுக்கு எந்த எந்த வகைகளில் எல்லாம் எப்படிச் சலுகை அளிக்கலாம் என்ற கண்ணோட்டத்தோடு காரியங்களைச் செய்கிறார்கள் என்பது நமக்குத் தெரியும். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 54 கோடி ரூபாய் செலவுதிக்கப்படுகிறதும் என்று சொல்கிறார்கள்.

கைத்தறித் துணிகளுக்கு ரூபாய்க்கு ஒண்ணரை அணா ரிபேட் கொடுக்கிறோம் எனச் சொல்கிறார்கள். இதே கால கட்டத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் படியான நிலைமை என்ன? கைத்தறித்துணிகளுக்கு ரிபேட் கொடுப்பது ஒரு புறம் இருந்தாலும் கைத்தறிக்களுக்கு சப்ளை செய்து வந்த நூலின் விலை ஏகப்பட்ட அளவு உயர்ந்து இருக்கிறது. போன நவம்பர் மாதத்தில் ஹார்லி மில்லின் பத்து பவுண்டு தட்டு 20-ம் நம்பர் நூல் ரூ. 16-2-0 ஆக இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு ரூ. 19-க்கு மேல் உயர்ந்துவிட்டது. அதே மாதிரியாக ஒவ்வொரு ரக நூலையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். நாற்பதாம் நம்பர் நூல் 21 ரூபாயாக விற்பது இன்றைக்கு 29 ரூபாய்க்கு விற்கப்படுகிறது. முன்பு இருந்ததைவிட இப்பொழுது எட்டு ரூபாய் ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது. நூலின் விலை எட்டு ரூபாய் அதிகப்படுவதற்கு இந்தக் காலக்கட்டத்திலே பஞ்சின் விலை அதிகப்பட்டு இருக்கிறது? கிடையாது. தொழிலாளிகளின் சம்பளம் ஏதாவது இந்தக் காலகட்டத்தில் அதிகம் வழங்கப்பட்டதா? அதுவும் கிடையாது. வேலையாட்களின் எண்ணிக்கை இந்தக் காலகட்டத்தில் அதிகமாக்கப்பட்டிருக்கிறதா? அதுவும் கிடையாது. ஆனால் நூலின் விலை மாதந்திரம் காலா காலத்தில் ஏறிக்கொண்டே வருகிறது. இன்றைக்கு முன்பு இருந்ததை விட 35 சதவிகிதம் அதிகரித்து விட்டது. நூலின் விலை மேன் மேலும் இன்னும் கூடிக்கொண்டே போகிறது. ஆகவே கைத்தறிக்கான நாகங்கள் ரிபேட் கொடுப்பதன் மூலம் பாதுகாப்பதாகச் சொல்வது வெறும் கேலிக்கூத்து என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். ஆறு கஜம் சேலுக்கு நாற்பதாம் நம்பர் நூல் $1\frac{1}{2}$ பவுண்டு தேவைப்படும். இன்று பத்து பவுண்டு கட்டின் விலை எட்டு ரூபாய் உயர்ந்துவிட்டதால் அவன் மூன்பு வாங்கிய ஆறு கஜம் சேலுக்குத் தேவைப்படும் நூலுக்கு $1\frac{1}{2}$ ரூபாய் அதிகம் கொடுக்க வேண்டும். நாம் $1\frac{1}{2}$ அணா மேனி என்பது அணா ரிபேட் கொடுக்கிறோம் என்றால் நூலின் விலையே $1\frac{1}{2}$ ரூபாய் அதிகமாகிவிட்டதன் காரணமாக எப்படி கைத்தறித் துணியின் விலை இறங்கும் எனக் கேட்கிறேன்? விலை குறையவில்லை. ஆனால் அதிகரிக்க வேண்டிய நிர்ணயம் ஏற்படுகிறது. அதனால் கைத்தறித் துணிகள் பெரும் அளவுக்குத் தேங்கும் நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

சரிபத்திலே கைநெசவுத் தொழிலாளர்களின் மகாநாடு ஒன்று நடந்தது. அதற்கு ஸ்ரீமான் பக்தவத்சலம் அவர்களும் வந்திருந்தார்கள் என்று நினைக்கிறேன். வந்திருக்கக்கூடிய காலத்தில் மகாநாட்டில் முதலாவது கோரிக்கையாக எதை வைத்தார்கள்? “எங்கள் கையில் ஏராளமான ஸ்டாக் சேர்ந்துவிட்டது. குவிந்து கிடக்கும் இந்தச் சரக்குகளை ஹாண்டுலும் சொஸைடிகள் மூலம் விற்பனை செய்வதற்கு வேண்டிய எல்லா நடவடிக்கைகளையும் உடனே எடுத்துக்கொண்டாக வேண்டும்” என்று அவர்கள் சொன்ன காலத்தில் ரிஜிஸ்ட்ரார் என்ன சொன்னார் “நாங்கள் இதற்கு உத்தரவாதம் கொடுக்க முடியாது. நஷ்டத்திற்கு விற்கலாம் விற்கலாம் எனச் சொன்னால் எடுத்துக் கொள்கிறோம்” என்கிறார். அதற்குப் பிறகும் கூட அவர்கள் மொத்தமுள்ள சாக்ஸில் மூன்றில் ஒரு பங்கையாவது எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று ஏகமனதாக தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார்கள்.

[Sri P. Ramamurthi] [27th September 1956]

காஞ்சிபுரத்திற்குப் பக்கத்தில் இருக்கும்படியான ஒரு கிராமத்தில் என்ன செய்தார்கள்? கூட்டுறவு சொஸைடியைக் கூட்டி, இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு ஒரு தீர்மானம் செய்தார்கள். “இன்றைக்குக் கையிருப்பில் இருக்கக்கூடிய துணிகளை எல்லாம் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தலையிலேயே சமர்த்து கொண்டு விற்றுவிடுவது. விற்றுவிடப் பிறகு கூட்டுறவு சொஸைடியையே கலைத்து விட்டு முழுக்குப் போட்டுவிட வேண்டியது தான்” என்பதாகத் தீர்மானம் போட்டார்கள். அந்த அளவுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆகவே இன்றைக்கு யதார்த்த நிலைமையைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளாமல் மில் துணியின் அளவை அதிகரித்துக் கொண்டே போவதால் கைத்தறித் துணி பாதிக்கப்படாது என்று சொல்லிக்கொண்டே போவது கடைசியில் கேலிக் கூத்தாகத்தான் மாறும் என்பதை இப்பொழுதே எச்சரிக்க விரும்புகிறேன்.

ஆகவே இந்த நாட்டில் இருக்கும்படியான கைத்தறித் தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டுமென்று சர்க்காருக்கு இருந்தால் நூலின் விலையை அவர்கள் இப்படி அதிகரித்துக்கொண்டு போகாமல் இருப்பதற்கான நடவடிக்கையை உடனே எடுத்துக்கொள்ளும். நூலின் உற்பத்தி செலவோடு ஒரு நியாயமான லாபத்தை நிர்ணயித்து, இவ்வளவு விலை தான் இந்த நூலுக்கு என்று நிர்ணயித்தாக வேண்டும். நூலின் விலைக்கு உத்தரவாதம் கொடுத்தால் மட்டும் போதாது. 29, 30, 50 நம்பர் நூல்கள் ஒரு வேலைக்கும் கைத்தறியாளர்க்குப் பிரயோஜனப்படுவதில்லை. நாம் கூறுவது எல்லாம் கைத்தறிக்காரர்களுக்குத் தேவைப்படுகிற 7 க் நூலை சர்க்கார் மில்களிலிருந்து ப்ரொக்யூர் பண்ணவேண்டும். அவர்கள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய நூலின் அடக்கம் என்ன என்பதை டாரிப் போர்டின் பார்முலாவைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கலாம். அதற்கு மேல் 6 அல்லது 8 சதவிகிதம் நியாயமான லாபத்தையும் நிர்ணயித்து விலைக்கட்டுப்பாடு செய்து கைத்தறியாளர்களுக்கு தடங்கலின்றி நூல்கிடைக்கும்படியாகச் செய்ய வேண்டும். அதோடு இந்திய அரசாங்கத்தின் புதுக்கொள்கைப்படி ஆட்டோமாடிக் ஓம்ஸ்களுக்கு லைசென்சு கொடுப்பதை திறுத்திவைக்கும்படியாக சென்னை அரசாங்கம் அவர்களுக்கு யோசனை கூறியாகவேண்டும். அந்தக் கொள்கைக்கு இந்தாட்டில் எல்லாதரப்பிலிருந்தும் எதிர்ப்பு இருக்கிறது. கம்யூனிஸ்டுக் காரர்கள் மட்டும் எதிர்க்கிறார்கள் என்று நினைக்கவேண்டாம். கார்தியார் கொள்கை உடைய எல்லாரும் எதிர்க்கிறார்கள். ஹைண்டு ஓம் போர்டுன் எதிர்ப்பும் இருக்கிறது. பிளானிங் கமிஷன் மெம்பர்களுக்குள்ளேயே அபிப்பிராயபேதம் இருக்கின்றது என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆகவே இது எல்லாம் தெரிந்திருந்தும் நமது நிதி அமைச்சர் ஸ்ரீ சப்ரிமணியம் அவர்கள் பத்திரிகைக்குக் கொடுத்திருக்கக்கூடிய பேட்டியில் “நம் மாகாணம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் விசைத்தறிகளைப் புகுத்தப் போவதில்லை” என்று கூறியிருக்கிறார். அவர் கூறியிருப்பது உண்மையாய் இருந்தால் வரவேற்பதற்கு உரியது. அதோடு அவர் நின்றுவிட்டால் போதாது என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நம் ராஜ்யத்தில் மட்டும் விசைத்தறிகளைப் புகுத்தாமல் பார்த்துக்கொண்டால் போதாது. இந்திய அரசாங்கத்தின் கொள்கைப்படி விசைத்தறிகளை எந்த இடத்தில் புகுத்துவதானாலும் அது கைத்தறிக்காரர்களைப் பாதிக்கிறது. ஆகவே இந்தியாவின் எந்தப் பகுதியில் ஆகட்டும் விசைத்தறிகளைப் புகுத்தும் யோசனையை எதிர்க்கவேண்டும். வெளிநாடுகளுக்கு நம்முடைய துணியின் ஏற்றுமதியை அதிகரிக்கக்கூடா தென்று நான் சொல்லவில்லை. நம் நாட்டின் அபிவிருத்தித் திட்ட வேலைகளுக்குத் தேவைப்படுகிற இயந்திரங்களை எல்லாம் வெளிநாட்டிலிருந்து தருவிக்க நமக்கு அன்னிய நாட்டுச் செலாவணி தேவைப்படுகிறது. இல்லை என்கவில்லை. அன்னிய நாட்டுச் நாணயச் செலாவணியை உத்தேசித்து மில்களுக்கு ஆட்டோமாடிக் ஓம்ஸ்கள் கொடுக்கிறோம் என்பது தவறானது. இது ஒட்டுமொத்தமாக இந்நாட்டு கைத்தறியாளர்களைப் பாதிக்கும். ஆகவே விசைத்தறிகளைப் புகுத்தும் யோசனையை அடிப்படையிலேயே எதிர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(Sri N. Mounaguruswami Naidu in the Chair.)

27th September 1956] [Sri P. Ramamurthi]

வெளிநாட்டு நாணய செலாவணி தேவை என்பதற்காக நடட்டில் இருக்கும்படியான தொழிலாளர்களை பாதிக்கக்கூடிய வகையில் எந்தக் கொள்கையும் இருக்கக்கூடாது. அந்த பளுவை நாட்டில் இருக்கும்படியான மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவரும். விசைத்தறி நம் ராஜ்யத்துக்கு மட்டும் வேண்டாமென்று சொல்லுவதோடு நின்று விடக்கூடாது. நாடு பூராவும் வளர்ந்துவரும்படியான எதிர்ப்புக்குச் சாதகமாக மத்திய அரசாங்கத்தின் கொள்கையையே பகிரங்கமாக எதிர்க்க வேண்டும். நாட்டில் இந்த நிலைமை உருவாகிக் கொண்டதான் வருகிறது. ராஜாஜி அவர்களும் பகிரங்கமாக இது விஷயத்தில் தன்னுடைய எதிர்ப்பை தெரிவித்திருக்கிறார். காங்கிரஸ் கட்சிக்குள்ளேயே பல அங்கத்தினர்கள் எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். கனம் மந்திரி ஸ்ரீ டி. டி. கிருஷ்ண மர்சாரி அவர்கள் பிடிவாதக்காரர், ஒரு கொள்கையை வகுத்துவிட்டால், விட்டுக்கொடுக்கமாட்டார் என்ற பயத்தில் இருக்க வேண்டாம். நாடு பூராவிலுமுள்ள மக்களுடைய ஜனசக்தி இதை எதிர்க்கிறது. இந்த எதிர்ப்புக்கு ஸ்ரீ டி. டி. கிருஷ்ணமர்சாரியார் நிச்சயமாக அடிபணிந்து தான் ஆகவேண்டும். இந்த உணர்ச்சியை வளரவிடக்கூடிய வகையில் சென்னை அரசாங்கம் கொள்கையை வகுக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஒரு பதிலை தான் கனம் மந்திரியிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறேன். தொடரும் தொடராமலும் பதில் சொல்லக்கூடாது. இது விஷயத்தில் அரசாங்கம் திட்டவாட்டமாக பகிரங்கமாக அதன் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்க வேண்டும். தைரியமாக உறுதியுடன் இந்த விஷயத்தில் சென்னை அரசாங்கம் அதன் எதிர்ப்பைக் காட்ட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

12-22
p.m.

* SRI K. T. RAJU : கனம் உதவி சேர்மன் அவர்களே, கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கொண்டு வந்திருக்கும் தீர்மானத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேசுகிறேன். ஜவுளிக் கொள்கையின் அடிப்படையான அம்சங்களுக்கெல்லாம் புள்ளிவிவரங்களோடு அவர் தெளிவாக எடுத்து விளக்கியதற்கு பிறகு நான் இதப்பற்றி அதிகமாக பேச விரும்பவில்லை.

இன்றையதினம் நம் ராஜ்யத்தை பொறுத்தமட்டில் கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் விசைத்தறியை இந்த ராஜ்யத்தில் கொண்டுவர சர்க்கார் விரும்பவில்லை என்று திட்டவாட்டமாக ஒரு பக்கம் சொல்லியிருக்கிறார். மறுபக்கத்திலே கனம் முதல் மந்திரி ஸ்ரீ காமராஜ் அவர்கள் சேலம் கூட்டத்தில் விசைத்தறி வந்தாலும், அது கைத்தறி நெசவாளரை பாதிக்காது என்று சொல்லியிருக்கிறார். இதனால் கைத்தறி நெசவாளர்களும் சரி, பொது மக்களும் சரி, உண்மையாக இது விஷயமாக சர்க்காரின் கொள்கை என்ன என்று ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாத நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். உணவுக்கொள்கையிலும் சரி, ஜவுளிக் கொள்கையிலும் சரி, மற்ற எந்தக் கொள்கையிலும் சரி, சர்க்கார் சொல்லுவது போல் நடக்கக்கூடிய நிலையில் இல்லை. இதற்கு பல உதாரணங்கள் காட்ட முடியும். உணவுப் பொருள் களின் விலைவாசி ஏறிக்கொண்டே போகிறது. பாராளுமன்றத்தில் உணவு விலை ஏறாமல் தடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எல்லாம் எடுக்கப்படுகிறது என்று வாயளவில் சொல்லப்படுகிறது, அதேபோல் இங்கும் சட்ட சபையில் விவாதம் வரும்பொழுதெல்லாம் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டுவருவதாக சொல்லுகிறார்கள். சர்க்கார் இப்படி சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும்பொழுது விலையும் ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறது. இதிலிருந்து நமக்கு ஒரு விஷயம் புலப்படுகிறது. பெரிய முதலாளிகளை, பதுக்கும் நபர்களை கட்டுப்படுத்தக்கூடிய சக்தி நம் அரசாங்கத்துக்கு இல்லை என்பது திட்டவாட்டமாக தெரிந்துவிட்டது. அப்படியிருக்கும் பொழுது 14,000 தானை இயங்கும் தறிகளை கொண்டுவருவதில் ஒன்றும் ஆபத்து இல்லையென்று சொன்னாலும், சர்க்கார் அதைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய நிலையில் இல்லை, அவர்களால் அதை கட்டுப்படுத்த முடியாது என்பது சமீபகால நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து நன்கு விளங்கும். இந்த நிலைமையில் கைத்தறியை புதுத் தக்கூடிய விஷயத்தில் மாறுபட்ட கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்படுவதால் நாட்டு மக்களிடையே ஒரு பீதி கிளம்பியிருக்கிறது. ஆகவே, இந்த நேரத்திலே அதிகாரபூர்வமாக திட்டவாட்டமாக, கண்டிப்பாக, விசைத்தறியை

[Sri K. T. Raju] [27th September 1956]

புகுத்தவில்லை என்று அரசாங்கத்தின் கொள்கையை வெளியிட்டால், அது நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு பெரிய ஆறுதலை அளிக்கும். அப்படிப்பட்ட ஒரு பதிலை கனம் மந்திரியிடமிருந்து நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

(Mr. Speaker in the Chair.)

நம்முடைய நாட்டில் ஒருவருக்கு 18½ கெஜம் துணி தேவைப்படும் என்ற ரீதியில் விசைத்தறிகளை புகுத்துவதற்கு முயற்சிக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக, 60 கோடி மக்கள் வசிக்கும் சீனாவில் லட்சக்கணக்கான கைத்தறியாளர்கள் இருக்கின்றனர். நாட்டின் தேவையை பூர்த்தி செய்ய அவர்கள் எந்த முறையை கையாளுகிறார்கள் என்று கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். நடைமுறையில் இருக்கக்கூடிய கைத்தொழில்களை விருத்தி செய்து நாட்டின் தேவையை பூர்த்தி செய்துகொள்ளுகிறார்கள். அதேபோல் நம்முடைய நாட்டை பொறுத்தமட்டில் நம்முடைய நாட்டு மக்களுடைய தேவைக் கான துணியை இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய கைத்தறி நெசவாளரைக் கொண்டே உற்பத்தி செய்துகொள்ளவேண்டும். 10, 12 வருஷங்களுக்கு நம்முடைய தேவையை நாமே பூர்த்தி செய்துகொள்ளலாம். இதைச் சற்று சிந்தித்துப் பார்த்தால் மத்திய அரசாங்கத்தின் கொள்கை நெசவுத் தொழிலாளரை எந்த அளவுக்கு பாதிக்கும் என்பதை உணரமுடியும். அரசாங்கம் கொடுக்கின்ற வாக்குறுதியை நிறைவேற்றமுடியாத நிலைமையில் இருக்கிறது. ஆகவே, எந்த விதமான காரணத்தை முன் னிடும் சென்னை சாஷ்யத்தில் விசைத்தறியை புகுத்த முடியாது என்று திட்டவட்டமாக, பகிரங்கமாக கனம் மந்திரி அவர்கள் அறிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

12-29
p.m.

SRI N. K. PALANISAMY : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஏற்கனவே கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் விசைத்தறி புகுத்தப் பட்டால் துணி விலை ஏறும், அதன் மூலமாக சர்க்கு விற்காமல் நெசவாளர் களுக்கு கஷ்டம் ஏற்படும் என்பதும் விளக்கிக் கூறியிருக்கிறார். ஏற்கனவே நூல் விலை அசாதாரணமாக இருக்கிறது நமக்கு தெரியும். சர்க்கார் ரிபேட் மூலமாக ஏராளமாக பிரைமரி சங்கங்கள் ஏற்படுத்தி நூல் மில்கள் கட்டிக்கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லி ஏராளமாக பணம் வசூல் செய் தார்கள். கைத்தறி நெசவாளர் பணத்தை எடுத்து அவர்களுக்கு நூல் மில் கட்டிக் கொடுத்து அதன் மூலம் குறைந்த விலைக்கு நூல் உற்பத்தி செய்துகொடுப்பதற்கு சர்க்கார் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்குமா என்று நான் ஒரு கேள்வி கேட்டதற்கு, கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் அது சொல்ல முடியாது என்று பதில் சொன்னார்கள். இன்றைய தினம் அவர்களுக்கு கூலி ரூ. 0-4-0, 0-8-0 ஆகத்தான் இருக்கிறது. விலை வாசிகள் அதிகரித்திருக்கிற இந்த நிலைமையில் கைத்தறி நெசவாளர்கள் எப்படி தங்கள் தொழிலை நடத்த முடியும்? கிராமங்களில் பல தொழில்கள் நின்றுபோய் விட்டதால் நெசவாளர்களுக்கு மிகவும் கஷ்டமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நியாயமாக கைத்தறிக்கு பாதுகாப்புக் கொடுக்க வேண்டும். சிலோன் அரசாங்கத்தார் சாதாரண துணி வாங்கும் போது கைத்தறித் துணியை ஓர் அளவுக்கு வாங்க வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தம் விதித்திருக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல. அங்கு சர்க்கார் நெசவாளர்களுக்கு வேண்டிய நூல்களை சப்ளை செய்து, துணியை வாங்கி வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்கிறார்கள். உள்நாட்டிலும் விற்பனை செய்கிறார்கள். ஆகையால் நம் நாட்டிலும் ராஜாஜி அவர்கள் சொல்லியது போல் புடவை, வேஷ்டிகளை கைத்தறிக்கே ஒதுக்கவேண்டும்.

மில்களில் உற்பத்தி 40 சத விதத்திற்கு மேல்போனால் அபராதம் போடப்படுகிறது. கண்டிப்பாக அப்படி செய்யாமல் ஒரு வருஷம் ஜெயில் என்று விதிக்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் முறை எதற்காக என்று காரணம் காட்டப்படவில்லை. ஒவ்வொரு மசோதாவில் **Preamble, Statement of Objects and Reasons** இருக்கின்றன. ஆனால் இந்த ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் மசோதாவில் **Preamble** கிடையாது. எதற்காக நெசவாளர்கள்

27th September 1956] [Sri N. K. Palanisamy]

ரிஜிஸ்டர் செய்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கூறப்படவில்லை. ரிபேட்டு சரியாக கொடுப்பதில்லை. சரியாக ஒருவருடும் கமித்தித்தான் ரிபேட்டு கிடைக்கிறது. 2,000, 2,500 ரூபாய் முதல் வைத்து நடக்கும் சொஸைடிகள் வியாபாரத்தை மூடிவிடுமபடியான நிலையில் இருக்கும் யொழுது, இந்த ரிபேட்டு மாதாமாதம் கொடுக்கப்பட்டால், அந்த சொஸைட்டிகளுக்கு மிகவும் சௌகரியமாக இருக்கும்.

இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கிறோம், கடன் வசதி செய்து கொடுக்கிறோம், தறிகள் வாங்கிக் கொடுக்கிறோம் என்பதெல்லாம் சொன்னார்கள். இவைகள் எல்லாம் எட்டளவில் இருக்கிறதே யொழிய காரியத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதே மாதிரி சொஸைட்டிகள் மூலமாக ஐந்து கோடி ரூபாய் செலவு செய்யப் போவதாக சொன்னார்கள். எந்த முறையில் செலவு செய்திருக்கிறார்கள் என்று கேட்கிறேன். கைத்தறிக்காரர்களுக்கு நன்மைகளைச் செய்யப் போவதாக சொன்னார்கள். எந்த அளவில் அவர்களுக்கு நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. நூல் விலையை உயர் விடாமல் பார்த்துக் கொண்டால் கைத்தறிக்காரர்களுக்கு ரொம்பவும் நன்மையாக இருக்கும். அதைச் செய்து கொடுத்தால் ஒருவர் கைத்தறிக்காரர்களுக்கு நன்மையைச் செய்ததாக ஆகும். ஆகையினால் நான் சொல்வது ஏன்னவென்றால் 1947-ம் வருஷத்தில் எப்படி நூல் விலையை கட்டுபடுத்தி வைத்திருந்தார்களோ அப்படியே இப்பொழுதும் நூல் விலையைக் கட்டுப்படுத்தி கைத்தறிக்காரர்களுக்கு விநியோகம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதற்கு அரசாங்கம் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* Sri T. S. ARDHANARI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நமது சென்னை சர்க்காருடைய புதிய ஜெனரல் கொள்கை என்ன என்பதை இந்த சட்டசபையில் சர்க்கார் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்று முதலில் நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். 12-33 p.m.

கனம் மந்திரிகளும் சரி, காங்கிரஸ்காரர்களும் சரி, வெளியில் இது சம்பந்தமாக பேசும்போது இரண்டு விதமாக பேசிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியில் ஐந்து கோடி செலுத்திற்கு மேல் மில் துணி உற்பத்தி செய்யக்கூடாது என்று தீர்மானம் செய்திருக்கிறார்கள். பாக்கியை கைத்தறிக்கு ஒதுக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லி இருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் ப்லானியில் மாணா காங்கிரஸ் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் கைத்தறிக்கு விரோதமாக பவர் தறிகளை புத்தகக் கூடாது என்று தீர்மானம் செய்திருக்கிறார்கள். அப்படி புத்தகத்தில் கைத்தறிக்கு பெரிய பாதகம் விளையும் என்று கூட சொல்லியிருக்கிறார்கள். மற்றொரு இடத்தில் பவர் தறியை புத்தகவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படி இரண்டு விதமாக தங்களுடைய அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லி வருவதால் ஜனங்களுக்கு மேலும் மேலும் குழப்பமும் சந்தேகமும் ஏற்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட சந்தேகத்தையும் குழப்பத்தையும் அதிகாரிகள் நிவர்த்தி செய்வதாகத் தெரியவில்லை. ஏனென்றால் கேட்ட கேள்விகளுக்கு மந்திரிகள் சரியாக பதில் சொல்வதில்லை.

ராஜாஜி மந்திரிசபை யிருந்த காலத்தில் கரை வேஷ்டியையும் சேலையையும் கைத்தறிக்கு ஒதுக்க வேண்டும் என்று இந்த சபையில் ஏகமனதாக ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றினோம். அந்த திட்டத்திற்கு போட்டியாக இப்பொழுது பவர் தறி வந்திருக்கிறது. இதனால் கைத்தறி பெரிய அளவில் பாதிக்கப்படும். மில் துனியினால் பெரிய அளவில் கைத்தறி பாதிக்கப்படும் என்ற அடிப்படையில் அன்று நாம் தீர்மானம் செய்தோம். ஆனால் அன்றைக்கு இருந்த மந்திரிகள்தான் இன்றைக்கும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் இன்று 35 ஆயிரம் பவர் தறிகளையும், 14 ஆயிரம் சொச்சம் விசைத் தறிகளையும் புத்தகவதாக சொல்லுகிறார்கள். மில்லில்

[Sri T. S. Ardhanari] [27th September 1956]

உற்பத்தியாகும் துணியோடு போட்டி போடக் கூடிய நிலைமையில் இன்று கைத்தறி இருக்கிறதா? பவர் தறிகள் வந்தால் கைத்தறிக்கு பாதகம் வற்படும். அதனால் விசைத் தறிகளை புதுத்தக் கூடாது என்று சொல்வதற்கு மந்திரிகளுக்கு தெம்பும் இல்லை, துணிச்சலும் இல்லை. தமிழ்நாடு கைத்தறி நெசவாளர் பிரதிநிதிகள் காஞ்சிபுரத்தில் தீர்மானம் செய்து மந்திரியவர்களிடம் கொடுத்தபொழுது, மந்திரியவர்கள் பொறுப் பில்லாமல் பதில் கூறியிருக்கிறார்கள். மந்திரியவர்களின் பதிலைப் பார்த் தால் வருத்தப்படவேண்டியதாக இருக்கிறது. மந்திரி அவர்கள் இதைப் பற்றிய கொள்கையை கருராகச் சொல்லவேண்டும். பவர் தறிகள் வந்தால் அதை வேண்டுமானால் வைத்துக்கொள்வோம், வேண்டாம் என்றால் வைத்துக் கொள்ளாமல் இருந்துவிடலாம் என்று பதில் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி பதில் சொல்வதனால் கைத்தறி தொழில் பாதிப்பதற்கு இடம் ஏற்படுகிறது. ஒரு பக்கத்தில் ஒன்றை சொல்லிக்கொண்டு மறு பக்கத்தில் வேறு விதமாகச் சொன்னால் அதனால் குழப்பம்தான் ஏற்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட குழப்பத்திற்கு நமது சர்க்கார்தான் உடன்தயாக இருக்கிறது. ஆகவே நான் சொல்லுகிறேன், உண்மையாகவே இந்த அரசாங்கத்திற்கு கைத்தறி தொழிலை பாதுகாக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தால் சர்க்கார் திட்ட வட்டமான பதிலைச் சொல்லவேண்டும். இன்றைக்கு என்ன சொல்லுகிறார்கள்: முதலில் பவர் தறியை வைத்துப் பார்ப்போம், அதனால் பாதகம் ஏற்பட்டால் பின்னாடி அதை எடுத்துவிடுவோம் என்று சொல் கிறார்கள். கஷ்டம் வந்த பிறகு எடுப்பது என்பது முடியாத காரியம். இது எப்படி இருக்கிறது என்றால் வீட்டிற்குள் பாம்பு வந்த பிறகு அது கடித்தால் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லுவதுபோல் இருக் கிறது. அதேபோல் பவர் தறி வைத்து கஷ்டம் வந்த பிறகு அதைப் பற்றி யோசிப்போம் என்று சொல்லுகிறார்கள். பிறகு அதை எடுத்து விட வேண்டும் என்று சொன்னால் இவ்வளவு பணம் செலவு செய்து வைக்கப்பட்ட பவர் தறிகளை எடுப்பார்களா என்பதை சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும். மூலதனம் போட்ட பிறகு அதை எடுப்பது என்பது முடியாத காரியம்.

ஐந்து வருஷ திட்டத்தில் இதற்கு என்று கோடிக்கணக்கான ரூபாயை செலவழிக்கப்போவதாக சொல்லுகிறார்கள். அந்த ரூபாய் பவர் தறி வைப்பதற்கு செலவு செய்வதில் பயனில்லை. அது அவசியமும் இல்லை. பவர் தறியை வைத்தால் கிட்டத்தட்ட 40 பேர் வேலை செய்யக்கூடிய இடத்தில் இரண்டு பேர்கள்தான் வேலை செய்வார்கள். இரண்டு மூன்று பேர்களை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு வேலையைச் செய்துவிடலாம். அதனால் நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம்தான் அதிகரிக்கும். கைத்தறி வைத்தால் அதிகப்படியான பேர்களுக்கு வேலை கிடைக்கும், இதை கணக்கில் எடுத்துப் பார்த்தால் குறைவான பணம் செலவழித்து அதிகப்படியான பேர்களுக்கு வேலையை கொடுத்து அதிகப்படியாக உற்பத் தியையும் செய்யலாம். நம் நாட்டின் செல்வ நிலையை கவனித்தால் குறைந்த செலவில் அதிகப்படியான ஆட்களுக்கு வேலை கொடுத்து அதிகப் படியாக உற்பத்தி செய்தால்தான் நல்லது. இதற்கு வேண்டிய திட்டத்தைதான் நாம் வகுக்க வேண்டும். அதையேதான் திட்டத்தை சமர்ப்பித்த மகஸ்தேபிஸ் போன்ற அறிவாளிகள் சொல்லி இருக்கிறார்கள், அறிஞர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நல்ல கருத்தை நாம் திட்டங்களில் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று தோன்றுகிறது. இதன் மூலம் நமது நாட்டின் கைத்தறி பிரச்னையை தீர்த்துக்கொள்ளலாம். கைத்தறியை அழித்துவிடவேண்டும் என்று சொல்லக்கூடாது. இது ஒரு பெரிய பிரச்னை. மற்ற மாகாணத்தில் இருக்கக்கூடிய அளவைவிட நம் மாகாணத்தில் அதிகப்படியான கைத்தறிகாரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர் களையும் அவர்களுடைய தொழிலையும் பாதுகாக்க வேண்டியது இந்த அரசாங்கத்தின் கடமை. அதனால் இன்றைய நிலைமையில் பவர் தறிகள் அவசியம் இல்லை. அதனால் இந்தக் கொள்கையைப்பற்றி சட்டசபையில் கருராக மந்திரி பதில் சொல்லவேண்டும். அதுவும் தெளிவாக சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

27th September 1956] [Sri T. S. Ardhanari]

அடுத்தபடியாக கைத்தறிக்கு உண்மையாகவே பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டுமென்றால் நூலின் விலையைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். இல்லாவிட்டால் கைத்தறிக்காரர்கள் நன்றாக வாழ முடியாது. நூல் விலையை முதலில் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். அதிகப்படியாக லாபம் வைக்காமல் கைத்தறிக்கு அதிகப்படியான நூலை ஒதுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI G. GOVINDAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைக்கு நாட்டிற்கு பாடுபடுகிறோம் என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் விசைத்தறி வேண்டாம் என்றும், கைத்தறிதான் வேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் போட்டிருக்கும் துணியைப் பார்த்தால் அவர்கள் மில் துணி போட்டுக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். அவர்கள் கைத்தறி துணி போடுவதில்லை. மெஜாரிட்டியாக உள்ளவர்கள் கைத்தறி துணிகளையே போடுவதில்லை. விசைத்தறி வந்தால் நாட்டிற்கு பாதகம் வந்து விடும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அவர்களே விவசாயத்திற்கு விசை வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ரஷ்யாவைப் பாருங்கள் அங்கு விசையை உபயோகப்படுத்தி எவ்வளவு உற்பத்தி செய்கிறார்கள், அதைப்போலவே நமக்கும் விசையைக் கொடுக்கவேண்டும். அதன் மூலம் விவசாயத்தை அதிகப்படுத்திக்கொள்வோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் விசையை துணிக்கு வைக்கவேண்டும் என்று சொன்னால் கைத்தறி பாதிக்கும் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

12-39
p.m.

ஆனால் நான் கேட்கிறேன், அவர்கள் கைத்தறிக்காரர்களைப் பற்றியும் கைத்தறிகளைப் பற்றியும் சரியான கணக்கு எடுத்திருக்கிறார்களா என்று. ஒரு ஊரில் ஆயிரம் தறிகள் இருந்தால் இரண்டாயிரம் என்று கணக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்றைய தினம் பலர் விசைத் தறி வேண்டாம் என்று சொல்லக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மக்கள் பேரில் அதிகப்படியான செலவாகத் இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

பரமக்குடி போன்ற இடங்களில் நெசவாளர்கள் எல்லோரும் தங்களுக்கு விசைத்தறிதான் வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அங்கு செளராஷ்டிரர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள்தான் அப்படிச் சொல்லுகிறார்கள். விசைத்தறி வைக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் ஏகோபித்து தீர்மானம் செய்து அதையும் சர்க்காருக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். விசைத் தறி வைப்பதனால் கைத்தறி பாதிக்காது. மற்றும் விசைத்தறி அமைத்தால் அதிகப்படியான சம்பாத்தியம் கிடைக்கும் என்று கூட அவர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். இதில் சர்க்காருடைய கொள்கை என்ன என்பதை சொல்ல வேண்டும். விசைத்தறி வைப்பதன்மூலம் கைத்தறிக்காரர்களுக்கு அதிகப்படியான அளவில் லாபம் கிடைத்தால் அதை வைப்பதில் என்ன ஆட்சேபம் இருக்க முடியும் என்று கேட்கிறேன்.

ஆகையால் நான் கனம் மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவசியம் விசைத்தறிகளைக் கொண்டு வந்து நாட்டின் துணி உற்பத்தியைப் பெருக்கி, கைத்தறித் துணிகளை வேண்டிய செளகர்யங்களை கூட்டுறவு முறையில் செய்து கொடுக்கும்படியாகச் சொல்லிக்கொண்டு எனக்குப் பேச சந்தர்ப்பம் கொடுத்ததற்காக சபைத்தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

*** SRI N. RATHINA GOUNDER :** மதிப்பிற்குரிய அவைத்தலைவர் அவர்களே, இன்று கதருக்கு நாட்டில் எப்படி மகிமை வந்ததோ அதேமாதிரியாக கைத்தறித் துணிகளும் மகிமை பெற்று வருவதைக் கண்டு நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். சர்க்கார் இதற்காகச் செய்து வரும் காரியங்களை எல்லாம் பாராட்டுகிறேன். அதே நேரத்தில் இப்பொழுது விசைத்தறிகளைப் பற்றிப் பிரச்சினையை எழுப்பியிருக்கிறார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரையில் அபிப்பிராயம் விசைத்தறிக்குச் சாதகமாகத்தான் சொல்வேன். ஒரு பெரிய வேலையைச் செய்யும்போது மக்களின் கை உழைப்பைக் கொண்டே செய்வதானால் காலம் அதிகம் ஆகும். புல்டோசர்களைக் கொண்டு எப்படி

12-43
p.m.

[Sri N. Rathina Gounder] [27th September 1956]

அதிகமான நிலத்தைக் குறைந்த செலவில் மேடு பள்ளங்களை நிரவகின் றேமோ அப்படியே விசைத்தறிகளின் மூலம் குறைந்த செலவில் அதிகம் உற்பத்தி செய்ய முடியும். அதற்காக எல்லாவற்றையுமே விசைத்தறிகளாக மாற்ற வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. நம் நாட்டில் மக்களுக்கு உடை மிகவும் அவசியம். நமது ராஜ்யத்தில் காஞ்சிபுரம், மதுரை, சேலம், கரூர் முதலிய இடங்கள் எல்லாம் கைத்தறி நெசவுக்கு பெயர்போன இடங்கள். அதிலும் குறிப்பாக திருச்சி ஜில்லா கரூரில் 20 நம்பர் நூல் வரையிலும்தான் நெசவு செய்கிறார்கள். அங்கே நெய்யப்படுகிற பெட்ஷீட், துண்டு முதலியவைகள் எல்லாம் உயர்ந்த ரகமானவை என்பதை இந்தியா பூராவும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. அங்கே பதினாயிரம் கைத்தறிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் கைத்தறி வேலை செய்கின்றவர்கள் வாழ்க்கைத் துறையில் இன்னும் உயர்ந்துவிடவில்லை. ஏற்கெனவே சட்டசபையில் இதைப்பற்றி பேசியிருக்கிறேன். மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் அவர்கள் இவ் விஷயத்தில் கொஞ்சம் தயவு கூர்ந்து செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் அநேகம் இருக்கின்றன. அதற்கு உதாரணம் என்னவென்றால் கரூரில் நூறு பாக்கடிகள் இருக்கின்றன. அதில் பல ஆயிரக்கணக்கான கைத்தறி யாளர்கள் வேலை செய்கின்றனர். அதுவும் அன்றி சிலர் தனியாக நூல் வாங்கிக் கொண்டு தங்கள் வீட்டிலேயே பாவு போட்டு நெய்கின்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். தாங்கள் நெய்கின்ற துணியை எடுத்துப் போய் விற்க இவர்களில் இல்லாமையினாலும், போதுமான பண வசதி இல்லாததாலும் இவர்கள் தங்கள் சரக்கை பாக்கடிகாரர்களிடமே கொண்டுபோய்க் கொடுக்கிறார்கள். இவர்களுடைய வருமையை உணர்ந்து கொண்டு அவர்களும் மிகக் குறைந்த விலைக்குக் கேட்கிறார்கள். சாப்பிட்டுக்கு வழி இல்லாததால் இவர்கள் அதைக் கொடுத்துவிட்டு வந்துவிடுகிறார்கள். ஆகவே சர்க்கார் இந்தமாதிரி ஏழை கைத்தறிக்காரர்களுக்கு எல்லாம் கூட்டுறவு முறையில் மார்க்கெட்டிங் வசதிகள் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர்களுக்கு முதலில் நூல் வாங்கப் பணம் கொடுத்து, பின்னர் நெய்து வருகின்ற துணியையும் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுதுதான் உற்பத்தி பெருகும். அதே மாதிரியாக சர்க்காரே கூட்டுறவு முறையில் பாக்கடிகளை ஏற்படுத்தவும் வேண்டும். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் அப்படிச் செய்வார்கள் என்று நம்பிக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

12-45
p.m. *SRI K. R. VISWANATHAN: கனம் அவைத்தலைவர் அவர்களே, இன்று விசைத்தறிகளைப் புகுத்தும் பிரச்சனை தமிழ்நாட்டில், பீதியை கைத்தறிக்காரர்களிடையே உண்டாக்கி இருக்கிறதென்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை. விசைத்தறிகளைப் புகுத்தும் திட்டமானது இந்திய சர்க்காரின் கொள்கையாக இன்றைக்கு வெளியிடப்பட்டு இருக்கிறது. இந்திய சர்க்காரின் கொள்கை நமக்குத் திட்டவாட்டமாகத் தெரியும். முன்பே கனா போட்ட வேஷ்டி, புடவை முதலிய ரகங்களையாவது கைத்தறிக்கே ஒதுக்கவேண்டுமென்று நாம் செய்த தீர்மானத்தை அவர்களால் ஏற்க முடியவில்லை. கைத்தறிக்காரர்களுக்கு அவர்களிடமிருந்து எவ்வித அனுதாபமும் வரவில்லை என்பதைக் கண்டு நாம் ஆயாசப்பட வேண்டியதில்லை.

சென்னை ராஜ்யத்தில்தான் கைத்தறியாளர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமானது. இந்தச் சமயம் சென்னை மாநிலத்தில் அரசாங்கம் என்ன செய்யப்போகிறது? விசைத்தறிகளைப் புகுத்தப்போகிறார்களா என்பதுதான் கேள்வி. இதைப்பற்றி இங்கே இருக்கும் அமைச்சர்களும், பப்பலகருத்துக்களை வெளியிட்டுக்கொண்டே போவதனால் கைத்தறியாளர்களின் பயமும், பீதியும் அதிகரித்துக்கொண்டுதான் வருகிறது. உதாரணமாக சென்ற திங்களில் உடையார்பாளையம் தாலுக்காவில் நடந்த கூட்டத்தில் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். விசைத்தறியைப் புகுத்தும் பிரச்சனையை சர்க்கார் தங்களுடைய சொந்தப் பிரச்சனையாக எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். விசைத்தறியைப் புகுத்துவதால் நெசவாளர்களுக்குக் கஷ்டம் ஏற்பட்டால் உடனேயே அதைக் கைவிடுவதற்கு நாங்கள் பின் வாங்கமாட்டோம் என்று கூறினார்கள். அப்படி அவர்கள்

27th September 1956]

[Sri K. R. Viswanathan]

கூறியதில் இருந்து சென்னை அரசாங்கம் விசைத்தறியைப் புகுத்த முன் வந்திருக்கிறார்கள். அப்படி புகுத்துவதில் ஏதாவது தவிர்க்க முடியாத துன்பம் ஏற்பட்டால் அதைக் கைவிட இருக்கிறார்கள் என்றுதான் அறிந்து கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் அடுத்த நாள் “நாங்கள் விசைத்தறிகளைப் புகுத்தும் யோசனையை ஏற்றுக்கொள்ளப்போவ தில்லை. சென்னைத் தறிகளில் புகுத்துவதாக எண்ணம் கொள்ளவில்லை” என்பதாக நிதி மந்திரி பேசியதாகச் செய்தித் தாள்களில் வெளிவந் திருந்தது சந்தேகத்தை அதிகப்படுத்திவிட்டது.

உடையார்பாளையம் தாலுகாவில் இருபதாயிரத்துக்குக் குறையாமல் தறிகள் இருக்கின்றன. அங்கே இருக்கிற கைத்தறிநெசவாளர்கள் எல்லாம் அச்சம் கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்னை அரசாங்கம், மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆணைக்குட்பட்டு விசைத்தறிகளைப் புகுத்தப்போகிறார்கள். அதனால் ஒரு தறிக்கு ஒரு ஆள் வேலை இல்லாமல் போவதாகக் கொண்டாலும் இருபதாயிரம் பேர் வேலையற்றுப்போகக் கூடிய நிலைமை உண்டாகப் போகிறது என்கிற அச்சம் அவர்களை ஆட்கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் நம் சென்னை அரசாங்கம் விசைத்தறிகளைப் புகுத்தும் பிரச்சனையை நன்றாக ஆலோசித்து அதை ஏற்காமல் விடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*** THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM:** கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய தீர்மானத்தில் ஒரு அம்சம் இந்திய சர்க்காருடைய மாற்றப்பட்ட ஜவுளி சம்பந்தமான கொள்கையை நிராகரிக்கவேண்டுமென்பது. அதாவது அதைத் தள்ளிவிட வேண்டுமென்பது. இரண்டாவது அம்சம் போதிய நூல் கைத்தறிக்காரர்களுக்குக் கிடைக்காததால், அத்துறையில் சில ஏற்பாடுகளைச் செய்து அவர்களுடைய வேலை துவக்கப்படாமல் நூல் கிடைக்கும்படியாகச் செய்யவேண்டுமென்பது.

12-49
p.m.

இங்கே சற்று முன்பு பேசிய அங்கத்தினர்களில் சிலர் “சர்க்காருக்கு இதைப் பற்றியே கொள்கை இல்லை. அல்லது கொள்கை என்ன என்று புரியவில்லை” என்று சொன்னார்கள். சர்க்காருக்குக் கொள்கை இல்லாமல் இல்லை. உறுதியான கொள்கை இருக்கிறது. அந்தக் கொள்கை என்ன வென்றால் கைத்தறிக்குப் பாதகமானது எதையும் செய்யக்கூடாது என்பது தான். அவர்கள் சபித்சமாக வாழக் கூடிய வசதிகளையே செய்வது என்பதுதான். அதற்காகவே சொஸைடிகள் பல ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கின்றன. பெரும்பாலான அங்கத்தினர்களுடைய எண்ணமும் கைத் தறிக்காரர்கள் நல்ல முறையில் தங்கள் தொழிலில் ஈடுபட்டு வாழவேண்டு மென்பதுதான். இவ்விஷயத்தில் இந்திய சர்க்கார் என்ன ஏற்பாடு களைச் செய்தாலும் இந்தக் கொள்கைக்கு ஒன்றும் முரண்பட்டதாக அவர் களும் ஒன்றும் செய்யமாட்டார்கள். மத்திய சர்க்காரின் கொள்கையும் இந்தக் கொள்கைதான் என்பதை இந்தச் சமயத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆனால் அவர்கள் சில நடவடிக்கைகளை எடுக்கும் போது அவை இந்தக் கொள்கைக்கு சாதகமானதா, முரண்பட்டதா என்பதில் அபிப்பிராயபேதம் ஏற்படலாம். இந்தச் சர்க்காரைப் பொறுத்த வரையில் எந்தக் கொள்கையும் கைத்தறிக்காரர்களுக்குப் பாதகம் அளிக் காதவாறு கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறோம். இன்னும் செலுத்து வார்கள். இதைப்பற்றி மத்திய சர்க்காருடன் விவாதங்கூட நடைபெற்று வருகின்றன.

மற்றொரு விஷயத்தைக் கூட சொல்ல விரும்புகிறேன். கடைசியில் பேசிய அங்கத்தினர் மத்திய அரசாங்கம் தங்கள் கொள்கையையோ, வேறு நடவடிக்கையையோ அல்லது திட்டத்தையோ நம் சர்க்கார் மீது தணிக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அப்படி ஒன்றுமில்லை. சில விசைத் தறிகளை புகுத்தும் விஷயத்தில் கூட கட்டாயம் ஒன்றுமில்லை. அரசாங்கம் எது பொது நன்மைக்கு உகந்ததோ அதைச் செய்வதில் எந்த விதமான தீர்ப்பந்தமும் கிடையாது. எதிர்க் கட்சித் தலைவர் குறிப்பிட்டது

[Sri M. Bhaktavatsalam] [27th September 1956]

போல் கம்ப்யூனிஸ்டுகள் மட்டுமல்ல, மற்றவர்களுக்கும் கைத்தறியிலே ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களுக்கும் ஏதோ விசைத்தறி புதிய கொள்கை ஒன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. விசைத்தறியை புத்த அரகங்கம் உத்தேசித்திருக்கிறது. அதனால் கைத்தறியாளர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்ற அச்சம் ஒன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன். கைத்தறியில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் கைத்தறிப் பிரச்சினையிலேயே கவனம் செலுத்துகிறார்கள். ஒரு அம்சத்தை மட்டும் பார்க்கிறார்கள். எந்த விதத்திலும் கைத்தறியாளருக்கு பாதகம் அல்லது ஆபத்து வேண்டாம், ஏதாவது வரக்கூடுமென்று ஒரு அச்சம் இருந்தால்கூட, ஏன் அதைச் செய்ய வேண்டும். பரிகாரத்தமாக இருக்கலாம், ஒருக்கால் எந்த விதத்திலாவது ஆபத்து வரக்கூடியதாக இருந்தால், ஒன்றமே செய்யாமல் இருக்கலாம் என்ற ஒரு கண்ணோட்டத்தோடு அவர்கள் பார்க்கிறார்கள்.

கைத்தறியாளருக்கு நல்ல ஊதியம் கிடைத்து, உற்பத்தி செய்யக்கூடிய துணிக்கு வேண்டிய நூல் கிடைத்து, துணியையும் நன்றாக உற்பத்தி செய்து, அவர்கள் அந்தத் துணியை விற்கவேண்டுமென்றால், துணி வாங்குகிறவர்களுக்கு வசதி இருக்கவேண்டும். வாங்குகிறவர்களுடைய சக்திக்கு ஏற்றவாறு துணி விலை இருக்கவேண்டும். அதற்கு மீறில், எவ்வளவு தான் நாம் சரர ஒதுக்குவது போன்ற விதிகளை ஏற்படுத்தினாலும், உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற துணி எப்படியிருந்தாலும், சொல்லுகின்ற அளவு கூறுகின்ற விலைக்கு வாங்கவேண்டுமென்று பொதுமக்களை நாம் நிர்ப்பந்திக்க முடியாது. பொது மக்கள் கைத்தறியாளர்கள் உள்பட எல்லோருக்கும் எஜமானர்கள். பொது மக்களுக்கு துணி வசதியாக கிடைக்க வேண்டும். கனம் அங்கத்தினர்களில் சில பேர்கள் கைத்தறித் துணியைக் கட்டுவதில்லை என்று எனக்குப் பின்னால் இருக்கின்ற கனம் அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார்கள். இது ஒரு பெரிய விஷயமல்ல. விருதம் போன்று அனுஷ்டித்து கைத்தறித் துணியை கட்டுவது ஒரு பெரிய காரியமல்ல. மக்கள் அனைவரும் கைத்தறித் துணியை கட்ட வேண்டுமென்பது தான் நம்முடைய லட்சியம். ஆகவே எல்லோரும் கைத்தறித் துணியை கட்டினால் தான் கைத்தறித் தொழிலுக்கு நிரந்தரமான ஒரு சேஷம் ஏற்படும். துணி விலை மலிவாக இருக்கவேண்டும். துணியும் உயர்ந்த ரகமாக இருக்கவேண்டும். விலை மலிவாக இருந்தாலும் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு போதிய ஊதியம் கிடைக்க வேண்டும். இதையெல்லாம் ஒன்றோடொன்று இணைத்து சமாளித்து எந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவது என்பது தான் இப்பொழுது நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து கவனம் செலுத்தவேண்டிய விஷயம். எப்படி விசைத்தறி புத்தப்பட்டால் கைத்தறிக்கு ஆபத்த வரக்கூடுமென்று பல விதமாக அச்சப்படுகின்றார்களோ, அந்த அச்சத்தினால் அதை எதிர்க்கின்றார்களோ, அதே மாதிரி மற்றொரு சாரார்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்று பார்ப்போம். நூல் விலை அதிகமாக இருக்கிறது. நூல் விலை குறைந்தால்தான் கைத்தறியாளர்களுக்கு பலன் ஏற்படும். துணி அதிகமாக உற்பத்தியாக வேண்டுமானால் நூல் உற்பத்தி அதிகரிக்கவேண்டுமென்பதை யாரும் ஆட்சேபிக்கமாட்டார்கள். நூல் அதிகமாக வேண்டுமென்றால், கையினுலே நூற்கின்றதை ஆதரிப்பவர்கள் சிலர், அதிலே ரொம்ப அக்கரை கொண்டவர்கள் சிலர், தீவிரமாக கவனம் செலுத்தும் கிறவர்கள், ஒரு வாதம் எழுப்புகிறார்கள். “இன்னும் அதிகமாக வேண்டிய நூல் எல்லாவற்றையுமே நாங்கள் அம்பர் ராட்டையிலே நூற்று விடுகிறோம். வேறு புதிதாக மில்கனில் நூற்பு expansion கூடாது” என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். கைத்தறியாளர்கள் பின்னால் தங்களை பாதிக்கக்கூடியது ஏதாவது இருந்தாலும் அது வேண்டாம் என்ற ஒரே கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கிறார்கள். அந்த ஒரு அம்சத்தைக் கொண்ட கண்ணோட்டத்திலேயே பார்த்தால், அது அப்படித்தான் தோன்றும். அந்த ஒரு கண்ணோட்டத்தையே வைத்துக் கொண்டு நாம் கொள்கையை நிர்ணயிக்க முடியாது. நூல் அபிவிருத்தியை பொறுத்த மட்டில், ஓரளவு காராட்டையினால் நூல் அபிவிருத்தி ஏற்படுத்தலாம், ஆனால் எல்லாவற்றிற்குமே அதை நம்பி இருப்பது சரியல்ல என்பதுதான் அரசாங்கத்

27th September 1956] [Sri M. Bhaktavatsalam]

தினுடைய கொள்கை. அவ்வாறேதான், பொதுவாக மத்திய அரசாங்கமும் திட்டம் வகுப்பது என்றால், இன்று வேண்டியதை மட்டும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்வது சரியல்ல, ஐந்து ஆண்டுகளிலே வேண்டிய தேவை என்ன என்பதை கருத்தில் கொண்டுதான் திட்டம் வகுக்கவேண்டும். உணவு உற்பத்தியிலும் சரி, துணி உற்பத்தியிலும் சரி, முக்கியமான தேவை எவ்வளவு, எதிர்காலத்தில் எவ்வளவு வேண்டும், இன்று எவ்வளவு பற்றாக்குறை இருக்கிறது, அதை எப்படி திட்டம் போட்டு சமாளிப்பது என்பதெல்லாம், எதையும் திட்டமாக வகுத்து நிறைவேற்றக்கூடிய எந்த அரசாங்கமும் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம். அவ்வாறு கவனிக்கும்போது, நாட்டின் தேவையெல்லாம் கணக்கெடுத்து இன்னும் 170 கோடி கெஜம் துணி அதிகமாகத் தேவைப்படுமென்று மத்திய அரசாங்கம் கருதுகிறது. நம் தேவை அதிகரித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. அதிலே இப்பொழுது மில் நூலைக்கொண்டே எப்படி கைத்தறித் துணி உற்பத்தி ஆகிறதோ அதே மாதிரி 70 கோடி கெஜம் வரையில் நூலைக்கொண்டே கைத்தறியிலே துணியை உற்பத்தி செய்து சமாளித்துவிடலாம் என்றும், கைராட்டையை அதிகப்படுத்தி அந்த நூலைக்கொண்டு கைத்தறி துணி உற்பத்தி செய்து மற்றும் 30 கோடி கெஜம் வரையிலும் சமாளித்துவிடலாம் என்றும் திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறாக 170 கோடி கெஜம் துணியில், சாதாரண கைத்தறிகளின் மூலம் 100 கோடி கெஜம் வரையிலே உற்பத்தியைப் பெறுவது என்பதுதான் அவர்களடைய திட்டம். அதற்குமேல் வேண்டியிருக்கும் தேவையில்தான் 20 கோடி கெஜம் வரையில் கைத்தறியாளருக்குள்ளேயே கூட்டுறவு முறையிலே விசைத்தறிகளை வைத்து, கூட்டுறவு இயக்கத்திலேயே அதை நிறுத்தி, அதன் மூலம் உற்பத்தி செய்யலாம் என்று கருதப்படுகிறது. இது தவிர 35 கோடி கெஜத்தை automatic looms-களின் மூலம் உற்பத்தி செய்து அதை ஏற்றுமதிக் காகவே பயன்படுத்திக்கொள்வது என்பதுதான் மத்திய அரசாங்கத்தின் திட்டம்.

இப்பொழுது விலை திடீரென்று அதிகரித்திருக்கிறது. திடீரென்று துணி தேவை அதிகப்பட்டுவிட்டது. அல்லது துணி பற்றாக்குறை குறைந்து விட்டது என்பது அல்ல. பற்றாக்குறை இருக்கிறது. எவ்வளவுதான் பதுக்கி வைத்தாலும் இன்னும் துணி உற்பத்தி அதிகப்பட்டால், இந்தப் பதுக்கலுக்கு இடம் இருக்காது. பதுக்கலைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. உற்பத்தி பெருகுமானால் வாங்கு கிறவர்களுக்கு வசதியாக விலை ஏற்றமில்லாமல் துணி கிடைக்கும். ஏற்று மதி தற்காலிகமாக்கக் குறைந்திருக்கலாம். அதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. இங்கே அதிக விலை ஏற்பட்டால் ஏற்றுமதி குறையலாம். நம் மூலைய வியாபாரம் பெருகவேண்டும். நம்மூலைய ஏற்றுமதி அதிகரிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெரிய கனரகத் தொழிற்சாலை அமைப்பதற்கு வேண்டிய திட்டங்களெல்லாம் நாம் போட்டிருக்கிறோம். இதற்கெல்லாம் நமக்குப் பணம் தேவை. ஆகவே இன்னும் துணி போன்ற சாமான்களை எவ்வளவு தூரம் நாம் அயல் நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்கிறோமோ, அவ்வளவு நமக்கு அன்னிய செலவாணி கிடைக்கும். நம் நாட்டுத் துணிக்கு அன்னிய நாட்டில் மோகம் இருக்கிறது, தேவை இருக்கிறது, விலை இருக்கிறது. பொதுவாக நாட்டின் தேவை, மக்களுடைய பொரு ளாதார நிலை அபிவிருத்தி இதையெல்லாம் கருதிதான் மத்திய அரசாங்கம் ஒரு கொள்கையை வகுத்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கொள்கையின் அடிப் படையில் இப்பொழுது சில ஆண்டுகளாக செல் நிதியின் மூலம் கைத் தறிக்கு உதவி அளித்துள்ளார்கள். ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்று பிரசாரத்திற்காகச் சொல்லலாம். ஆனால் கைத்தறியாளர்களே அதை செலவு செய்து பல வகையிலே அவர்களுக்கு உதவி செய்திருக் கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கூலி ஓரளவேனும் அதிகரித்திருக்கிறது. யார் எதைச் சொன்னாலும் சரி, நான் உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன். எந்தக் கொள்கையும் கைத்தறியாளருக்கு சிறிதளவும் பாதகம் ஏற்படாத வகை யிலே நிறைவேற்றப்படும்.

[Sri M. Bhaktavatsalam]

[27th September 1956]

ஏதோ ஒரு அமைச்சர் இப்படிச் சொன்னார், மற்றொரு அமைச்சர் வேறு விதமாகச் சொன்னார், அமைச்சர்களுக்குள் முரண்பாடு இருக்கிறது என் றெல்லாம் சொல்லப்பட்டது. அப்படியெல்லாம் ஒரு முரண்பாடும் இல்லை. யார் எதைச் சொன்னாலும் இந்தக் கொள்கையை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டுதான் அதன் மேல் அபிப்பிராயம் கூறியிருப்பார்கள்.

1-02 மீண்டும் சொல்லுகிறேன், இந்த ராஜ்ய கைத்தறிக்காரர்கள் சம்பந்தப்
p.m. பட்ட மட்டில் அவர்களுக்கு எந்த விதத்திலும் பாதகம் ஏற்படும் வகையில் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படமாட்டாது. எவ்வப்போது எந்தெந்த விதங்களில் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமோ அந்தந்த வகைகளில் மத்திய அரசாங்கத்துடன் கலந்தாலோசித்து கைத்தறிக்காரர்களுக்கு எந்த விதத்திலும் நஷ்டம் ஏற்படாத வகையில் நடவடிக்கைகளை இந்த அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டுதான் வருகிறது. அவர்களுடைய நன்மைகளுக்கு முரண்பாடான வகையில் எந்த விதத்திலும் இந்த செனனை அரசாங்கம் எந்த நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொள்ளாது. இந்த அரசாங்கமும் மத்திய அரசாங்கத்துடன் கலந்தாலோசித்து எந்தெந்த காரியங்களை எடுத்து நிறைவேற்ற வேண்டுமோ அவைகளையெல்லாம் நிறைவேற்றிக்கொண்டுதான் வருகிறது. இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளில் மத்திய அரசாங்கத்தின் தலைப்பீடே அல்லது நிர்ப்பந்தமோ இந்த அரசாங்கத்திற்கு எந்த விதத்திலும் இல்லை என்பதை கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு நான் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். இந்த அடிப்படையில்தான் இப்பொழுது அனுஷ்டிக்கப்படும் திட்டத்தை கனம் அங்கத்தினர்கள் பரிசீலிக்க வேண்டும். ஆகவே இப்பொழுதுள்ள திட்டத்தை கைவிட்டுவிட வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் சொல்லுவது மிகவும் மோசமானது. அதனால் கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கொண்டுவந்திருக்கக் கூடிய தீர்மானத்தை ஒப்புக்கொள்வதற்கில்லை.

இரண்டாவதாக அவர் நூலைப்பற்றி சொன்னார். நூல் விலை அதிகப்படுகிறது என்றும் சொன்னார். கைத்தறிக்காரர்களுக்குப் பாதகம் ஏற்படும் வகையில் இந்த அரசாங்கம் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யாது. இதைப்பற்றியும் இந்த அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்துடன் கலந்தாலோசித்துக் கொண்டுவருகிறது. அந்த அரசாங்கமும் இந்த அரசாங்கம் சொன்னபடி ஒரு அளவுக்கு ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதாவது இந்த ராஜ்யத்தில் இருக்கும் கூட்டுறவு சொசைட்டிகள் நூல்களை மார்க்கெட் ரேட்டுக்கு வாங்கி அதாவது அதிகப்படியான விலைக்கு வாங்கி குறைந்த ரேட்டுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்றும் அதில் நஷ்டம் ஏற்படாது அந்த சொசைட்டிக்கு 100-க்கு 50 பங்கு லீடம் மத்திய அரசாங்கம் நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லியும், அவர்களும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றும் பூராவையும் அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நாங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த திட்டம் சீக்கிரத்தில் நிறைவேறும் என்று தோன்றுகிறது. மற்றொரு திட்டமும் இருக்கிறது. அதையும் செய்வதற்கு மத்திய அரசாங்கம் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. கூட்டுறவு சொசைட்டிகள் மில்கனிலிருந்து நூல்களை நேரடியாக வாங்கி குறைவான விலையில் கொடுக்கவும் மத்திய அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஏற்பாட்டையும் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். அப்படி நூலை வாங்கி எப்படி அதை விநியோகம் செய்வது என்பது இன்னும் பைனலைஸ் ஆகவில்லை. இதுவும் ஆலோசிக்கப்பட்டு வருகிறது. இம்மாதிரி நூல் விலைகள் அதிகரிக்காமல் இருக்கவும் அதிகரிப்பதைத் தடுக்கவும் இந்த அரசாங்கமும் மத்திய அரசாங்கமும் யோசித்து நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன. ஆகவே கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த தீர்மானத்தை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை. ஆகவே கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் இந்தத் தீர்மானத்தை வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

27th September 1956]

SRI K. T. RAJU : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் மந்திரி அவர்கள் கூறியது எனக்கு சரியாக விளங்கவில்லை. விசைத் தறியைப் புகுத்துவதை அவர் ஒத்துக்கொள்கிறார் அல்லது ஒத்துக்கொள்ளவில்லையா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். அதைப்பற்றி அவர் தெளிவாக ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கை இது சம்பந்தமாக என்ன என்பதைத் தெளிவாக தெரியப்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். விசைத் தறியைப் புகுத்துவதை ஒப்புக்கொள்ளப் போகிறார்களா அல்லது அதை கைவிடப்போகிறார்களா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : விசைத்தறி விசைத்தறி என்று மந்திரம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கவேண்டாம். கைத் தறிக்காரர்களுக்கு எந்த விதமான பாதகமும் ஏற்படாதவாறு இந்த அரசாங்கம் பார்த்துக்கொள்ளும் என்றும் அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளும் என்றுதான் சொல்லுகிறேன். விசைத்தறி விசைத்தறி என்று அடிக்கடி மந்திரம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவேண்டாம் என்றுதான் சொல்லுகிறேன்.

SRI N. K. PALANISAMY : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் மந்திரி அவர்கள் வாயளவில்லாதான் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர கைத்தறிக்காரர்களுக்குச் சாதகமாக எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. உண்மையான நேரத்தில் அவருக்கு கைத்தறிக்காரர்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும் என்றிருந்தால் இப்பொழுது 10 அல்லது 11 மாதமாக ரிபேட் கொடுக்கப்படாமல் தேங்கிக் கிடக்கிறது. அதைச் சொசைட்டிகள் மூலமாகக் கொடுக்க நடவடிக்கை எடுப்பார்களா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : கனம் அங்கத்தினர் வாயளவில் போமடல் அங்கு கைத்தறிக்காரர்களுடைய நன்மைக்காக வேலை செய்தால் நன்றாக இருக்கும் என்பதை மட்டும் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI P. RAMAMURTHI : I am not withdrawing my resolution. The Minister's reply has been thoroughly unsatisfactory and absolutely non-committal. He simply said that the Government would do everything in the interest of handloom weavers, when specific problems had been posed. So I want to exercise my right of reply.

MR. SPEAKER : The discussion will be continued on the next non-official day. The House will now adjourn and meet again at 9 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

1-07
p.m.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

159. Notification issued with Memorandum No. 44185-M/55-3, dated 16th June 1956, regarding exemption of certain kinds of precious stones from the tax payable under section 3 (2) of the Madras General Sales Tax Act, 1939.

160. Notification issued with G.O. No. 2454, Revenue, dated 18th June 1956, regarding amendment with reference to the powers of assessing authority.

[27th September 1956]

APPENDIX I.

[Vide answer to starred question No. 251 asked by Sri V. R. Nagarajan (on behalf of Sri K. Aranganathan) at the meeting of the Legislative Assembly held on 27th September 1956, page 385 supra.]

Progress of lignite investigations at Neyveli.

Pumping tests were undertaken at Neyveli in order to find out whether it would be feasible to lower the pressure surface of the artesian aquifers below the lignite bed sufficiently to permit the safe mining of the lignite and to determine the pattern of wells and their spacing for large scale mining. The tests began on 29th February and with 20 pumps working, the pressure level was drawn down from 60 feet to 219 feet below the surface as against 260 feet considered necessary for safe mining. The pumping was suspended temporarily to permit the development of additional wells and installation of more pumps. It was resumed on 22nd June and on the 26th June with 25 large capacity pumps and four smaller capacity pumps in action, giving a total discharge of about 26,000 gallons per minute, the pressure surface came down to 267 feet in the centre of the pumping grid area, i.e., well below the bottom of the lignite seam. But further pumping experiments could not be continued to determine the pumping pattern for large scale mining, as power supply was not satisfactory and some of the pumps went out of order. The tests have however proved beyond doubt that the artesian aquifer could be controlled and kept at the desired level by suitably regulating the pumpage to facilitate safe mining of the lignite. The main object of the pumping tests having thus been achieved, it has been decided to go ahead with the implementation of the project. In pursuance of this decision, orders for part of the mining equipment for the initial removal of overburden has already been placed and the excavation of the first cut of the mine will be started as soon as the equipment ordered has been received at site. Tenders for specialized mining machinery for the further development of the mine and winning of lignite are under scrutiny. Further pumping experiments will be conducted later to determine the most economic pattern, numbers and spacing of pump wells for the actual mining, and to study the time which is likely to be taken for the artesian aquifers to build up pressure, in the event of any of the pumps failing during mining. On the basis of these further tests, the system of ground water control for mining will be finalized.

27th September 1956]

APPENDIX II.

[Vide answer to starred question No. 255 asked by Sri S. Ramalingam (on behalf of Sri P. Jeevanandam) at the meeting of the Legislative Assembly held on 27th September 1956, page 388 supra.]

G.O. Ms. No. 352, Finance, 29th February 1956.

Allowance—House rent allowance—Continuance of the scheme for another year from 1st April 1956—Orders issued.

READ—the following paper :—

G.O. Ms. No. 344, Finance, dated 24th February 1955.

Order—No. 352, Finance, dated 29th February 1956.

The Government sanction the continuance of the scheme of house rent allowance to Government servants for a further period of one year from 1st April 1956 at the rates detailed in the Annexure to this order.

(By order of the Governor)

M. G. BALASUBRAMANIAN,
Deputy Secretary to Government.

To the Accountant-General, Madras.

„ the Pay and Accounts Officer, Madras.

„ the Departments of the Secretariat (all sections).

„ the Heads of Departments.

„ all Collectors.

„ all District Judges.

„ all District Magistrates.

„ the Hon'ble Chief Justice (with covering letter).

„ the Secretary, Madras Public Service Commission, Madras (with covering letter).

„ the Tribunal for Disciplinary Proceedings.

„ the Director of Information and Publicity.

„ the Commissioner, Corporation of Madras.

„ the Chairman, Madras Port Trust.

[27th September 1956]

ANNEXURE.

<i>Name of place and group.</i>	<i>Pay limits of eligibility.</i>	<i>Rates of house rent allowance.</i>
(1)	(2)	(3)
I		
Madras City..		
Motor Vehicle Inspector's office, St. Thomas Mount.		
Office of the Deputy Inspector of Schools, Saidapet and St. Thomas' Mount Ranges at St. Thomas' Mount.		
District Police Office, Chingleput at St. Thomas' Mount.		
Office of the Agricultural Demonstrator, Saidapet at St. Thomas' Mount.		
Police Hospital, St. Thomas' Mount		
Office of the Section Officer, Public Works Department, Saidapet at St. Thomas' Mount.		
Staff of the Co-operative Department stationed at St. Thomas' Mount.	(i) Government servants in receipt of a pay of less than Rs. 40 per mensem.	Rs. 7 per mensem.
The staff of Harijan Welfare School at Mount Battery (in the St. Thomas' Mount Cantonment area).	(ii) Government servants in receipt of a pay of Rs. 40 or more but not more than Rs. 80 per mensem.	Rs. 9 per mensem.
Office of the Regional Transport Officer, Chingleput at St. Thomas' Mount.	(iii) Government servants in receipt of a pay exceeding Rs. 80 but not exceeding Rs. 150 per mensem.	Ten per cent of pay subject to a minimum of Rs. 10 per mensem plus Rs. 2,
Office of the Assistant Inspector of Labour, St. Thomas' Mount.		
Government Coach Building Factory, Chromepet.		
Staff for work connected with the reception and storage of foodgrains for Naval Hanger No. 5 at Chromepet.		
Sub-Registry office and the Government Electricity staff at Pallavaram.		
Tuberculosis Sanatorium, Tambaram ..		
Revenue Inspector, Pallikaranai at Tambaram.		
State Insurance Dispensary, Pallavaram.		
Members of the technical and ministerial staff of the Special Armed Police Units, Madras and Tiruchirappalli, stationed at Red Hills.		
Prohibition staff borne on the establishment of City Prohibition Officer, Madras City.		

NOTE.—Those in receipt of a pay exceeding Rs. 150 per mensem but not exceeding Rs. 167 per mensem will be allowed a house rent allowance which together with their pay will give them a total emolument of Rs. 167 per mensem.

II

Mufassal municipalities—Kancheepuram, Vellore, Salem, Coimbatore; Cuddalore, Tanjore, Kumbakonam, Nagapattinam, Tiruchirappalli, Srirangam, Madurai, Dindigul, Tuticorin, Tirunelveli, Palayamkottai, Kozhikode, Palghat, Mangalore, Erode, Tiruppur and Rajapalayam.

Office of the Divisional Electrical Engineer, Commercial cum-Construction Division at Ganapati village, Coimbatore.

Arthur Hope College of Technology, Coimbatore.

27th September 1956]

<i>Name of place and group.</i>	<i>Pay limits of eligibility.</i>	<i>Rates of house rent allowance.</i>
(1)	(2)	(3)
Office of the Deputy Director of Agriculture, Coimbatore.	(i) Government servants in receipt of pay of less than Rs. 40 per mensem.	Rs. 5 per mensem.
Agricultural College and Research Institute, Coimbatore. Forest Engineer, Coimbatore.	(ii) Government servants in receipt of pay of Rs. 40 or more but not more than Rs. 80 per mensem.	Rs. 7 per mensem.
Office of the District Forest Officer, Madurai, West Division, Madurai.	(iii) Government servants in receipt of pay exceeding Rs. 80 but not exceeding Rs. 100 per mensem.	Rs. 9 per mensem.
Tirunagar Colony of the Madurai Co-operative House Construction Society.	(iv) Government servants in receipts of pay exceeding Rs. 100 but not exceeding Rs. 150 per mensem.	Rs. 12 per mensem.
Papanasam Electricity System staff working in Pasumalai Receiving Station.		
Mettur Electricity System staff working in Vellore sub-station.		
District Veterinary Office, Tiruchirappalli.		
Government Mental Hospital, Kozhikode.		
Office of the Special Assistant Rent Reduction Officer, Salem.		
Offices of the Deputy Inspector of Schools, Katpadi Range, the firka Revenue Inspector, the Special Revenue Inspector for loans, Agricultural Demonstrator and the Sub-Registry office, Katpadi.		
Office of the Store-keeper, II Grade, of Electricity Department at Katpadi.		
Excise staff at Palanganatham . . .		
Central Jails at Tiruchirappalli, Cuddalore, Vellore and Salem . . .		
Presidency Jail for Women, Vellore . .		
Paddy Breeding Station, Kankanady, Mangalore.		
Sub-Registry offices at Kakkoti and Chevayur.		
Revenue Subordinate staff with headquarters at Kakkoti or Chevayur and the Prohibition staff at Kakkoti, Nellikode and Chevayur.		
Office of the Deputy Inspector of Schools, Chevayur Range.		

NOTE.—Those in receipt of a pay exceeding Rs. 150 per mensem but not exceeding Rs. 162 per mensem will be allowed a house rent allowance which together with their pay will give them a total emolument of Rs. 162 per mensem.

[27th September 1956]

III

<i>Name of place and group.</i>	<i>Pay limits of eligibility.</i>	<i>Rates of house rent allowance.</i>
(1)	(2)	(3)
Revenue Divisional Headquarters which are neither municipalities nor headquarters of taluks—Ranipet, Malappuram, Usilampatti, Ariyalur and Cheranmahadevi.		
All other municipalities and taluk headquarters not included in group II above.		
Willington Island	Government servants on a pay not exceeding Rs. 150 per mensem.	Rs. 3 per mensem at a flat rate.
Civilian staff employed in the National Cadet Corps units at Annamalaiagar.		
Non-gazetted Local Fund Audit staff stationed at Annamalaiagar for the concurrent audit of the accounts of the Annamalai University		
Central Jail, Cannanore		
Agricultural Research Station, Tindivanam.		
Special Police Force Dispensary at Sivakasi, Chinnalapatti.		

NOTE.—Those in receipt of a pay exceeding Rs. 150 per mensem but not exceeding Rs. 153 per mensem will be allowed a house-rent allowance which together with their pay will give them a total emolument of Rs. 153 per mensem.

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS